

HALASI ZSÓLT

200×200 km

2/1 · FOTOGÁFUSKALANDOK

EGY „világ körüli” út többnyire Magyarországon, egymagamban – ön magamban

HALASI ZSOLT

200 × 200 km

2/1 · FOTOGRÁFUSKALANDOK

2 0 1 3 . Á P R I L I S 1 4 .

9 8 H Ó N A P
2 0 1 7 9 K M

2 0 2 1 . M Á J U S 2 9 .

1992. június 23-án tizennyolcadik születésnapomra szüleimtől egy fényképezőgépet kaptam ajándékba;
2013. április 14-én pedig lányomnak köszönhetően elkezdtem futni. A fotózás és a futás is életem meghatározó részeivé váltak. Miután otthonom környékén az összes utcát befutottam, 2014 júniusától terepen folytattam – lehetőleg mindig máshol.

2015 nyarán futás közben jött a 200×200 km projekt gondolata. Egy világ körüli úté, melyet többnyire Magyarországon teszek meg, egymagamban – önmagamban. Hiszen a világ bennem van – „ahogy kint, úgy bent, s ahogy fent, úgy lent”. A futás szellemi fejlődésem fontos része lett, ami sok fontos felismerést tartogatott. Elhatároztam, hogy rendszeres futásaim kezdetétől számítva, 200 hónapon át, havonta átlagosan legalább 200 kilométert (vagyis összesen nagyjából egy földkerületnyit) teszek meg futva, biciklizve és sétálva – hetente mindig máshol: minden hétvégén egyszer, napkeltekor elindulva egy újabb nagy kalandra. Így egyre messzebb kell mennem otthonomtól, miközben talán egyre közelebb kerülök lényegemhez...

2021. május 29-én abbahagytam a futást – ez a könyv a 2029. december 13-án véget érő 200×200 km projektem futográfusként megtett első feléről szól. Oldalszámot ne keress, helyén a megtett kilométerek számát láthatod. A könyvben szereplő és a belőle kimaradt kalandjaim leírásait is megtalálhatod a futografus.hu honlapomon – útvonalakkal együtt. Minden fotó alatt szerepel készítésének GPS-koordinátája, ha van kedved, „legyél időutazó”, és keresd meg, most mit találsz ott!

23 kilométert kerekézek Budapesten, a Szemlőhegy és Szépvölgy között.
Ekkor még nem tudom, hogy egy 200 hónapig tartó nagy kaland veszi kezdetét, de a lényeg, hogy

elinindulok.

„Apa, fussunk!”

– hangzott a kérés az akkor alig ötéves lányom szájából szinte minden alkalommal, mikor gyalog indultunk útnak. Eleinte nem igazán volt hozzá kedvem (soha nem sportoltam), de hamarosan ráéreztem arra, hogy futni jó! Nagyon jó! Vettem egy futócipőt, zoknit, nadrágot, alsót, pólót, és 39 évesen futásnak eredtem.

Kezdetől erdőben szerettem volna futni, amiből akkor csak egy zsebkendőnyi volt hozzánk egészen közel, 1,2 kilométerre, ahová bringával tekertem el. Az erdő kemény másfél kilométer hosszú oda-vissza, kulacsot is vittem magammal, nehogy szomjan haljak. Három hétig élveztem, hogy egyre gyorsabb vagyok, aztán gondoltam egy „merészet”, otthon hagytam a bringát, és háztól házig futottam. Ezzel kezdetét vette a környék utcáinak felfedezése, és valahogy meg is feledkeztem az eredeti erdei tervemről.

De mindennek eljön az ideje, és miután a környék összes utcáján futottam már, felszínre tört a bő egy éve elfeledett gondolatom: hívott az erdő. Ekkorra már rengeteget adott a futás, élveztem a mozgás, a fejlődés, a szabadság, a felfedezés élményét; megtanultam, hogy nem kell félni a hidegtől, az esőtől, az emelkedőtől; és az egész világ összezsugorodott: korábban messzinek tűnő távolságok többszörösét is képes voltam már futva megtenni.

2014. június 1-jén egy hármashatár-hegyi körrel kezdődtek terepfutókalandjaim. Hazataláltam a természetbe, és visszataltam a régi [hivatásszerűen sosem gyakorolt] szakmámhoz: fényképészként egyre többször késztetett megállásra a látvány...

2013.
11. 16.

Pécs

Eddigi leghosszabb és legkellemesebb futásom. Nem siettem sehova, és most először nem egy térképen előre eltervezett úton haladtam. Mentem a napkelté-
ben amerre kedvem tartotta: hangulatos kis utcákon, régi emlékek között.

2013.
11. 18.

Pécs

A hétvégi és mai pécsi futásaim alkalmával tapasztaltam meg, hogy milyen [jó]
csak úgy futni. Ráérősen és előre eltervezett útvonal nélkül. Ma futottam először
10 km-nél többet, és úgy éreztem, még bármennyit bírnék.

2014.
07. 06.

Budapest: Hármashatár-hegy

Tegnap jött a gondolat, hogy napkeltére már jó lenne a hegyen lenni. 3:30-as ke-
lésem jutalmai: kezdetben a félhomályos erdő sejtelmessége, aztán a napkelte
fényei, a hajnal hűvöse, egy ugráló nyuszipár, vadak zörgése [talán őzek voltak
– csak keveset láttam belőlük], és hogy csak egyetlen emberrel találkoztam.

2014.
08. 16.

Budapest: Csúcs-hegy – Solymár: Tök-hegy

A turistatérképen benőtt csapásként szerepel, de gondoltam, nincs veszíteniva-
lóm, és rá is találtam, így ma megjártam a Csúcshegy csúcsát. Gyönyörű virágok,
peckes gombák, új utak, új hangulatok. No meg a sok fa... szóval a szokásos,
mégis mindig más és megunhatatlanul varázslatos – az eddigi legkalandosabb,
legélvezetesebb futásom volt.

2014.
08. 26.

Pécs: Jakab-hegy (Mecsek #02)

Égertető... Rengetegszer kirándultunk erre gyerekkoromban. Azt hittem, hatal-
masakat túráztunk, de most, hogy tervbe vettem a Mecsek meghódítását, kide-
rült, hogy csupán egy-két kilométerről van szó. Ismét megtapasztaltam, hogy
a futás [és persze az öregedés] világszigorító hatású.

2014. 08. 28. Cserkút, 46°4'53.0688" N 18°9'0.3312" E

2014.
08.31. **Budapest: Szép-völgy, Árpád-kilátó, Kecske-hegy**

Szép-völgyi maradék, vagyis ahol még nem jártam. És ahol remélem, nem is fogok: a kecske-hegyi kőfejtő körül [itt helyenként térden mászva kb. egy métert tettem meg egy perc alatt], és a fakeresztől az Oroszlán-szikláig vezető meredek sziklafal [amit a turistautak.hu nehezen járhatónak jelöl]. Szóval sokszor nem tudtam futni, de nem bánom egy percét se. És ezzel a nyár utolsó napján kijelenthetem, hogy a Hármashatár-hegy és Szép-völgy minden főbb [és szinte minden egyéb] turistaútját bejártam.

2014.
09.03. **Budapest: Nyéki-hegy, Vadaskerti-hegy**

Elkezdődött a sulis – és a sulis 8-kor indul, nem 9-kor, mint az ovi –, ezért átraktam délutánra a hétköznapi reggelenkénti futásokat. A reggel hangulata sokkal megítéltebb, mindenből kevesebb van: autó az úton és bringás, kutyás az erdőben, délután mintha a szűnyog is több lenne.

2014.
09.19. **Budapest: Nyéki-hegy**

Láttam a napot lemenni, le is fényképeztem, és mikor mutattam Lucának, ő azt mondta: „Olyan a nap, mintha be akarna jönni.” Rohamosan rövidülnek a nappalok. Még van bő egy hónapom a hétköznapi délutáni futásokra. Aztán az óráátállítás után már csak munkaidőben lesz világos. Ha hétköznapi is futni akarnék [nem sötétben], fel kellene mondanom.

2014.
09.21. **Budapest: Csúcs-hegy – Solymár: Tök-hegy**

A Paprikás-pataknál idilli hangulat fogadott: kellemes vízcsobogás, apró vízesések, sok kis híd. És sok szemét. A patakban, az erdőben – és nem csak ezen a részen – rendszeresen találkozom vele. Ilyenkor eszembe jut George Carlin, aki egyik előadásában azt mondta, hogy tele a töke a környezetvédőkkel, és lehet, hogy a Föld azért „fejlesztette ki” az embert, mert műanyagra volt éhes. Nekem úgy tűnik, sokan veszik ezt komolyan, még ha közülük legtöbben valószínűleg soha nem is hallottak Carlinról. Próbálom ezt megszokni, elfogadni, sőt meglátni benne a szépet, de egyelőre nehezen megy...

2014. 08. 31. Budapest, 47°32'41.8529" N 18°59'21.0931" E

2014. 09. 14. Budapest, 47°34'25.7952" N 18°58'29.6112" E

2014. 09. 14. Budapest, 47°34'10.7292" N 18°59'13.7868" E

2014.
10. 19.

Budapest: Hárs-hegy

Gyönyörű ködös idő, őszi sárgával, még zölddel és már vörössel. Másodszor is köszönök a kutyáját sétáltató, piros ruhás nőnek. Állok három ismeretlen katona sírjánál, és figyelem a *lélekzése*m. Nézek egy fakopáncsot, ahogy veri a fejét a fába.

2014.
10. 21.

Budapest: Hárs-hegy

Ma utoljára futottam idén munka után, az óraátállítást követően már sötét lesz, mire elindulhatnék. Örültem a lehetőségnek, erősnek éreztem magam, élveztem, ahogy fut a lábam alatt a talaj [csak egyszer álltam meg fotózni].

2014.
10. 26.

Németország: München, Angol kert

Óraátállítás utáni hűvös, felhős vasárnap hajnalon kihalt a város. Útban az Angol kert felé egy nyúl vágatát át előttem a járdán [erre még az Angol kertben se számítottam]. A Kunstpavillonban még tart a szombat esti buli, szürreális élmény a nyitott ajtón keresztül belehallgatni a dübörgő zenébe, és nézni a kivilágított teremben sörös-üvegekkel a kezükben álldogáló fiatalokat. Többször is szembe jön velem a részeg ifjúság, egy srác elesik, mámortársai fölsegítik. Az Angol kertben megállok kacsákat fotózni, miközben mókusok kattogására leszek figyelmes. Több futóval és gazdáját sétáltató kutyával is találkozom. Vissza, a hotel felé is kocogok, már csak azért is, hogy ne fázzak... Egyre nagyobb a városi nyüzsgés, és közel félmaratonnyi táv után végre célba érek. Hallo, Hotel Italia!

2014.
10. 31.

Pécs – Cserkút – Kővágószőlős (Mecsek #04)

Pécs, Mecsek: ide mindig hazatérek. Utam fele aszfalton vezet – villanyoszlopokra festett turistajelzésekkel. Szűk utcácskák aranyos hétvégi házakkal, hirtelen elfogy az aszfalt, és már az erdőben vagyok. Váratlanul tarkára festett mézeskalácsházak nőnek ki a földből. Befutok egy völgybe, ahova még a nap sugarai se érnek el, és ott állok fák rengetegében egymagam, síri csendben. Ez fantasztikus! Ki is mondom jó hangosan, és a visszhangom is egyetért: FANTASZTIKUS! A babás szerköveknél a kilátás nyugtóz le. Látok innen két templomot, melyek mellett később elfutok. Mindkettő mögött temető; az egyiknél megállok, emberek motoszkálnak a síroknál. Élők a holtaknál – anyukámra gondolok. Ismét egy völgy, hirtelen vagy öt fokkal hidegebb lesz. Gyönyörködtem a változatosság, a Mecsek mesebirodalma mindig elvarázsol.

2014. 10. 19. Budapest, 47°31'47.5003" N 18°57'30.0168" E

2014.
11. 22.

Orosháza – Kardoskút-Pusztaközpont

Nyáron még azt írtam, hogy „folytatom Orosháza utcáinak felfedezését”, de azóta átértékeltem a dolgot, és a turistautak.hu segítségével inkább kinéztem egy cipőmnek és nekem is jobban tetsző terepet: a piros sáv jelzésen Kardoskút, Fehér-tó felé. Erdei terephez szoktatott énem induláskor még tartott az unalomtól, nem is sejtette előre, hogy több állattal fog találkozni, mint az erdőkben fél év alatt összesen [a kutyákat is beleértve]. Ornitológiai ismeretek hiányában csak annyit írhatok le biztonsággal, hogy a startnál madarak [talán darvak vagy ludak] szabályos nyilat [→] formázó csapata mutatta az irányt [később még ezerszám takarták el az eget]. A szántóföldön felbukkant hat szarvas, felemelő és inspiráló élmény volt látni a vágójukat. Aztán egy akkora nyúl tűnt fel, hogy először őznek néztem. Később őzeket is láttam sokat, egy csapat az úton álldogálva figyelte a közeledésem, majd futásnak eredtek. Még a bokrokból is voltak addig számomra láthatatlan követőik. A fácánok meg rendszeresen ijesztgettek, váratlanul felreppenve az út széléről.

Úgy terveztem, hogy nagyjából 6-7 km után visszafordulok, de olyan sok élményben volt részem, és annyira kíváncsi voltam a Fehér-tóra, hogy rábeszéltem magam: elfutok odáig [9,2 km]. Kardoskút-Pusztaközpontot elérve hangoosan felnevettem, mikor tucatnyi tehén bámult rám mozdulatlanul. Csak a fejükkel követtek, mint akik még soha nem láttak még ilyet. Aztán eszembe jutott, hogy valószínűleg tényleg így volt, de akármit is látnak, feltehetően pont ugyanígy bámulnak. Elértem a tóig, amiből a turistaútról semmi nem látszott. Könnyítettem magamon egy nagy fa tövében, aztán elindultam visszafelé.

2014.
11. 30.

Budapest: Jánoshegy, Budakeszierdő

Futás közben azon gondolkodtam [sajnos nem tudok leállni vele – mármint a gondolkodással –, pedig szeretném egyszerűen csak átélni és élvezni a jelent], hogy nem is annyira élvezem én ezt. Hideg van, a fák se olyan szépek már kopszon... Lehet, hogy télen inkább szünetet kellene tartanom, aztán tavasszal újrakezdeni. És ekkor – tényleg szinte egy pillanat alatt, mintegy varázsütésre – egy mesebeli tájba csöppentem: apró szélfúttá jégtüskés faágak birodalmába. Néhol a földre is vastagon jutott jégkása, jólesett ropogatni a cipőm „sarkarmaival”. A természet mindig megajándékoz valamivel, „nem engedí”, hogy egyszerűen csak faképnél hagyjam. Biztos télre is tartogat meglepetéseket, csak ne lenne olyan rohadt nehéz elindulni ebben a hidegben. Vagy inkább mégse kívánok ilyet, mert végül mindig jóleső érzéssel tölt el komfortzónám határának átlépése.

2014. 11. 09. Budapest, 47°30'16.8588" N 18°58'13.314" E

2014. 11. 22. Kardoskút, 46°28'33.456" N 20°38'55.6224" E

2014. 11. 30. Budapest, 47°31'10.0704" N 18°57'32.3028" E

2014.
12. 07.

Ha János nincs, jó a Vér(halom) is

Péntek este megrajzoltam hétvégi futásom útvonalát János-hegy 4. címmel, de a helyszínre érve sárga szalaggal lezárt erdő fogadott [a Normafánál még polgárőrök is figyeltek az autóból]. A múlt heti jeges szépségnek komoly ára volt: az útszélen végig ágak, gallyak feküdtek, a háttérben megcsonkított fák, mintha bomba robbant volna. Végiggondoltam a lehetőségeket: ha már az eltervezett útvonalamon nem futhatok, aszfalton meg nem akarok, akkor inkább elmegyek a Vérhalom téri futópálya gumiszőnyegét szaggatni [27-szer kerültem meg a területet a szemerkélő esőben]. A végén a pingpongasztaloknál nyújtottam, és itt remek fotótémát találtam.

2014.
12. 14.

Budapest: Hármashatár-hegy

Ismét megpróbálkoztam Jánossal [mármint a hegygel], de azt olvastam egy fára szegezve, hogy tilos és életveszélyes bemenni. Számítottam erre, így a B tervet aktiválva engedelmes polgárként visszaültem az autóba, és elhajtottam a Szépvölgybe, hogy végigfussak június elsejei útvonalamon [amivel kezdetét vette terepfutós történetem]. Itt is ugyanazzal a figyelmeztetéssel találkoztam, háttérben egy épp arra futóval, így arra gondoltam, hogy ezúttal követem a „rossz” példát. Utam első felén a Lenyűgöző Természet Éttermében köddel tálalt gyönyörű zúzmara volt a menü. Annyira ízlett, hogy fotózni is megálltam.

Miután újra futásnak eredtem, arra gondoltam, hogy azt a bejáratí figyelmeztetést biztos csak otffelejtették, hiszen nincs már itt semmiféle veszélynek még a nyoma se. Aztán mikor már visszafelé ívelt az utam, hirtelen mintha katasztrófa sújtotta övezetbe kerültem volna: az út teljesen járhatatlanná vált a leszakadt ágak, gallyak és kidőlt fák tömegétől. Először azt hittem, csak néhány méterről van szó, de egy szembe botorkáló fiatal pár [szintén futóruhában, a futásra teljesen alkalmatlan terepen] megnyugtató, hogy ez már így lesz majdnem végig. Gondolkodtam, hogy visszaforduljak-e, de nem volt kedvem ugyanarra menni, mint ahonnan jöttem. Így két és fél kilométeren keresztül küzdöttem a fákból rakott terjedelmes torlaszokkal: hol kikerülve őket, hol fölöttük átmászva, hol pedig alattuk átbújva, az ágak, gallyak marasztaló bökdösődését élvezve. Szóval kalandos utam volt, de szerencsére az ifjú párnak nem volt teljesen igaza, a végére még jutott két és fél kilométer futás is.

2014. 12. 07. Budapest, 47°31'16.812" N 19°1'27.084" E

2014. 12. 14. Budapest, 47°33'24.1588" N 19°0'14.4913" E

2014. 12. 21. Budapest, 47°31'0.0294" N 18°57'1.6455" E

2014.
12. 31.

Budapest: Zugliget, Budakeszi-erdő

Reggel a telefonomon olvasom: „-13 °C, kedvező”. Megkérdezem magamtól: biztos, hogy a futáshoz is kedvező? Akarom én ezt igazán? Hát persze! Úgyis csak egy rövid 6 kilométerest terveztem az év utolsó napjára. Nehezemre esik kiszállni az autóból, és az első kilométer se esik jól. Túl szorosan ölel a hideg, nyaldos, szurkál, a havas út pedig olyan meredeken megy lefelé, és helyenként olyan simára van koptatva, hogy nem merem elengedni magam. Mire leérek, már bemelegedek, és ebben tovább segít az immár meredeken felfelé tartó út is rajta a [már szokásosnak számító] letört faágakból összeállt akadálypályával. Az autóhoz érve marad még annyi erő az elgémberedett ujjaimban, hogy kinyisam az ajtót, beindítsam a motort. Fűtés föl 28 fokra, aztán otthon be a 37 fokos vizű kádba. Akárhogyis számolom, 50 °C különbséget íveltem át lenyűgöző tes-temmel ezen a nagyszerű szilveszteri reggelen.

2015.
01. 11.

Budapest: Budakeszi-erdő – Budakeszi

Nyitójelenet: elhagyatott, szemétkupacokkal dekorált telkek, meredek dombol-dalak között kanyargó erdei út egy futó emberrel, akitől megriad egy őz. Gyorsan [f]elrohan a magas dombon, a futó megállva csodálja. Jól látja, mert az erdő ritkás, a fák kopaszak [hisz január van], követi tekintetével a szelíd vadat, míg az eltűnik a domb mögött. Egy udvaron régi, gyönyörűen gömbölyded formájú, rosdás jár-művek. Borult ég, drámai hangulat. De nincs dráma, „csak” futás sűrű magányban, sárban, változatos erdei utakon. Aztán hogy keretes legyen a film, hasonlóan ér véget, mint ahogy elkezdődött [csak visszafelé]: roszdás járművek, majd mere-dek domboldalak között kanyargó erdei út egy futó emberrel [ezúttal őz nélkül].

2015.
02. 21.

Pécs (Mecsek #05)

Fél hatkor felébredtem, és nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy ha nem aludnék vissza, futás közben láthatnám a napkeltét. A Mecsek mindig elvárá-zsol, most épp azzal, ahogyan a napkelte fényei narancsosra festik havas erde-jét. Nem számítottam ennyi órára! A harmadik kilométer után néhol majd térdig süllyedtem benne; aztán meg volt olyan is, hogy a fagyottnak látszó sárban süllyedtem el bokáig. De a legviccesebb jelenet az lehetett, amikor futás közben a hó jeges felszíne éppen csak megtartott, vagy épphogy nem, és a ritmust időnként megtörte a benne elmerülés. Soha nem tudhattam, milyen mélyen ér véget a következő lépésem [ezen már hangosan röhögtem].

2015. 01. 18. Mende, 47°25'31.45" N 19°25'28.02" E

2015. 02. 21. Pécs, 46°6'28.7964" N 18°10'11.7624" E

2015. 01. 11. Budakeszi, 47°29'34.782" N 18°56'9.4056" E

2015.
03. 10.

Budapest: Csillebérc, Frank-hegy

Része voltam két aranyos minipárbeszédnek. Az elsőben egy öt év körüli kislány köszönt rám, visszaköszöntem, majd hallottam, ahogyan apukájának csicsergi: „Köszöntem a bácsinak, és ő visszaköszönt”. A másodikban az útszélen várakozó munkásemberek egyike [egy köpcös-bajszos] kérdezte mosolyogva, ízes székelý tájszólással: „Meredek-e?”. Visszamosolyogva, jó reggelt kívánva feleltem: „Kicsit”.

2015.
03. 11.

Budaörs: Budaörsi-hegy, Kakukk-hegy, Frank-hegy

Mostantól kijelenthetem: Budapest határain belül az összes erdei úton futottam (vagy kúsztam-másztam) már.

2015.
03. 15.

Budakeszi: Sorrento – Budaörs: Farkas-hegy

Végre nem kellett ágak között kúsznom-másznom, futhattam elejétől a végéig, és nem is akármilyen helyeken! Ez a Sorrento gyönyörű, és változatosság terén is pazar volt az utam! Tanyák, tölgyesek, fenyvesek, keskeny ösvény puha tűlevél szőnyeggel, széles köves út, síkság, meredekség, messzenéző hegytető épület-rommal, repülőszárnyal... Ám nemcsak az élmény, hanem az izgalom is emelte az adrenalin-szintem. Miután megijesztettem két őzet, jól megijesztett két kutya. Utam egyik oldalán kerítés nélküli tanya, másik oldalán kutyaól. Reméltem, hogy kidobott szemétként áll csak ott. De már rohant is felém ugatva két feketeség, egy kicsi, meg egy nagy. Az utóbbi mikor felugrott, szája az enyémmel egy ma-gasságban lihegett. Megálltam, vártam mi lesz – ők pedig várták, hogy játsszunk.

2015.
03. 29.

Sukoró: Gádé-hegy

Az óraátállítás utáni első napkelte még a velencei hotelben ért, de pár perccel később már Sukoróról indultam legújabb futókalandomra, majd két óra múlva ugyanoda érkeztem, és a kettő között mesebiodalmakon futottam át. Miután elfogytak a házak, és beértem az erdőbe, nyúl igazgatta toalettjét az úton, mö-götte szarvasokat rejtegettek a fák. Deres füvekre vízgyöngyöket növesztettek a napsugarak, fehér és lila virágszőnyegfoltok borították a talajt. Mohás sziklák, meredek domboldalak között vezetett az utam; megálltam, néztem a domb-tetőre kúszó napot. Ismét feltűnt néhány szarvas, büszkén vonultak el a napko-rong előtt. A patak nyugtató csobogásába madáracsirip keveredett...

2015. 03. 15. Budakeszi, 47°28'45.4548" N 18°55'53.8104" E

2015. 03. 29. Sukoró, 47°15'1.4904" N 18°35'20.8068" E

2015. 03. 29. Sukoró, 47°15'15.6636" N 18°35'35.5956" E

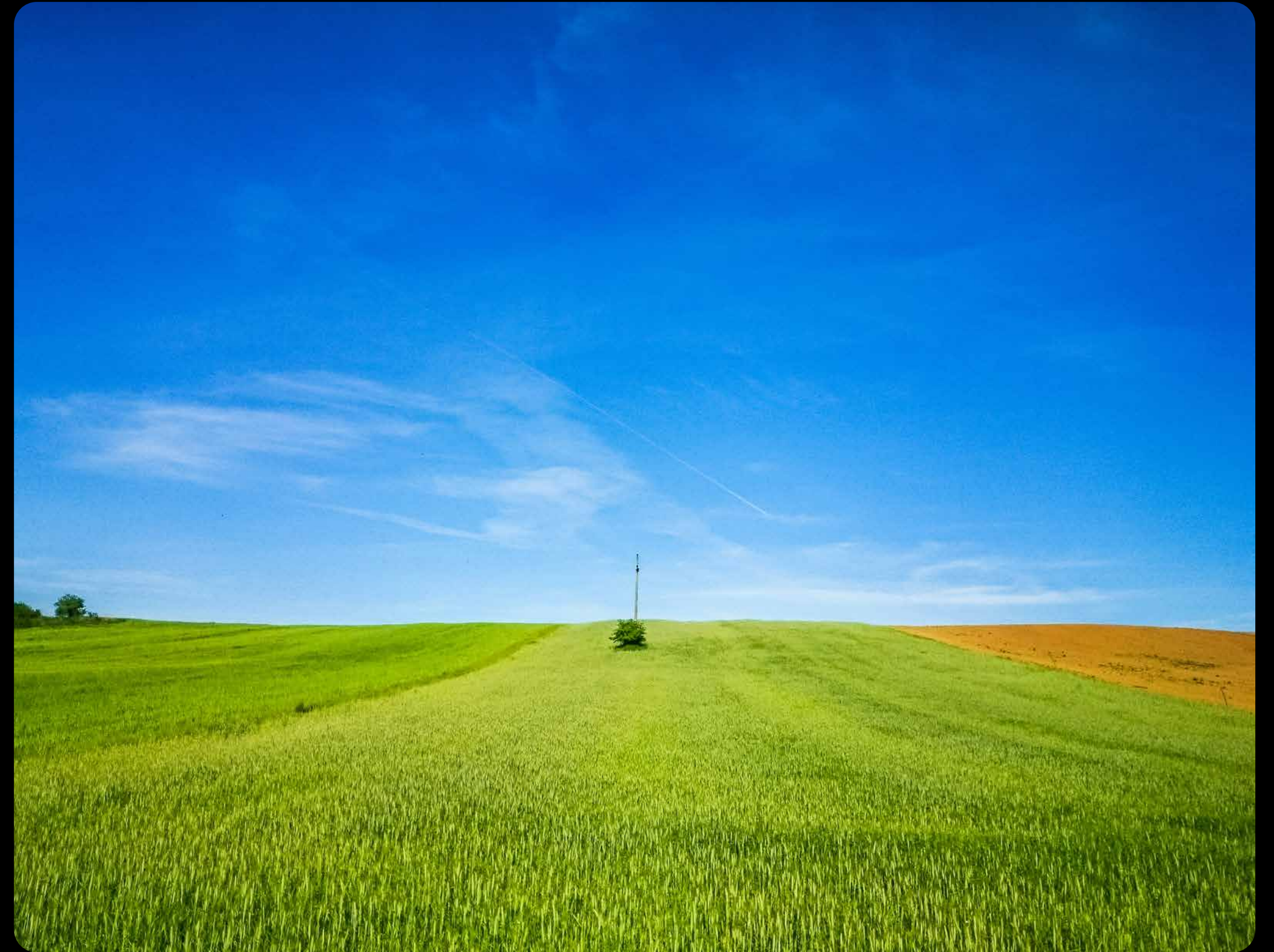

2015. 03. 22. Budaörs, 47°28'29.1378" N 18°56'2.7816" E

2015. 05. 12.

Barlahida – Becsvölgye – Gombosszeg – Petrikeresztúr

Hajnali párafelhő a tó felett, elfutok mellette, be az erdőbe. Egyre nagyobb a fű, erre nem [sűrűn] járnak turisták. Egyre vizesebb a lábam, de már egyre kevésbé érdekel; nem is tudom már, hogy van-e ott bármilyen út [tehát nincs], letértem az előre eltervezetről. Lenyűgöz a hely hangulata. Térdig érő fűben, virágok és csalánok között nyargalok egy őz után, patakon futok át, és hirtelen sűrű magas fák közé érek. Mint egy templomban: félhomály és nyugalom, felettem fakorona kupolája. A patak már mélyen kanyarog, vastag törzsű tölgyek között, aztán kiérek az aszfaltos útra. Aranyos kis falvak, akácok, meg is kóstolom a virágukat... Őzek, szántóföldek, dímbes-dombos táj. Messzire ellátok, végül visszaérek Barlahidára. Mesebirodalom.

2015. 05. 12. Petrikeresztúr, 46°44'45.8592" N 16°43'18.0673" E

2015.
05.24.

Biatorbágy: Nyakas-kő, Dobogó-hegy – Sós-kút

Meredek, sziklás terep, szűk, görnyedős ösvények, a növények rám simogatják esőcseppgyűjteményüket. Pazar panoráma, sok színes virág, egy béka nagyot ugrik előlem. E rengeteg élmény-ajándék után meglepődve nézek a telefonom-ra: még csak 1 kilométert haladtam [10 perc alatt]. Kevésbé vadregényes, széles út következik, aztán elfogynak a fák, sokáig nyílt terepen futok. Egy kis aszfalt, át az úton, fel a hegyre, Jézus kálváriájának stációi kísérik a csúcson álló keresztig. Gyönyörűek a fények, a virágok, varázslatos hangulatú a hely. Lenézek: a völgyben hatalmas birkanyáj. Arra kéne futnom, de nem akarom elijeszteni őket, inkább csak fotózok, és kerülök egy kicsit... A hárs kezd elvirágozni, a bodza már az illatok királya. Sártól nehezednek a lábaim, majd egy horgászto mellett futok el, aztán egy patakon keresztül visz az út, de nincs rajta híd. Úgyis vizes már mindenem, belelépek. Nem is olyan hideg, mint gondoltam, kimondottan kellemes. Cuppogva haladok tovább, vissza a már ismerős, hangulatos erdőbe, oda, ahonnan több mint két órája indultam – akkor még az előbbi mesét nem ismerve. A fotók persze nem igazán adják ezt vissza, de aki nem hiszi, fusson utánam.

2015.
05.27.

Barlahida – Becsvölgye

Már két hete is hívtak a szemközti domboldal magasan kopasz, széles törzsű fái, de arra nem vezet turistaút. Pocsolyákon, szúrós bokrokon és térdig érő növényzeten át mégis odatalálok. Eszembe jut, hogy „Járt utat a járatlanért el ne hagyj!” Ha szót fogadok, most nem állnék itt lenyűgözve. Megsimogatom a faóriást, mondom: „Gyönyörű vagy!” Távolság egy magányos, kopasz fán borostyán kúszik az ég felé. Őt is láttam már messziről, odaatról. Felmászok az előtte álló vadlesre, onnan gyönyörködöm. A nap még csak egy órája kelt, laposan árasztja fényét a gyönyörű tájra.

Visszafordulok, megyek az előre eltervezett utam felé. Közben megállok könnyíteni magamon. Eszembe jut, hogy „széllel szemben nem lehet pisilni”. Mosolygok magamban – dehogynem! Erdő szélén, magas fűben rohanok, egy őz bukkan fel mellettem, néhány méteren át együtt szaladunk, majd megáll, viszanéz, hosszan bámul. Én csak futok tovább, és remélem, hogy ő is velem tart még legalább egy kicsit, de hamar elnyeli az erdő. Magamra maradok, vagyis dehogy, ezernyi létezővel körülvéve, a mindenségben futok, át a patakon, be az erdőbe, aztán hosszan-hosszan szántóföldek ölelésében vissza Barlahida egyik utcájának utolsó házához, kalandozásom kezdőpontjához.

2015. 05. 24. Sós-kút, 47°24'45.6264" N 18°49'37.2756" E

2015. 05. 27. Barlahida, 46°42'42.2388" N 16°41'58.47" E

2015. 05. 27. Barlahida, 46°42'42.8004" N 16°41'30.8616" E

4 863
km

2015. 06. 13. **Biatorbágy: Nyakas-kő, Dobogó-hegy**

Nyáron, melegben, a magasan járó nap fényében számomra nem igazán kedves a futás-fotózás, így elhatároztam, hogy napkeltekor indulok [ez éppen most van a legkorábban, 4:46-kor]. Eldöntöttem azt is, hogy mostantól fotózás, gyönyörködés, pisilés, pihenés miatti megállásaimkor nem nyomok szünetet az Endomondón. Már nem érdekel az időeredményem, nincs semmilyen elvárásom ezzel kapcsolatban önmagammal szemben. Jó érzés ezt is elengedni [ráadásul egy macerával kevesebb].

2015. 06. 19. **Pécs – Orfű (Mecsek #06)**

Az apropó – vagy inkább ürügy – a Fishing on Orfű, bár idén jegyem sincs, és nem is a fesztivál a lényeg, hanem a találkozások, beszélgetések, nevetések, iszogatások, a hely hangulata, és persze a futás. Akárcsak tavaly, idén is apukám pécsi lakásától indulok, de persze szokásom szerint egy kicsit más útvonalon. És akárcsak tavaly, ebéd után most sem esik jól az eleje, de az Éger-völgybe érve már kétszeresen is otthon érzem magam: egyrészt a természetben, mint mindig, másrészt rengeteg gyerekkori emlékem helyszínén. Próbálok idegen szemmel nézni a szépségét, és rábeszélni magam a fotózásra, de nem nagyon megy, ezek a képek már mind régóta megvannak a fejemben.

2015. 06. 27. **Biatorbágy: Dobogó-hegy**

Ma először futottam félmaratonnál hosszabb távot, és először csináltam még valamit... A napkelte még az autóban ér, de negyed hatkor már nyújtok, és közben észreveszem, hogy egy közepes méretű, fekete kutya figyel. Ül az úton, pont amelyiken indulni szeretnék, és engem bámul. Lesz, ami lesz, elindulok felé, mire ő feláll, és elfut – én meg utána, a régi légvédelmi támaszpont romjai felé. Az út szélén hatalmas szemétkupac, közeli hajléktalantanyát képzelek hozzá, nyilván ott lesz a kutya, aztán majd ha a területére érek, rám támad. Amúgy nem számítok sok érdekesre, előző este hosszú, egyenes vonalakat rajzoltam a térképre, melyek merőlegesen keresztezik egymást, mint valami felparcellázott terület határai.

A hajléktalantanyát őrző kutya helyett egy nagy barnamedve támad rám, érzem, hogy készül kitörni a hátsómból. De hiszen indulás előtt már fektettem kábelt! Elhatározom, hogy nem hagyom magam, küzdök, míg haza nem érek.

2015. 06. 13. Biatorbágy, 47°27'7.7288" N 18°50'15.1971" E

2015. 06. 19. Pécs, 46°5'20.8814" N 18°10'46.2115" E

2015. 06. 13. Biatorbágy, 47°27'15.7857" N 18°50'7.7049" E

A nap magasán jár, az igazán szép színek és sűrű fények már egy elmúlt valóság részei, de nem tudom megállni, hogy fényképezzek pár közhelyeset. Egy ős áll az úton, egy újabb felesleges fotó készül, amin majd bekarikázhatnám, hogy ezen a 90×60 pixelen látható a barna ős a barna földúton. Apropó barna, egyre sűrűbben gondolok arra, milyen jó lenne könnyíteni magamon, és eljön a pillanat, mikor ez minden más gondolatot elnyom, és végre szabadon eresztém a medvét. Most csinálok először ilyet, így miközben élvezem a feszültség oldódását, nem figyelek arra, hogy elől is szivárog a rendszer, és sikerül levizelnem a bokámat. Sebaj, Enikő úgyis lelkemre kötötte, hogy minden futás után mossam ki a cipőm. Ezúttal garantáltan nem felejtém el. Hah, mennyivel jobb így, a felesleges tehertől megszabadulva, megújult lendülettel folytatom a 9. kilométerem.

Nyílt terepre érek, ismét egy ős áll az úton, megállok, hosszan nézzük egymást. Óvatosan fotózáshoz emelem a telefonom, és exponálok. Észreveszem, hogy ott a kicsinye is. Lassan elindulok feléjük. Párszor előrébb szaladnak néhány métert, hogy meglegyen az általuk biztonságosnak ítélt távolság közöttünk. Főleg a „gyerek” pánikol, mindig ő indul meg elsőként. Percekig követem őket a meredek, napsütötte úton. Felérnek a tetejére, és az erdő sötét szájának háttéréből néznek le rám. Most kellene egy jó teleobjektív, gyönyörű fotó lehetne...

A 15. kilométer környékén két nyúl útszéli randevúját zavarom meg. Meglepően könnyen megy a futás, egy cseppet sem érzem magam fáradtnak. Időnként a jól járható széles földutat keskenyebbek váltják, sűrűn koppan cipőm orrán a magasra nőtt fű; rendre villanypásztorral bekerített négyszögek mellett haladok el.

A 20. kilométértől már egyre jobban fáradok, de még látom és érzem a szépet: az élénk világoszöld levelek alkotta útszegélyt, a fenyőillatot, a fátýolfelhős tájképet, és végül a mezőn a sok színes virágot, a fenséges illatukat.

25,82 kilométernél nyomom meg a stopot. Miközben nyújtok és szedegetem le a lábamról az apró növénydarabkákat, látom, hogy egészen be vagyok sózva [kiütött az izzadság]. Autóba ülök, és pár száz méter megtétele után egy ház udvarán látom a fekete kutyát, aki három és fél órával ezelőtt figyelte a készülődésemet. Kíváncsi no, akárcsak én.

2015. 06. 19. Pécs, 46°5'34.4103" N 18°10'30.8136" E

2015. 06. 20. Pécs, 46°4'40.8267" N 18°11'6.1188" E

2015. 06. 27. Sósút, 47°25'59.6443" N 18°51'47.7006" E

2015.
07. 12.

Páty – Budakeszi: Kis-Kopasz

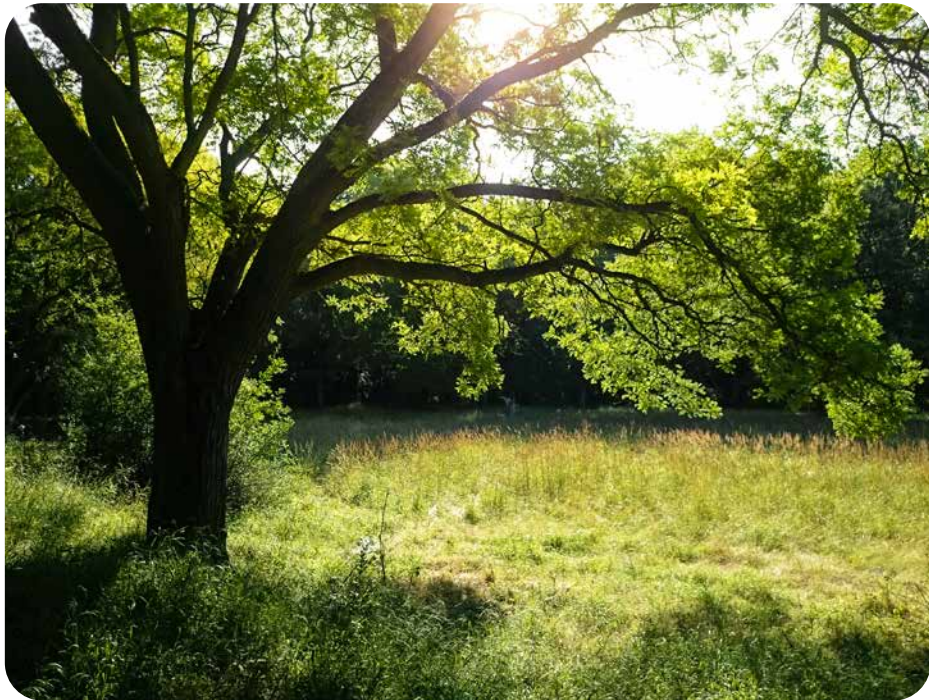
65 kilométernyi útvonalat rajzoltam mára, gondoltam, ennyiből csak lesz 15-20 olyan, ami nincs bekerítve... Miután elnyel az erdő, alig futok pár száz métert a zöld háromszöggel jelölt „turistafőúton”, máris kerítés állja el az utam. Nem akarom elhinni, de ott a turistajelzés a zárt kaput tartó fára festve. És mind a 65 kilométer csak ezen az úton keresztül érhető el. Csak később veszem észre, hogy a kaputól balra van egy létrás átjáró. Miután átmászok, furcsa, kicsit frusztáló érzés kerít hatalmába, mint egy kéretlen vendéget, és ettől az érzéstől még sokáig nem szabadulok. Képzeletben magyarázkodom a jelenlétemet számonkérő erdésznek/vadásznak, hogy hát nem volt kiírva semmi. De emberek helyett állatok fogadnak: ennyi őzzel, szarvassal és vaddisznóval még egyetlen futásom során se találkoztam (vagy talán egy év alatt összesen se).

A kerítéshez érek, melyen átmászva közel három órája érkeztem. Visszafordulok, és megköszönöm az erdőnek a vendéglátást, az élmény-kincseket, melyekkel gazdagabbá tett. Átmászok a kerítésen, és furcsa, kicsit frusztáló érzés kerít hatalmába. Jó volt odabent. Vagy odakint? Lehet, hogy épp most vagyok bezárva?

2015.
07. 19.

Páty – Budakeszi: Hosszú-hajtás-hegy

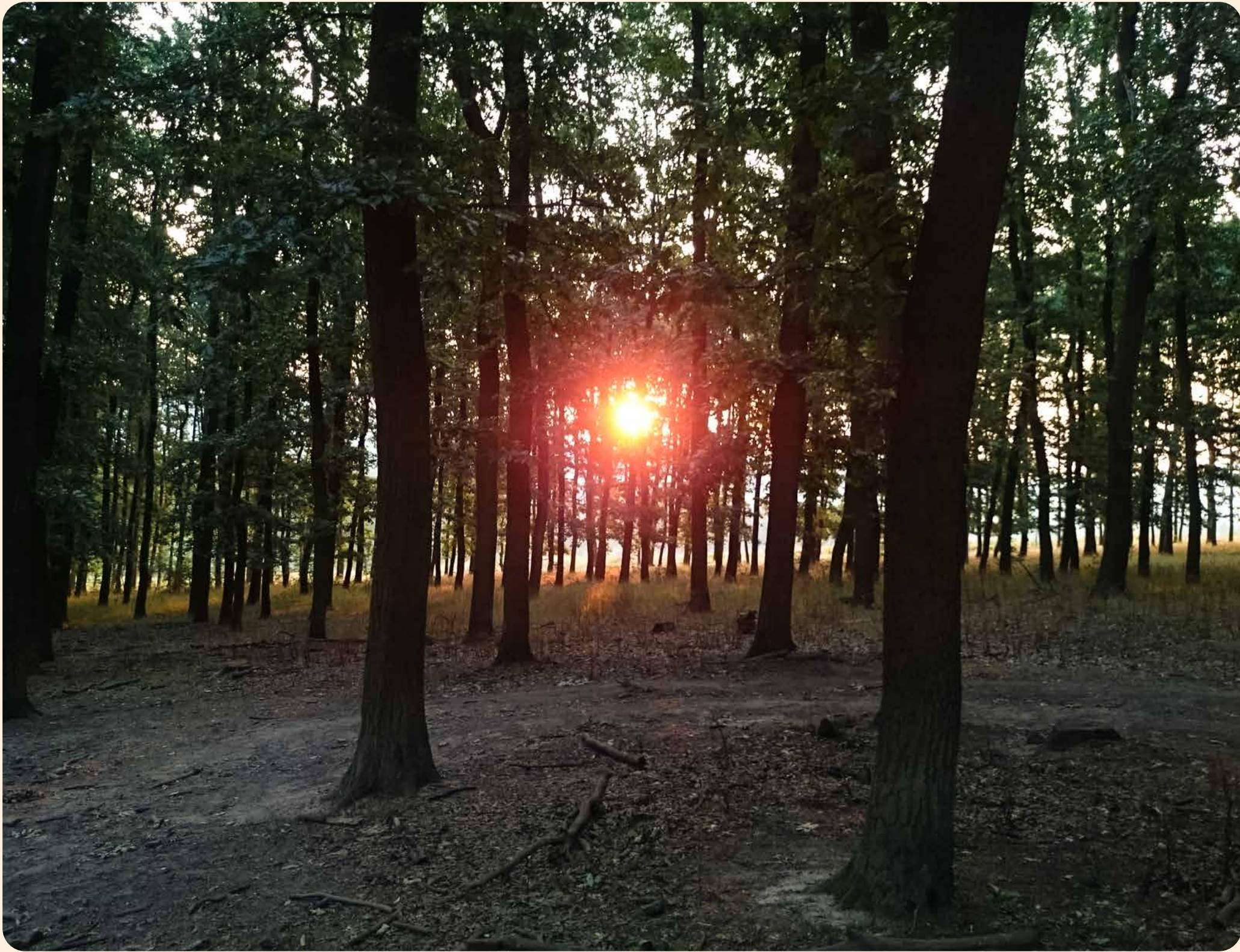
Már ismerősként érzekem a kerítéshez, mint akinek kulcsa van a házhoz, és átmászva a létrán, máris fogad a házigazda: egy aranyos picurka őzgyerek. Hosszan nézzük egymást. Közelebb lépek, készíték róla fotókat; nem fut el, nincs is kihez, egyedül jött elém. Remélem, megtalálod anyukádat, add át neki üdvözetem, és elnézést, ha esetleg zavarok, rohángálok meg fotózzatok nálatok pár órácskát, jó? Válaszként elugrál, hamar elnyeli az erdő. A felkelő nap a sugarait pompás narancsvörös festékbe mártotta, és a mellettem elfutó fenyőfák törzseire keni... Egy irtáson földet tűró vaddisznóra leszek figyelmes. Miközben nézem, egy róka szalad el előlem, és mikor a vaddisznó is észrevesz, cikk-cakkban elrohanva egy egész őzcsordát riaszt el. Egy héttel ezelőtről ismerős kerítések mellett haladok, sőt, újabbakkal is találkozom. Valahol kettő között futok, valahol meg kettő fut egymás mellett [a régi mellé húztak egy újat]. Érkezésemmel a kerítésen átnyúló szedreket eszegető szarvasok lakomáját zavarom meg... Meredek úton rohanok lefelé egy völgybe, jólesik az ott fogadó hűvös levegő, a nyirkos „pinceszag”. A párás levegőben faágakon és leveleken átszűrűt napsugarak rajzolódnak elém; „gőzölög” a felhevült testem, meglátszik a leheletem. Lenyűgözve állok e leírhatatlan szépségben. Percek telnek el, mire újra futni kezdek, és futnak velem a szarvasok is a domboldalon.

2015. 07. 12. Páty, 47°30'43.034" N 18°51'30.0869" E

2015. 07. 19. Páty, 47°31'11.9172" N 18°52'13.53" E

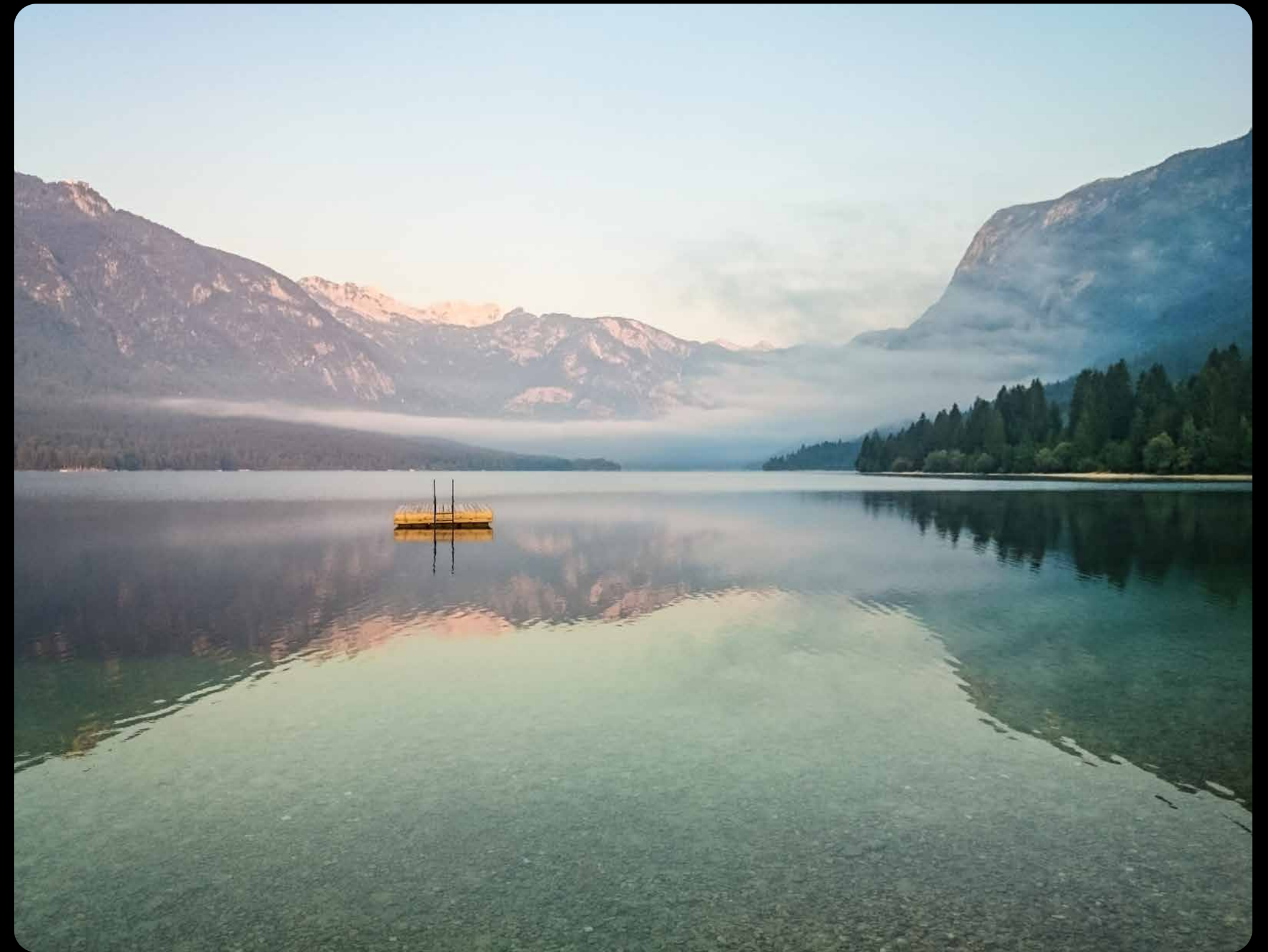
2015. 07. 19. Páty, 47°31'14.3145" N 18°52'7.4728" E

5308
km

2015. 07. 23.

Szlovénia: Bohinji-tó

Négy napot töltünk Szlovéniában, az első kettőt a Bohinji-tó közelében. A tavaknak pedig van egy jellegzetes tulajdonságuk: általában körbe lehet futni őket. Ezt nyilván nem hagyom ki, de előtte kicsit kalandozok még Stara Fužina falujának hangulatos, szűk utcáin. Az erdő ismerős otthonról – noha mégis más, hiszen belőle sincs két egyforma –, de a híd alatt vagy száz méter mélyen csobogó, gyönyörű, türkiz patak már merőben új élmény. Kiérek egy tisztásra, meglátom a tavat, felette párafelhővel, háttérben a napsütötte hegycsúccsal – mesészip a hajnali fényben.

2015. 07. 23. Stara Fužina, 46°17'13.8171" N 13°52'54.2043" E

Már várom a találkozást a tóval, de muszáj megállnom még pár fotóra, lenyűgöz a táj. Hát még kicsit később a tó... Micsoda színek, tükröződések és textúrák! Futok tovább az erdőbe, de mágnesként vonz a tó, többször lefutok a partjára. Belemerítem a kezem, lágy melegség ölelését érzem... És vonz az erdő is, le-
küzdhetetlen fényképezhetnékem van: haza akarom vinni a nagy, világosszürke
kövek között tekergőző gyökereket, a fák ágai között beszűrődő napsugarakat.
Aztán a tó és a benne tükröződő hegygerinc hullámain, a színeit, amelybe egyre
több narancsot kever a felkelő nap fénye. Majd megint az erdőt, és újra a tavat,
a fákat, a vizet, a köveket, a párákat – de legalábbis a fényük képét... A meghittséget
némiképp zavarja, hogy mindez nemcsak engem vonz, a kora hajnali időpont
ellenére többször is találkozom emberekkel. De jól van ez így, az északi és a déli
part találkozásánál épp egy kutyáját sétáltató bácsit követve jutok el az egyik leg-
szebb jelenethez: bővizű patak folyik a tóba, aranyló párafelhőt húzva maga után,
melyben a faágak szűrőjén át a napfény sugarakra bomlik... A déli parton végig
az aszfaltúton vagy közvetlenül mellette haladok, és arra gondolok, hogy vajon
lesz-e majd olyan futásom, amikor nem fogok fényképezni? Még hozzá úgy, hogy
nem is akarok, hiányérzet nélkül. Sőt telefon nélkül, nem mérek semmit, nem do-
kumentálok semmit, és nem is írok róla. Lesz-e majd olyan, mikor a Bohinji-tó déli
partjához hasonló, „unalmas” szakaszokat is élvezem, és teljességében átélem
a jelent? Talán igen – de arról te, kedves olvasó már nem fogsz tudni...

2015. 07. 23. Stara Fužina, 46°17'17.5992" N 13°53'15.76" E

2015. 07. 23. Stara Fužina, 46°17'15.5037" N 13°52'7.6562" E

2015. 07. 23. Stara Fužina, 46°17'16.4176" N 13°53'28.8096" E

2015. 07. 23. Ukanc, 46°16'50.3736" N 13°49'46.5698" E

2015.
07.25.

Szlovénia: Strunjan Nemzeti Park

Szlovéniai kurta nyaralásunk második két napját a tengerpart közelében töltjük. Ráadásul a Strunjan Nemzeti Parktól egy köpésre, tehát még autóba se kell ül-nőm, ez is adja magát a futáshoz, nyilván nem hagyom ki. Tengerpart, természetvédelmi terület, napkelte – ez csakis már-már sziruposan csodálatos lehet... Másfél kilométer aszfalt után érek a zöldbe, meredeken visz a földút lefelé, és itt ér az első meglepetés: a nádas-bokros növényzetből egy őz ugrik ki, és szalad az olajfák közé, majd onnan vissza a sűrűbe. A második meglepetés az erdő: olyan semmilyen. Persze nyilvánvaló, hogy összes „fogyatékovassága” csupán én vagyok, pontosabban az elvárásaim.

Meredeken visz a szűk kis ösvény a tengerpartra, jobbra-balra elhajigált szemét-darabkák, ahogy az egy civilizált környéken elvárható. Naná, hogy a tengerparton is készül egy napkeltés fotó [a nap még szerencsére a felhők mögött bujkál].

Vissza, föl a dombra, elfogy az út, de nem fordulok vissza. Egy kis sziklamászás, gyökerekbe kapaszkodás, és felküzdöm magam egy autónyi napkeltét bámuló, mogorva, vissza nem köszönő turistáig.

Nyílt terep, olajfák, földút [egy rajta átfutó nyúl], erdő, kilátás a tengerre, a térkép szerint arra visz az út tovább, egész le a partra, de ott csak egy pucér pasast találok.

Még öt kilométernyi aszfaltút visz a szállásunkig, először hosszan, meredeken felfelé, ültetvényeket és rajtuk álló kis házakat összekötve; és én már nagyon unom, az udvaron álló őzek se lelkesítenek, [m]elegem van, percenként nézem a telefonomon a térképet, várom, hogy a pozíciomat jelölő kék pötty az utamat jelölő kék vonal kezdetéhez érjen.

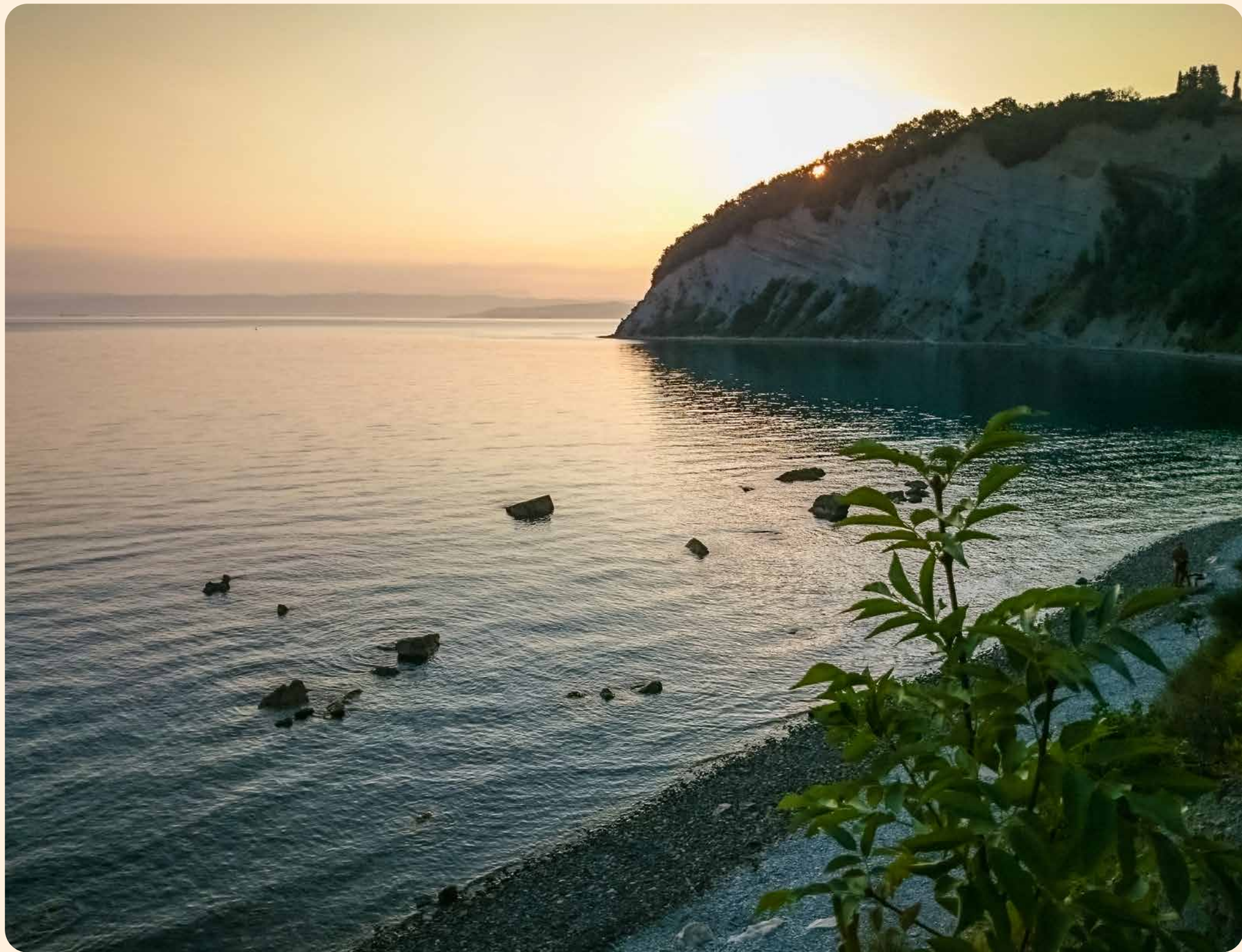
Úgy érzem, idei legkevesébé élvezetes futásom volt. De már nyújtás közben kezdenek megszépülni az emlékek, élvezem, ahogy szétárad bennem a fáradtság és a szomjúság, élvezem a hűtőben levő sör gondolatát, de mielőtt megiszom, még következik egy szürreális beszélgetés a szomszédossal, akivel most ismerkedem meg. A Szlovákiából érkezett Buscsan [én legalábbis így értem a nevét] rajongva néz rám kék szemeivel, és issza tört angolsággal elmakogott szavaimat. Én pedig pár perccel később a sörömet, miközben a futásom közben készült fotókat nézegetem, és már nem is igazán értem, miért éreztem ezt olyan rossznak. Tetszenek a képek, még jó hogy fotóztam!

2015. 07. 23. Ukanc, 46°17'12.0998" N 13°50'34.0369" E

2015. 07. 25. Jagodje, 45°31'41.712" N 13°39'2.634" E

2015. 07. 25. Strunjan, 45°32'14.9455" N 13°36'30.129" E

2015.
08.22

Kővágószőlős – Kővágótöttös (Mecsek #08)

Vastag, szürke felhőtakaró alatt indulok útnak. Kővágószőlősen még az autóból nézem, ahogyan gyorsan úszik az égen, pár perc múlva pedig már én úszom benne: futásom indulási helyéhez közeledve, az aszfaltúton felfelé kanyarogva, elnyel a felhő és az erdő. Megérkezve csodálatos őszi hangulat és a mindig lenyűgöző, isteni csend ölelése fogad. Eszembe jut, hogy a hétfői szentbékálai kirándulásunk alkalmával, a kőtenger felé haladva, a lógólábú felhőket nézve lányom hétéves barátnője megjegyezte, hogy ha közelebb megyünk, ő beleharap a felhőbe. Akkor neki nem sikerült, de én most harapom, szívom, benne vagyok teljes lényemmel a felhőben, ami belülről már köd, és összeköt a környezettel, mint magzatvíz a magzatot az anyjával.

Félhomály van, misztikus sejtelmesség, elvarázsolnak a fények, az egymásra rakódó, távolodva fakuló, összemosódó képrétegek. Rengeteget fotózok, nem tudok betelni a látvánnyal. Oldalra nézek, és egy reszkető őzkegyő nagy barna szemeiben látom magam és a meglepődést: kővé dermedve áll, mint aki nem tudja, mit tegyen. Édes kis bimbó, ne félj, csak lefényképezlek, elviszem magammal a képed a telefonomon, és megmutatom néniknek meg bácsiknak, hogy ők is láthassák (engem pedig emlékeztessen): mese volt, mégis igaz volt.

2015.
09.13.

Budapest – Budakeszi: Hárs-hegy

Hűvös van, de tudom, hogy csak egy kilométer kell a bemelegedéshez. A kerítéshez érve már izzadok. Odaát ritkán járt, fűszőnyeggel borított úton futok, harmatcseppek áztatják a lábam, először kellemetlen a sok hűvös nedvesség, de már tudom, hogy ezt is hamar megszokom. Nem látok utat arra, amerre a térkép szerint mennem kellene, de kíváncsiságomnak engedve követem telefonom kijelzőjén a narancssárga vonalat. Nagy, fehér kövek mint sószemek a hatalmas erdő-tányéron, letört ágakhoz zöld moha és barna falevél a köret. Ennyi elég is ahhoz, hogy elvarázsolódjak, az isteni természet ismét levett a lábamról. Nem is futok velük [ha akarnék, se tudnék], csak bókászok a gyönyörűségben.

„Jóllakottan” térek vissza az útra, szaladok tovább, de hamarosan ismét megállít a látvány: a leheletemmel keveredő párafüggönyön átszűrődő napsugarak.

Utam vége felé hosszan elidőzöm egy UAZ terepjárónál, melynek ember alkotta fémtestét csodálatos módon szépíti meg a természet.

2015. 08. 22. Kővágótöttös, 46°6'4.0085" N 18°6'51.7411" E

2015. 08. 22. Kővágószőlős, 46°6'4.9596" N 18°7'57.2054" E

2015. 08. 22. Kővágószőlős, 46°5'38.4728" N 18°8'9.5015" E

5571
km

Futás után, nyújtás közben azon gondolkodom, mennyire lenyűgöző, hogy az élet csupa metafora. „Ahogy kint, úgy bent, s ahogy fent, úgy lent.” Egy futásban egy teljes életút: nehéz felkelni, elindulni, marasztal a meleg ágy, az álmvilág. Egyszerre vonz a kíváncsiság az ismeretlenbe, és taszít a félelem az ismeretlentől [születés]; olajozatlan mozgással indulok [csecsemőkör]; bemelegedek, kezdem élvezni a mozgást, a felfedezést [gyerekkor]; magával ragad a látvány, a hangulat, tobzódok bennük, erősnek érzem magam [ifjúkor]; megszokom, benne vagyok, átélem, élvezem a futást [felnőttkor]; kezdek fáradni, egyre kevésbé érdekel az út, sokkal inkább a cél a lényeg, várom, hogy révbe érjek [öregkor]; végül feloldódom a fáradtságban [halál]. Minden futásban újjászületek és meghalok.

2015.
09. 19.

Budakeszi: Kakukk-hegy, Vörös-hegy

Mindig várom az újabb kalandot, az új területek felfedezését, ezzel együtt reggeli ambivalens érzéseim változatlanok. Ahogy a múlt alkalommal is írtam a születés metaforájaként: nehéz felkelni, elindulni, marasztal a meleg ágy, az álomvilág, egyszerre vonz a kíváncsiság és taszít a félelem az ismeretlenbe, az ismeretlentől. De hétről hétre újjászületve újra és újra elindulok, ahogyan most is. A négylábúak közül elsőként egy mufloncsapat üdvözől. Annyira későn vesznek észre, hogy még érzem az illatukat, mikor a [még ki se] hűlt helyükre érek. Más parfümöt használnak, mint a szarvasok... Nem találok a térképen szereplő útelágazást [nem először fordul elő], de a „láthatatlan” út a túlsó végéről már tökéletesen észrevehető, sőt végigfutható egészen a „láthatatlan” kereszteződésig, ahol néhány bokor nőtt ki belőle, takarva az egyébként nyilvánvalót. Sokszor van ez így a mindennapok során is: a helyes út megtalálásához csak nézőpontot kell[ene] váltani.

Leállok a gondolkodással, mert megérint valami... Bár lefelé megy a könnyen futható út, de inkább leállok a futással is, mert nem akarok belelihegni a lenyűgöző csend teljességébe. A tökéletes csendbe, ami tartalmazza az összes zajt, és némaságában kerek egész. Sétálok a fenséges gyantaillatban, a puha tűlevélszőnyegen, és élvezem, hogy csak a lépteim zaját hallom, mégpedig kristálytisztán...

Sokat bókászok út nélküli terepen, először kidőlt fák, letört ágak, majd magas fűvek, tölgyfacserjék és tüskés bokrok között. De megéri, mert újabb metaforákra találok. Messziről nézve a keszekusza ágtengert vagy a sűrű fűves-bokros terepet, úgy tűnik, lehetetlen áthatolni rajtuk; de ha mindig csak a következő lépéssel foglalkozom, lassan, de biztosan ájtutok a túloldalra. Az élet „problématengerét” is hajlamosak vagyunk áthatolhatatlannak látni, de ha mindig csak a következő lépéssel foglalkozunk, apránként mindent megoldhatunk [és akár még az is ki derülhet, hogy a problémák nem is léteztek].

A 16. kilométer után megint rohamosan fáradok, kezdődik futásom „öregkori része”. Ráadásul „szívat” a nyílt terep, a tűző nap, a kerítések, az emelkedők, az aprócska fenyőcsemeték, melyek mellett-alatt csak görnyedve tudok haladni. Már a vaddisznók csörtetése is csak egy halvány mosolyt csal az arcomra. Még soha nem voltam ilyen fáradt, ráz a hideg, miközben izzadok, biztos megszuirt valami mérgező növény – gondolom –, már csak pár száz méter van hátra, de rossz irányba megyek, átvágok a bokrokon, végre a célegyenesben vagyok, és már az autót is látom. Odaérek, megállok, de ez se esik jól, ez egy elcseszett halál lett. Várom a jövő heti újjászületést.

2015. 09. 13. Budapest, 47°32'11.3459" N 18°56'6.9445" E

2015. 09. 13. Budapest, 47°32'11.3459" N 18°56'6.9445" E

2015. 09. 19. Budakeszi, 47°32'2.8209" N 18°54'39.3487" E

2015. 10. 04.

Budakeszi: Fekete-hegyek, Hármashatár

Alig néhány métert futok, mikor egy tisztáson egy rókára leszek figyelmes. Annyira belemerül a szimatolásba, hogy észre se vesz, pedig 20 méternél nincs nagyobb távolság közöttünk. Fotózom, amíg el nem fut, majd utána eredek, arrafelé, ahol a múlt héten befejeztem, és amit akkor gyönyörűnek találtam. Látom az ismerős, kidőlt, mohás fatörzseket, melyekről előző alkalommal egész jó csoportképet készítettem, és megállapítom magamban: ha most találkozánk először, meg se állnék miattuk. Aztán eszembe jut, hogy ez is egy nagyszerű metafora, hiszen a hétköznapi életben is pont így van: ha változnak a körülmények, lehet, hogy vakon mész el azon dolgok, események mellett, amelyek más esetben akár az életedet is megváltoztathatják... Utam vége felé a párás levegőben kirajzolódó napsugárlegyezők kényeztetik a retinámat, és már azon kezdek aggódni, hogy nem indul majd az autó (ahogyan idefelé se elsőre). Célba érve, nyújtás közben élvezem a fáradtság és a friss élmények szétáradását. Beülök az autóba, elfordítom a slussz-kulcsot, és a motor elindul. Aggódni valamiért – pláne előre – mekkora örültség!

2015. 10. 10.

Budakeszi: Hármashatár – Páty: Kopasz-hegy,

Tegnap este jóleső izgatottsággal gondoltam a mai futásomra, arra, hogy milyen nagyszerű dolog mindig máshol futni, bele az ismeretlenbe, soha nem tudva, mi következik, és mindig készen a váratlan fordulatokra. Arra, hogy milyen csodás élmény a felfedezés öröme! Aztán eszembe jutott, hogy a hétköznapi életünket legtöbbször mennyire másképp rendezzük: többnyire évekig, évtizedekig ugyanazon forgatókönyv alapján. Míg a hétvégi futásaimra ünnepként gondolok, a hétköznapi munka szinte soha nem lelkesít, ahogyan a környezetemben senki más sem. Félelmetesen hátborzongató belegondolni, mennyivel többek lehetnénk, ha minden napra jutna a felfedezés örömeiből. Úgy, ahogyan gyerekként – és ahogyan felnőttként, leginkább a futásaim során...

2015. 10. 18.

Páty: Kopasz-hegy – Telki: Telki-hegy

Eszembe jut hétfői sétám a munkahelyemre, a budai fonódó villamoshálózat építésének képeivel. Most éppen ezt [is] lehet várni, hogy kész legyen, és akkor végre helyreáll a rend. És mindig van mit várni, de soha nincs kész semmi. Itt az erdőben nincs mire várni, az útra dőlt korhadó, mohás, gombás fa éppúgy a helyén van, mint a gyökerével földbe kapaszkodó, földet, eget összekötő – a természetben tökéletes a rend, most és mindörökké.

2015. 10. 10. Telki, 47°33'4.7465" N 18°51'45.1956" E

2015. 10. 18. Páty, 47°32'2.442" N 18°51'34.338" E

2015. 10. 04. Budakeszi, 47°32'2.442" N 18°51'34.338" E

Tüskés bokrok marasztalnak, vaddisznók nyomán járok, itt csak a térkép jelöl utat, nehezen járható, futhatatlan a terep, de nemsokára kiérek egy széles útra, ahol meglepetésként egy szarvas kerül eléem. Egészen közel megyek hozzá, ilyen közlről még nem fotóztam szarvast a szabadban. Teljesen közömbös irántam, ahogyan minden más iránt is: halott teste egy terepjáró platóján fekszik, szeme élettelenül bámulja az eget... Én is már csak a halált várom, mai futásom halálát, a fáradságban feloldódást, ami hamarosan be is következik, és jó érzéssel tölt el, akárcsak az elmúlt három és fél óra élménye.

2015.
10. 24.

Mindszent – Mártély

Orosházáról Mindszent felé autózva Virág László szolipszizmusról szóló előadását hallgatom. A kompikötőhöz közeledve egyre nagyobb a köd, remélem, így is marad. Útvonalam egyszerű: le a Tisza partjára, majd irány Mártély, végig a gáton. Az út két szélén eleinte csinos kis nyaralók a szurkolóim, melyek így, elhagyottan, köddel leöntve szurreális díszletet alkotnak. A Tisza túlsó partja még éppen látótávolságon belül van, de a strandbüfé falára festett pontyóriás az ellenkező irányba úszik. Arra futok én is: az ártéri erdőből fel a gátra. Balról tanyák, jobbról erdők, bal-jobb, belégzés-kilégzés; balról kutyaugatás és vonatfütty, jobbról a visszhangjuk, bal-jobb, belégzés-kilégzés; balról őzek, jobbra mennek, bal-jobb, belégzés-kilégzés; alattam harmatos fű, körülöttem sűrű levegő, bal-jobb, belégzés-kilégzés... Mindent összeköt a köd, de a burkát Mártély felé közeledve egyre több napsugár szakítja át. A gáton aszfaltozott bicikliút kezdődik, inkább futok mellette, az ellenfényben gyönyörűen csillogó, harmatgyöngyös fűszőnyegen. Mártélyban megkerülöm a zsebkendőnyi erdőt, megcsodálom a sok horgászt, és megörökítem őket parton hagyott kétkerekű járgányaikkal együtt.

Visszafelé kipróbálok az aszfaltos bringautat, egy kis lefejezett rágcsálóval és egy villanyoszlophoz támasztott régi Simsonnal találkozom. A köd újra sűrűsödik, úgy tűnik, kár volt aggódni amiatt, hogy a meleg napsugarak rám olvasztják majd fekete ruhámat. A Virág László tolmácsolta gondolatok járnak a fejemben: csak a tudatom az egyetlen biztos létező, semmi más. Vajon a tudatom teremtette a ködöt is? Ezt a ködöt egészen biztosan, ebben csak én futok, ezt csak én élem át így. Minden ismerős, mégis más, ebből a szögből most látom először. Odafele észre se vettem ezt az impozáns, hosszú lábú gombát. Odafele nem világítottak ennyire a falevél-narancssárgák. Odafele nem voltak szabadon eresztve a tyúk-ok. Odafele talán még az a marha is élt, aminek nyúzott lábai egy traktorra akasztva lógnak. Odafele nem álltam le a kompikötőnél partra vetett rozsdás roncsokat fotózni. Visszafelé ismét gazdagabb lettem.

2015. 10. 24. Mártély, 46°28'12.3299" N 20°13'36.9621" E

2015. 10. 24. Mártély, 46°29'6.7833" N 20°13'7.2181" E

2015. 10. 24. Mindszent, 46°31'6.3048" N 20°10'47.2237" E

2015.
10.30.

Kővágótöttös – Bakonya (Mecsek #09)

5 órakor magamtól felébredtem (5:15-re volt állítva az ébresztő). Jobb is így, legalább lesz bőven időm nyújtani még napkelte előtt. Július végén Szlovéniából hazahoztam egy bal vádlífájdalmat, ami azóta minden futásomon majdnem végig velem van. Nem vészes, csak olyan jelzésértékű kis fájdalomcscsa, de nem tudom, mit jelez. Egy hete egy TriggerPoint Grid Foam Rollerrel kezelgetem: minden reggel a kezemre támaszkodva, testsúlyommal ránehezedve tízszer átgördítem a lábamat rajta. Úgy érzem használ, elmúlt az intenzív fájdalom, ami eleinte jelentkezett ezekenél a „kezeléseknél”. Most azt remélem, hogy három hónap után először teljesen fájdalommentes futásban lesz részem. De hiába, a fájdalomcscsa már az első kilométeren régi ismerősként üdvözl. Hát jól van, gyere, úgyis megszoktalak már... Kővágótöttösön, a bányászemlékúton haladok. Először nagy pusztaság és tiszta kék ég vesz körül, de hamarosan belépek az őszi erdő aranykapuján, ami felett a lenyugvó hold világít. Elképzelem a bányászokat, ahogy a föld mélyére ásva kerestek kincseket. Én meg most itt a felszínen szaladgálva árok egyre mélyebbre – önmagamban. Vagy csak ezt gondolom. De mindegy is, nem fontos, hogy így van-e. Nincs cél, az út a lényeg... Sokáig nem találok érdekes, megörökitendő fotótémát (sokszor volt már így), aztán meg elveszek a részletekben (ez sem először fordul elő): elbűvölnek a korhadt fák, a zuzmók, a mohák, a már-már valószerűtlenül telt zöldek, sárgák, barnák. Ferde fa, a fele mohával borítva... Megtetszik, megölelem; hatalmas, puha csillagmoha-fal, kicsit belefekszem.

Már azt hiszem, túl vagyok a szépen, csak aszfalt jön – ahogy az elején is volt –, de a kavicsos út mentén deres füvek és levelek kínálják újabb látvány-ajándékaikat, ide a domb mögül még csak most érkeznek meg az első napsugarak... Az uránércbányában 1997-ig egy kilométer mélyen több száz bányász dolgozott. Most lezárt aknája mellett egy kápolna hívogat. Nagy csattanással nyílik az ajtó retesze, odabent érdekes illat fogad – a falakon áttelelni készülő katicák százai.

Kiérek az aszfaltra, oda, ahol három órával ezelőtt autóval gurultam el. Akkor még a nap se kelt fel, az emberek is aludtak, csak a madarak csicseregtek. Eszembe jutnak a kollégáim, akik most dolgoznak, mint ahogy a legtöbb ember ma, hiszen péntek van. Innen nézve mennyire értelmetlennek tűnik, amit csinálnak! [Pont amennyire onnan nézve értelmetlennek tűnhet, amit most én csinállok.] Egy cigánylány megy előttem az úton tejfel, kenyérral a kezében; akaratlanul megijesztem, mikor lihegve utolérem. Bocsánatot kérek, beszélgetünk kicsit. Nem érti miért futottam 20 kilométert, de kacag, mikor megtudja, hogy hozzá hasonlóan számomra is az ősz a legkedvesebb évszak. Egyszerű lélek – ahogy mondani szokás –, mégis közel érzem magamhoz, ahogy a mindenséget is ilyenkor, futás után.

2015. 10. 30. Kővágótöttös, 46°5'45.0936" N 18°6'1.6532" E

2015. 10. 30. Kővágótöttös, 46°6'40.261" N 18°6'42.7412" E

2015. 10. 30. Bakonya, 46°6'17.0461" N 18°5'22.357" E

Páty – Telki: Telki-hegy

Este van, és a hajnali futásomról készülök írni, de hosszú idő óta először azt érzem, hogy nincs mit. Pedig kedvemre volt, ködben indultam, napsütésben érkeztem, és a kettő között ismét sok ajándékra leltem. De most valahogy nincs kedvem szavakat keresgélni az élményhez. Egyszerűen csak jó volt belelihegni a köd szűrkeségébe, suhanni az őszi színpompában, mosolyogni a ködben megvillanó fehér őzhátsókon, és élvezni a kitudjামit, mert ma nem jártam különösebben szép helyeken, mégis sok szépségben volt részem.

Telki – Budajenő

Már a nyitókép fényei magukkal ragadnak, nyújtás közben a napkelte színeiben gyönyörködöm: kékek, lilák, rózsaszínek és narancssárgák mesés kavalkádja világít rám. Az első kilométer után nyílt terepre érek, csak néhány fa áll a magas fűvel borított színpadon. Fúj a szél, felhós az ég, egyedül vagyunk ebben a megragadhatatlanul misztikus atmoszférában. Szó szerint beleborzongok az élménybe. Kis kitérő után visszatérek, de már nem ugyanaz fogad, ahogy már én sem vagyok ugyanaz, mint amikor előzőleg itt jártam.

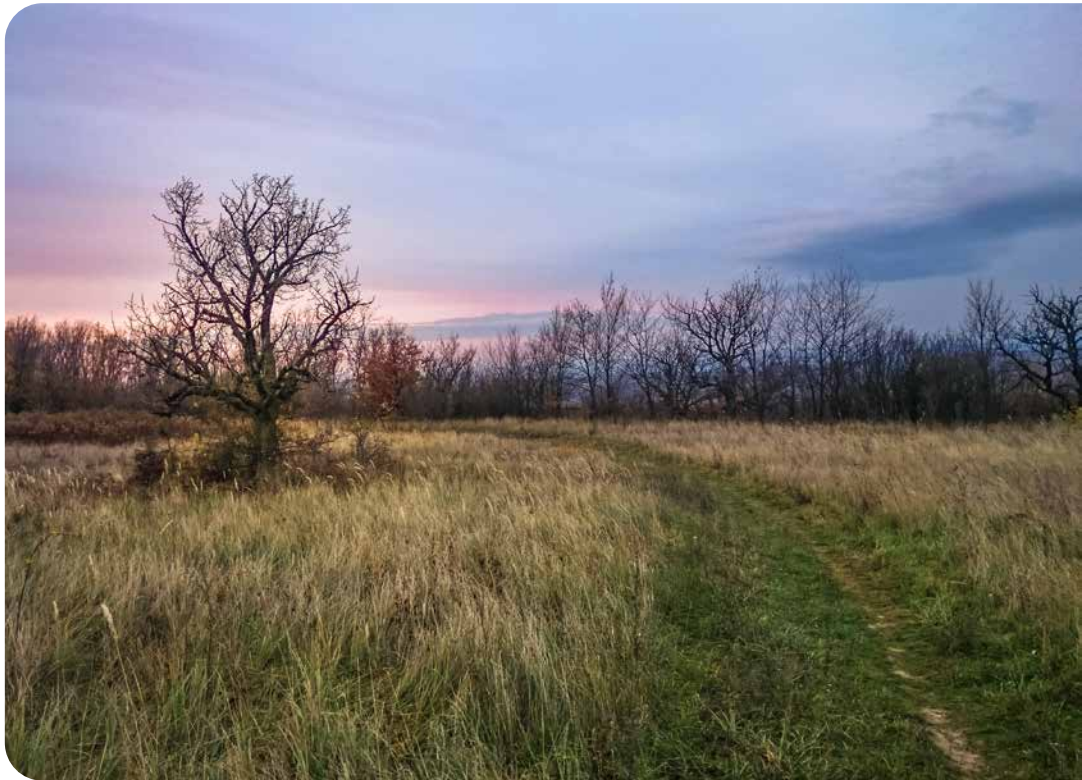
Az idei ősz „elvirágzott”: rozsdásodnak a narancsok és a vörösek, a fák egyre „átlátszóbbak”, ágaik egyre csupaszabbak. De még ennek a szirmaiۓt hullató, rozsdásodó ősznek is mennyei az illata! Az őzek is átöltöztek, de szűrkésbarna téli bundájukban pont olyan vidáman villogtatják fehér foltos hátsójukat, mint eddig. És ezen én épp olyan jól szórakozom, mint eddig.

Budajenő: Zsír-hegy, Zsíros-hegy

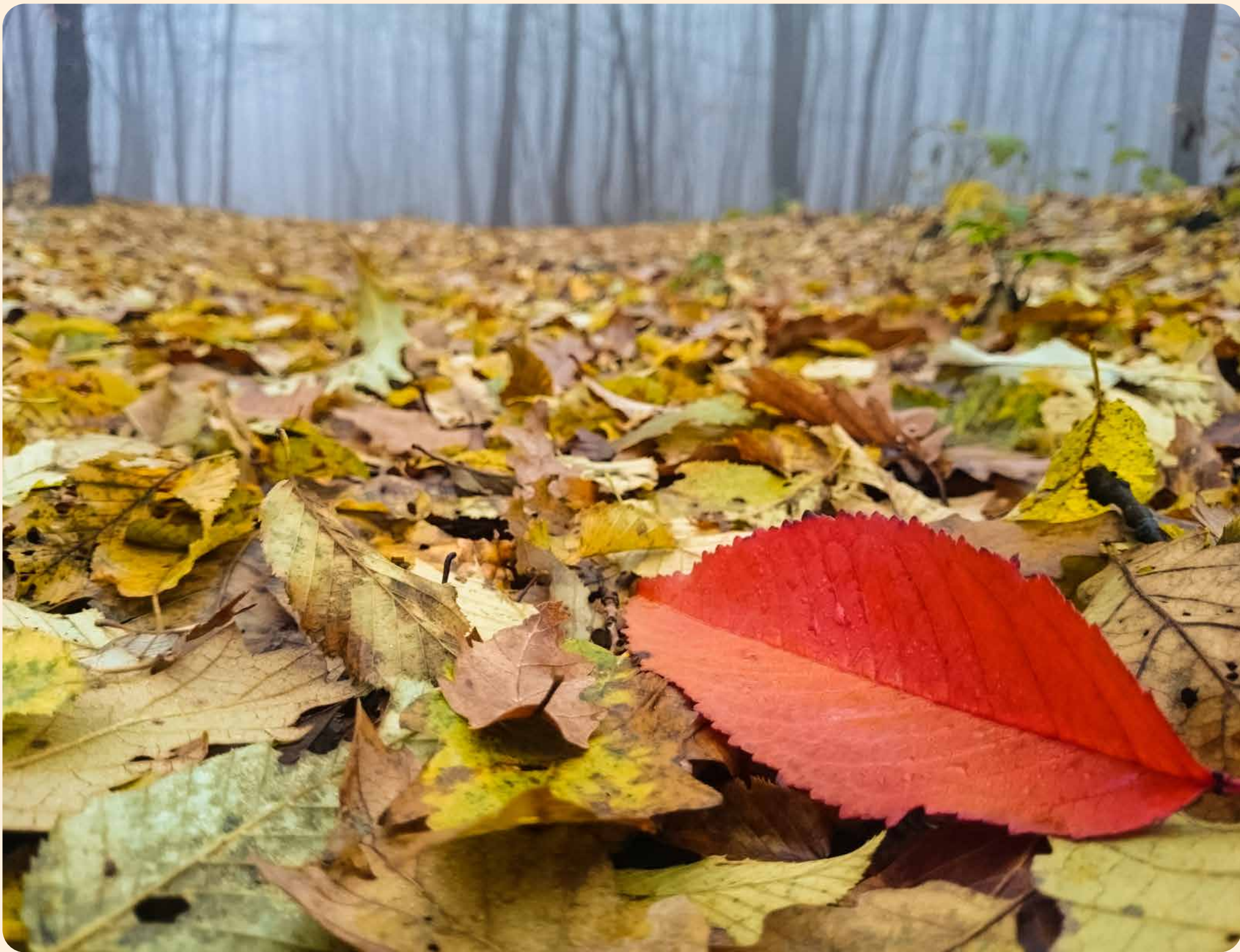
Alig fagypont fölött van a hőmérséklet, kicsit fúj a szél is. Fázom, itt a tél. Hiába nevezzük ezt az időszakot még ősznek, nem ezen múlik. Ahogyan a meteorológusok meséjén se múlik semmi: az elmúlt három napban, bármikor néztem, más és más volt a jóslatuk mára. Tényleg csak arra jó az időjárás-előrejelzés, hogy ha valakinek úgy tartja kedve, lehet beszélni róla. Aztán vagy úgy lesz, vagy nem. Legutóbb mikor megnéztem [pár órája], az eső valószínűsége 100% volt mostanra, mégse esik. Örülök neki, mert bár szeretek esőben is futni, de a hideggel kombinálva az már nagyon kilógna a komfortzónámból. Még be se melegedek, alig pár méter után meg kell állnom fotózni: réges-régi sírhelyek és egy középkori templom szólít meg. Évszázadok nyomai sűrűsödnek így megapixelké.

2015. 11. 08. Telki, 47°33'21.6124" N 18°50'55.3432" E

2015. 11. 14. Telki, 47°33'37.5565" N 18°49'48.4314" E

2015. 11. 08. Telki, 47°33'13.6317" N 18°50'56.2658" E

Házakkal körülvett mező közepén fekete-fehér foltos macska gubbaszt. Abszurd látvány ebben a hidegben (nem, nem fagyott meg, fejével követ, ahogyan elfutok mellette). Talán hívni kellene a Macska-összezavaró Kft.-t... Semmi különös, mégis szép a kilátás a dombtetőről. Jó tisztán látni a nagy egészet, az összefüggéseket, mi mihez kapcsolódik, akárcsak a „valós életben”. Közlelebbre fókuszálva belátok az erdőbe: a kopasz fákon keresztül látszik az út, ahova az útitervem szerint egy nagy kerülővel jutok majd el. Inkább nem kerülök, belevetem magam az úttalan ismeretlenbe... Rendetlenségérzetem van, mintha teleszórták volna az erdőt szeméttel, de a világos „szemétfoltok” csak fehér kövek. Később újra átélelem ugyanezt, de most a falevelek „rendetlenkednek”: néhány négyzetméteren szét-szóródva fehérségükkel szegik meg a sárgás-narancsos-barnás falevél-társadalom nagy része által elfogadott normákat. Kis fenyveshez érek, szinte sokkal a sok rozsdabarna után a tűlevelek üdítően harsány zöldje. Havaseső kezd szurkálni az arcom, de csak néhány szem, meg se nedvesítenek, mire újra a temetőhöz érek. Sírtól sírig – jólesik a halál, szép élete volt a mai futásomnak is.

2015. 11. 29. Budapest: Petneházy-rét – Nagykovácsi

Azt álmodtam, hogy egy ember átmegy előttem a falon, és ez álmomban teljesen hihetőnek tűnt, hiszen belegondoltam, hogy elemi szinten szinte nincs is anyag. Álmomban arra gondoltam, hogyha én is szeretnék átmenni a falon, nincs semmi más dolgom, mint elhinni, hogy ezt meg tudom tenni. Aztán még mielőtt megpróbáltam volna, 5:54-kor felébredtem; majd eszembe jutott, hogy ellejtettem bekapcsolni az ébresztőt, amit 5:55-re állítottam volna be.

Flippergolyó vagyok az erdei flipperasztalon, egyik oldalról a nap, másik oldalról a hold irányítják a karokat. Futok kettejük között, hol egyikük, hol másikuk felé. Több tucat turistával találkozom, teljesen kizökkentenek, nem vagyok ehhez hozzászokva. Elhagyva őket először kicsit bosszant, hogy vajon hány fotótémát hagytam ott miattuk; aztán könnyen elengedem az álproblémát, miután eszembe jut, hogy futásaim során [is] minden egyszeri és megismételhetetlen. Ha máskor, más időjárási körülmények között, más hangulatban jönnek erre, nyilván mást fényképeznek. Ennek most így kellett lennie... Egy guggoló ember alakja bontakozik ki előttem, és ahogy közeledek, egyre több részlet tisztázódik. Fején piros sapka, testén kék kabát, a nadrágját nem látom, mert le van tolvá, a csupasz segge virít felém. Egy pillanatra elgondolkodom, hogyan zavarom kevésbé, ha odaszólok, hogy „csak nyugodtan”, vagy ha csendben elfutok mellette. Végül az utóbbit választom. Nyilván nem tudta, hogy épp egy a turistautak.hu által jelölt úton végzi a dolgát, ahogyan én se tudnám, ha a telefonom nem mutatná, mert más nyoma nincs.

2015. 11. 29. Budapest, 47°32'35.5244" N 18°56'4.4739" E

2015. 11. 29. Budapest, 47°32'37.9039" N 18°55'57.4343" E

2015. 11. 22. Budajenő, 47°33'44.7408" N 18°48'8.5536" E

2015. 12. 05.

Nagykovácsi: Kecske-hát, Vörös-pocsolyás-hát

Eszembe jutnak a bringázásaim közben hallgatott előadások. Baranyi Tibor többek között arról beszélt, hogy az okkultizmusban való hit létjogosultságának legkézzelfoghatóbb „bizonyítéka” [azért csak idézőjelben, mert nem lehet, és nincs is mit bizonyítani], ha belegondolunk, hogyan keletkezik egy gondolat, ami előtte még sehol nem volt. Ezt most továbbgondolom, mert régóta foglalkoztat a kérdés: lehetséges-e, hogy minden agyi tevékenység színtisztán kémiai folyamat eredménye? A mai modern ember világnézetének egyik alappillére, hogy minden okozatnak van valamilyen végső soron materiális oka. Lelököm a poharat az asztalról, és eltörik; elmegyek futni, termelődnek a hormonok, és jól érzem magam. Rendben, legalább egy gondolat kísérlet erejéig fogadjuk el, hogy így van. Elindult egy kémiai folyamat az agyamban, ami megállásra készített, és gyönyörrel töltött el. De honnan jött a jel, ami elindította a kémiai folyamatot? Végső soron mindig eljut[hat]unk ehhez a kérdéshez. És ez számomra teljesen egyértelmű választ ad...

Nyílt terepre érek, messze a János-hegyi Erzsébet-kilátó emelkedik a felhők fölé. Jó felidézni, hogy arrafelé is futottam már. Számtalanszor eszembe jut, milyen lenne összefutni önmagammal, pontosabban egykori önmagam illúziójával, hiszen önmagam kizárólag most lehetek...

2015. 12. 05. Nagykovácsi, 47°33'1.3394" N 18°54'1.3052" E

2015.
12. 13.

Nagykovács: Kecske-hát

Hajnali hat óra hét perc. Megpusztilom békésen szundikáló lányomat, és a fülébe súgom, hogy „boldog névnapot”, majd átviszem az ágyunkba, és feleségem mellé fektetem, aki erre felébred. Neki boldog születésnapot kívánok.

Remeteszőlós ködbe mártva terül el alattam. Eszembe jutnak az elmúlt hetek tanulmányai a szolipszizmusról, és az épp fényesen tündöklő napnál is világosabbá válik: az egyetlen bizonyosság valóban csakis az lehet, ami a tudatomban van. Nem, nem a halál, ami biztos. Kizárólag az biztos, hogy én vagyok, és csak az létezhet, ami a tudatomban létezik. Ha most Remeteszőlósön lennék, és korábban soha nem láttam volna a napot, akkor a nap nem létezne – ahogyan Platón barlangi emberei számára nem létezik a kívüllág. Minden, ami a tudatomban van, valamilyen megtapasztalás következménye, és amiről nincs ilyen tapasztalati lenyomat, az nem létezik. Mert egyszerűen *nem létezhet*.

Narancsvörös füvek fényének „lángjánál melegszen”, percekig gyönyörködöm a tüzes látványban. A fák sűrű fésűjén átszűrődő napsugarak villódzó fényében közelítek a célomhoz. Mikor pislogok, a villanásokat vörösre színezi a szemhéjamban keringő vér. A vér, amit a csodálatra méltó szívem keringet a csodálatos testemben. Csodálatos, mert így él a teremítő tudatomban.

Egyébként a cipőbolti eladó szerint a sarkantyúm oka, hogy régen egy cipő feltörte a sarkam, de egy kedves olvasóm magyarázata szimpatikusabb. Szerinte [akárcsak szerintem] minden szimbólum, és ennek kapcsán feltette a kérdést: szoktam-e/tudok-e a sarkamra állni? Mióta odafigyelek erre, mintha elkezdett volna zsugorodni a sarkantyúm. :]

2015.
12. 20.

Nagykovács: Sebestyén-domb, Kopasz-erdő-tető

Miközben az autóban ülve hasítom a ködöt, Hamvas Béla gondolatait Rátóti Zoltán teszi a füleimen keresztül befogadhatóvá. Az ismeretlen takaró homály rendre kitisztul előttem, hogy helyet adjon újabb ismeretleneknek. Futva folytatom a játékot: közeledek, tisztul a kép, majd futok tovább a szürkeségbe. Azért szeretek mindig máshol futni, amiért a ködöt is szeretem. Izgat a kíváncsiság, vonz az ismeretlen, húz a megismerni akarás. Azért szeretek tanulni, amiért a ködöt is szeretem. Élvezem, ahogy egyre messzebbre jutva tisztul a kép, és közelebb kerülnek újabb ismeretlenek. Ezért vagyok hálás a testemnek, Hamvasnak és a többi[ek]nek: mert átélhetem a megismerés háttorzongató gyönyörűségét.

2015. 12. 20. Nagykovács, 47°33'7.6284" N 18°52'53.1588" E

2015. 12. 20. Nagykovács, 47°34'5.9245" N 18°53'40.2346" E

2015. 12. 13. Nagykovács, 47°33'54.6804" N 18°53'40.5708" E

A csend ölelésében ölelek egy fát, most valamiért különösen jólesik. Csak a köd-
ből kövéredő vízcseppek koppanását és lassuló szívdobbanásaimat hallok;
miközben párás leheletem tovább hizlalja a nedvességet, melyből aprócska
gyöngyszemek alkotta ködruha szövődik rám.

Megszakad a GPS-vétel. Percekig várom, hogy újraépüljön a kapcsolat a jel
és a telefonom között. Várakozás közben fotózni kezdek egy fatörzset közel-
ről, mozdulatlanul, lélegzetemet is visszatartva, nehogy „bemozduljon a téma”.
Reccsenés hallatszik, odanézve három muflont látok rohanni felém. Nem moz-
dulok, kíváncsi vagyok, mikor vesznek észre. Egyre közelednek, és továbbra
is egyenesen felém szaladnak. Négy-öt méternyire lehet tőlem az első, mikor
hirtelen irányt váltva kikerül, a többi követi. Elgondolkodom, mennyire kiszol-
gáltatottja vagyok a technikának; ugyanakkor örülök, hogy megszakadt a mű-
holddal a kapcsolat, mert így újak születtek köztem és a fa, valamint a muflonok
között.

2015.
12. 26.

Mártély – Hódmezővásárhely

Tegnap azt csináltam, amit gyerekkoromban: autót tologattam: akkor egy kézzel,
könnyedén, míg most két kézzel is nehézkesen. Hiába no, annyiaval nem lettem
erősebb, hogy azt az 1,3 tonnányi különbséget ne érezzem jelentősnek. Ugyanis
tegnap gyakoroltam, hogy mi lesz ma hajnalban, ha nem indul az autónk, aho-
gyan ez egyre gyakrabban előfordul. Most pedig elfordítom a kulcsot, és máris
jár a motor; kár előre izgulni, meg úgy általában is... Írtam már?

Legutóbbi orosházi látogatásunkkor Mindszenttől Mártélyig futottam, most Már-
télytől folytatom az utam dél felé, Hódmezővásárhely irányába. Nyújtás közben
kutyaugatást és kakaskukorékolást hallok, de csak tompán, vastag ködtakarón
átszűrve. És akárcsak két hónapja, most is a gátról indulok. Balról tanya és szán-
tóföld, jobbról ártéri erdő kísér; fölöttem villanyoszlopsor húzza vezetékhálóját,
és mosódik bele a szürkeségbe. Majdnem hat kilométeren át követem, és a terv
szerint még egyszer ennyi lenne a visszafordulásig, de ott akkor partra húzott
csónakok vonzanak a Tisza partjához, és a víz mágnesként térít el a következő
nyolc kilométeren.

Visszafelé jobbról a tanya és a szántóföld, balról az erdő. A ködbe vesző vil-
lanyoszlopsorról pedig eszembe jut, hogy a köd is egy gyönyörű szimbólum.
A mai ember pont így él: az orra hegyéig lát.

2015. 12. 26. Hódmezővásárhely, 46°23'44.9259" N 20°12'26.4356" E

2015. 12. 26. Hódmezővásárhely, 46°23'45.8994" N 20°12'26.94" E

2015. 12. 26. Mártély, 47°33'13.6317" N 18°50'56.2658" E

2016.
01.09.

Noszvaj – Eger: Borbolya-hegy

Hatalmas zajt keltenek a lépteim, roppan a jég a talpam alatt. Megállok – csend, indulok – zaj. Játszom a hangkontraszttal. Az egyhangú tájat szemlélve képtelen vagyok szabadulni a szinte minden futásom kezdetét kísérő gondolattól (mert ritka, amikor rögtön az elején gyönyörűségbe futok bele), hogy ezúttal talán fotó-téma se lesz, és írni se lesz miről. Mert mindig kizárólag a jelenből vagyok képes kiindulni, miközben minden pillanatban végtelen potencialitás rejlik. És miközben kizárólag a jelenből vagyok képes kiindulni, képtelen vagyok teljes egészemben a jelenben lenni. És miközben érzem az igazságát annak, hogy alany csakis egy lehet, és ez csakis én lehetek, képtelen vagyok a maga teljességében felfogni ezt. És ahogy Virág László is mondja: a tanítás realizációjának hiánya feszültséget kelt – ez a feszültség pedig további utak megtételére ösztökél... Utam vége felé, mikor már nagyon beleöregszem a mai futókalandomba, három süvöltő hatalmas ricsajt csapva biztat: „Bird ki még egy kicsit, már közel a feloldódás, közel a halál, vár az újjászületés.”

Csak utólag, a képeimet nézegetve fedezem fel, milyen szép helyeken jártam, és most ébredek rá, hogy futókalandjaim szerves része a fotóim utómunkája, és az is, hogy kiírom őket magamból. Ez a futásom itt és most ér véget, monitor-fényben, bort kortyolva.

2016.
01.17.

Nagykovács – Páty

Szellemi útravalóm ezúttal időben pont olyan hosszú, mint a négy keréken megtett utam Nagykovácsiba, a Szent Anna utca végéig. László András Felébredés és beteljesedés című értekezése ezekkel a mondatokkal kezdődik: „A metafizikára koncentrált hagyomány beszél az üdvözülésnél magasabb állapotról. Ez a legmagasabb állapot a felébredés, és az, ami a felébredésből következik. Megvilágosodásnak is mondják, de a felébredés pregnánsabban kifejezi azt, amiről szó van. Ennek a szanszkrit neve az, hogy *bódhi*.” Az utolsó métereken egy szemrevaló lépcsősor tövében álló csinos, piros postaláda mellett rohanok el – vonzza a tekintetemet a fehér festékkel rákanyarított név: *Bódi*.

Hazafelé is László András az „útítársam”: „A felébredés a teljességre való felébredés. Önmagamra, mint teljességre ébredek fel. Ez önmagamra ébredés, és teljességre ébredés, és szabadságra ébredés, és mindenhatóságra ébredés. Ez lehet a feltétlen és abszolút cél, semmi más. Akkor is, ha egymilliárd ember közül egy éri el.”

2016. 01. 30. Telki, 47°33'48.3556" N 18°51'8.3357" E

2016. 01. 30. Nagykovács, 47°34'2.9831" N 18°52'10.7217" E

2016. 01. 17. Nagykovács, 47°34'19.032" N 18°52'39.792" E

2016. 02. 06.

Nagykovács – Telki – Budajenő: Cseres-tető

Felébredek, megnézem a telefonomon, mennyi az idő. 5:30, még van 12 percem az ébresztőig, de már képtelen vagyok visszaaludni. Sötét és hideg a lakás, nagyon nincs kedvem felkelni, egy pillanatra megjelenik a tudatomban az ilyenkor szokásos gondolat: mi lenne, ha most kihagynám ezt a futást? Aztán 5:40-kor mégiscsak felkelek.

Feleségem és lányom aranyosan alszanak, óvatosan kinyitom a szekrény ajtaját, és kiveszem a futóruhakupacot. Ellenőrzöm, minden megvan-e: két nadrág, rövid ujjú póló, hosszú ujjú póló, széldzseki, alsógatya, két pár kesztyű, sapka. Ez a téli felszerelésem, az egészet gombócban magamhoz szorítva lesétálok vele a csigalépcsőn, és a fürdőszobában a szőnyegre dobom. A végén ülve Tesla életrajzát olvasom. Nemcsak a főszereplője, de maga a könyv is különleges: tele van hibával. Átmegyek a fürdőbe, hideg vízzel megmosom az arcom, majd a tükörképemnek súgom szokásos reggeli monológom:

„A családom és én egészségesek vagyunk, és szeretjük egymást. Szeretem magamat, szeretlek testem. Hagyom, hogy az energiák szabadon áramoljanak rajtam keresztül. A jelenben élek, és a jelen mindig tökéletes; elfogadom úgy, ahogy van, és elengedem, amit el kell engednem. Ura vagyok a testemnek és a gondolataimnak. Az élet így kerek, így egész, őseim és mások problémája engem nem emészt.”

2016. 02. 06. Nagykovács, 47°34'38.288" N 18°51'33.3442" E

2016.
02. 14.

Nagykovácsi: Széna-hegy – Budajenő: Zsíros-hegy

Gyönyörűek a fatörzsekből a lombkoronaszint alatt kinövő girbegurba ágacskák a melegbarna leveleikkel. Rendezetlen rendezettség, szabálytalan szabályosság ez, ahogyan csak faágak nőnek. Képzeletben faportrékat készítek, hatalmas sőtét lepelt lógatva a kiszemelt modellek mögé. A valóságban pedig meg se állok, tudom már, hogy teljességgel reménytelen mindezt úgy megörökíteni, ahogy elképzeltem.

A köd vékony hártaként borul a tájra, foltokban gyengén áttörnek rajta a sejtelmes-sárga napsugarak. Eszembe jut az előző éjszakai álmom, melyben mélyen átéreztem, hogy minden, ami körülvesz, kizárólag az elmém teremtménye, amit kedvem szerint irányíthatok. A köd homályába vesző kusza faágtengerben lépkedve arra gondolok, hogy a fák idegvégződésék a föld bőrén, amelyen én egy aprócska ingerület vagyok. A sárgásfehér napkorong halványan előtűnik a ködben úszó fák mögött... Micsoda fények!

Hangulatos kanyargós út visz lefelé az árnyékos dombok között, visszafelé a napsütötte hegygerincről tekintek le rá. Néha kissé megnehezül a cipóm a tapadós földmasszától, de nincs akkora sár, mint gondoltam korábban az időjárási jóslatok alapján. Jut eszembe, manapság már a meteorológia is egyre jobban elbulvárosodik: rendszeresen ítéletidővel, drámai lehúléssel, támadó hidegfronttal, özvénvizzel riogatnak, de az előrejelzések természetesen többnyire sokkal szelídebb formában válnak valóra. Elnézést, de kedvet kaptam a szenzációhajászáshoz.

Lesz ereje folytatni 6000 km után? A 200×200 km projektben átléptem a 6000. kilométert, és igen, változatlanul komolyan gondolom, és erőm is lesz hozzá.

Túlélhető 1000 km futás? Az imént említett 6000 km hatodát kedvenc Inov-8 Mudclaw 265-ös cipőmben futva tettem meg, ezzel teljesítette az elvárásomat.

Vérnyúl ijesztgeti a futókat! Egy helyes nyúllal keresztetkék egymást útjaink. Miután jól egymásra ijesztettünk, és alaposan megnéztük magunknak a másikat, mindenki futott tovább a dolgára.

Hazatalál-e a hirtelen támadt ködben? A cél felé közeledve apránként ismét az utam kezdetéről ismerős köd vett körül. Szeretem a keretes történeteket!

2016. 02. 14. Budajenő, 47°34'45.3524" N 18°50'43.4197" E

2016. 02. 14. Budajenő, 47°34'34.5394" N 18°50'41.5526" E

2016. 02. 14. Budajenő, 47°34'38.442" N 18°50'35.4043" E

6 796
km

2016.
02.20.

Nagykovács – Budajenő – Perbál: Meszes-hegy

Ezúttal is *A láthatatlan történet*, Hamvas Béla esszégyűjteménye kísér az utamon, most a barátságról szóló részt hallgatom, amíg a már jól ismert, barátként üdvözölt starthelyre érek.

„Emerson azt állítja, hogy a barát a természet paradoxona, egyszersmind mes-terműve. Az egyedüli lény, szől, akitől nem azt kívánom, amije van, hanem azt kívánom, aki ő maga.”

Három és fél óra múlva hullafáradtan, izzadtan, sárosan érek vissza ide. Az autó kerekére „lépve” nyújtok pár percet, közben leveszem a kesztyűimet, majd nyitom az autót, terítem a törölközőt az ülésre, és úgy tömöm magamba azt a három pogácsát, feleségem és lányom közös sütésének mennyei maradékát, mint ha egy hete nem ettem volna, de nincs hozzá nyálam, ki vagyok száradva... Vízet kortyolok hozzá. Beindítom a motort, hadd melegedjen, még izzadt vagyok, melegem van, de tapasztalatból tudom, hogy mire hazaérek, fázni fogok a nedves ruhában. A telefonomon leállítom az Endomondót és a kamerát, elindítom a médialejátszót, és kikeresem A láthatatlan történetből a 116. fájlt: Heloise01.mp3. Navigáció most nem kell, már ismerem az utat hazafelé.

Elindulok, és miközben lassan gurulok a sáros, mély gödrökkel és árkokkal tele-szórt földúton, élvezem, ahogy szétárad bennem a fáradtság, a 21 kilométernyi megismerés csodája, a faágak szövetén keresztül felragyogó nap, a fűvek közt megbújó kis hófoltok, a dombok közt kanyargó utak, a gyanútlanul legelésző muflonpár, a bánya körül kígyóként tekergőző fatörzsek és gyökerek, a váratlanul előbukkanó Mária-szobor [melynek eredetijét a szájhagyomány szerint egy perbáli kéményesmester állította, miután hazafelé igyekezve a kora esti szürkületben egy fára mászva menekült meg a rátámadó vaddisznótól], a viccesen összetákolt motoros faszállító jármű, a magányos hóvirág, a meredek Meszes-hegy oda-vissza megmászva, tetején a kereszttel és a lenyűgöző panorámával, oldalában a címlapra való bűbajos kis fával, a rengeteg moha, sár és napsugár...

2016.
02.27.

Nagykovács – Perbál: Zajnát-tető

Ünnep van, a tél házának kapuján már betette lábát a tavasz, egyre több zöld tör fel a földből, és folyik szét a tájon. Ünnep van, úgy érzem, mindent megírtam már, elfogytak a szavak, maradnak a képek. Ünnep van, hiszen futottam.

2016. 02. 20. Nagykovács, 47°35'0.8155" N 18°50'45.7142" E

2016. 02. 27. Perbál, 47°36'4.6738" N 18°47'28.7389" E

2016. 02. 20. Perbál, 47°35'29.7883" N 18°48'47.5865" E

2016.
03.13.

Piliscsaba: Sós-hegy – Perbál: Zajnát-tető

Most először kezdem a futást Piliscsabáról. Ismerős ez a „ki tudja miért, de szimpatikus” érzés, és egyben persze ismeretlen az új helyszín hangulata; ami az első pillanattól a kedvemre van. A kocsiajtót kinyitva tömény madárcsicsergés fogad.

Alig néhány méter után eszembe jut, hogy nemcsak egy teljes életút, de egy kapcsolat élete is benne rejlik minden egyes futásomban. Szemérmesen indulok az ismeretlen terepen, fokozott figyelemmel tapogatom érzékszerveimmel az újat, még a pisilést is visszatartom. Később egyre jobban feloldódom, egyre kevésbé koncentrálok a részletekre, elengedem magam, pisilek, orrot fújok, oda se nézek, mikor tüskék marasztalnak, egyre több mindent megengedek magamnak, hiszen már ismerősök vagyunk. A végén pedig jólesően zárom emlékezetembe újdonsült ismerősömet, mint egy barátot, akire mindig jó gondolni, akihez mindig jó visszatérni...

Jogosan merülhet fel a kérdés: Az erdő, a táj is érdeklődik irántam, befogad, elfogad, és barátként búcsúztat? Első gondolatom erre, hogy nyilvánvalóan igen, hiszen ennek egyértelmű jele, hogy háromszáznegyvenharmadszor se szúrta ki szemem ág, nem törte ki bokám kő, nem nyelt magába szakadék. De túllépve hiúságomon és a megszokáson, továbbgondolom: az erdő, a táj, nyilvánvalóan nem érez irántam semmit, és ebben a semmiben van minden. Mint egy végtele-nül kicsiny pontban, mely mérhetetlen apróságában oly hatalmas, hogy minden belefér. Ahol én, a természet és a mindenség egyek vagyunk.

2016.
03.20.

Piliscsaba: Csaba-hegy, Sós-hegy, Nádor-hegy

Oda-visszázás helyett letérek az útról, meredek hegyoldalon felfelé mászva találok a hóvirágra, kiről ezúttal alulról próbálok portrét készíteni. Sokáig próbálgazom, mert a telefonom egyébként remek kamerájának sajnos a makrózás a gyenge pontja. De a lényeg, hogy végül megszerzem a több megányi pixel-sákmányt, és elégedetten kocogok tovább.

Egyre több a virág, egyre több látható jele van a tavasz érkezésének. De miután ma már telet idéző fagyott pocsoltyák jegét is tapostam, utam őszi tájban ér véget: vastag barna levélszőnyegen lépkedek, és bármerre nézek, csak ősz-barnát látok; de fényében ott ragyog minden évszak, az időtlen örökkévalóság.

2016. 03. 06. Nagykovácsi, 47°35'46.217" N 18°51'11.3977" E

2016. 03. 20. Piliscsaba, 47°35'59.1746" N 18°51'19.3326" E

2016. 03. 13. Perbál, 47°35'46.217" N 18°51'11.3977" E

7011
km

2016. 03. 27.

Piliscsaba: Hárs-hegy – Pilisszentiván: Iváni-hegy

Már a nyári időszámítás szerint 5:45-kor kilépek a lépcsőházból, és mintha egy hatalmas stadionba érkeznék, ahol az előadásra várva tízezer ember beszélget. Csak éppen a stadion a kert, a beszélgető emberek pedig csicsergő madarak.

„Ha magamhoz vonzok valakit vagy valamit – akár egy istent [a mágiában alapvetően erről van szó], vagy egy istennőt – akkor azzal megteremtem.

Mert hol van az, amit még nem vonzottam magamhoz? – ez a kérdés.

Valamiféle rezervoárban, vagy valamiféle latenciában? Ott is lehet, de alapvetően potencialításban van. És alapvetően ha valamit magamhoz vonzok, azzal megteremtem – akként, ahogy az unióban részt vesz, és tulajdonképpen önmagamot is megteremtem azzal, ahogyan én részt veszek az unióban.

Mert vegyünk egy egyszerű, hétköznapi példát. Az a nő, akivel unióban egyesülök, akinek az irányába mondjuk vonzást érzek, és mondjuk ez kölcsönös, és magamhoz vonzom, vagy ő vonz önmagához; valamiként van, de biztos hogy nem úgy, mint amikor maga az egyesülés totalitása bekövetkezik. Nyilvánvalóan érzékszervi lényként is van, de ha pusztán érzékszervi lényként lenne, akkor maga a vonzás és mint hatóerő nem létezne. Ez az érzékszervekben is megjelenő erő és tapasztalás aztán kulminálódik ugyebár a fizikai érintés élményében és tapasztalásában. Tehát ott tulajdonképpen valami kiteljesedik, ami úgy, ahogyan kiteljesedik, nem volt meg. [...] Amikor maga a vonzás perfektuálódik, vagyis az unió létrejön, akkor valami új lény teremődik így is. Ezt meg kell érteni. Tehát ha egy istent megidézek, akkor azt az istent megteremtem.”

[Kaczvinszky József: A hét beavatás]

Gyönyörű gondolat: minden találkozás egy teremtés, hiszen ketten együtt korábban még nem léteztünk. Azáltal, hogy magamhoz vonzom, megteremtem...

7100
km

2016. 03. 27. Piliscsaba, 47°37'12.6333" N 18°50'27.3169" E

„Erőt egészséget” – üzeni a felirat, amit köszönettel fogadok, majd befutva a nyitott kapun visszafordulok megnézni, mégis hova jöttem. Valami kopott tábla szerint ez egy lőtér, ahova idegeneknek még ünnepnapokon is tilos a belépés. A hely és én idegenek nem vagyunk, hisz épp most teremtettem magunkat, és ebből kiindulva az ünnepnapos kitétel már irreleváns. Bár kétségtől ünnep van, hiszen futok, és ez a megismerés ünnepe.

Elhagyott, pusztuló épületek, deres fémdarabok, emberalkotta, tájidegen te-reptárgyak. Ez egy fotóspadicsom – még be se melegedtem [legalábbis a futásba], de már a hetvenediket exponálok.

Beérek az erdőbe [még nem zöld], kék ibolyát látok, nem akar hervadni, szabad fotózni.

Disznófőnél felfutok a hegytetőre, kicsit eltévedek, az őzeket hiába kérdezem, nem találok az utat, ami szinte nincs is, csak később lelek rá valami egyszerű kis ösvény formájában, melynek mentén egy tavaszihérics-család egy rózsabogarat lát éppen vendégül.

Aztán egy kökőrcsin, majd még egy és még több tucat. Eddig nem is sejtettem, hogy ekkora vonzalomra vagyok képes egy virág iránt... Simogatom, szagolom [csak kívül a kis szőreit], nem tipikus virágillat, de nagyon finom. Puszi-om [micsoda puhaság, még újszülött lányom haja is durva szőr volt hozzá képest], és persze fotózom ezt a kis bűbájost.

Nyargalás a napsütötte hegygerincen. Ezt most is nagyon élvezem, csak az aggaszt egy kicsit, hogy a telefonom a szokásosnál jobban merül. Ez még egy ok a sietségre amellé, hogy lányom már biztos felébredt, és nagyon vár, mert megbeszéltük, hogy együtt keressük majd meg a húsvéti nyúl ajándékait a kertben.

És mintha csak tanításként jönne a tengernyi útra dőlt fa üzenete: ne siess! Majd' egy kilométeren át helyenként két méter magas „fahordalékon” mászok keresztül.

Erőt egészséget! A napkorong már a felirat fölé emelkedett. Erőm elfogyott, egészségem megvan, köszönöm ismét... Úgy érzem, e tájjal való megismerkedésem által csodás új lényt teremtettem.

2016. 03. 27. Piliscsaba, 47°37'7.4869" N 18°50'31.9664" E

2016. 03. 27. Piliscsaba, 47°37'6.8732" N 18°50'33.5779" E

2016. 03. 27. Piliscsaba, 47°36'12.7286" N 18°51'47.6317" E

2016.
04. 12.

Korzika: Partinello

Szellemi útravaló helyett ezúttal szellemi útitársat „viszek magammal”. Ervin az első ember, akivel együtt futok. Lélektársamnak érzem, jókat beszélgetünk, pedig korábban elképzelhetetlennek tartottam, hogy futás közben beszélgessek valakivel. Akárcsak azt, hogy Korzikán fogok futni valaha [pontosabban erre egyáltalán nem is gondoltam]. Hálás vagyok, hogy így van. Korzika hangulata lenyűgöző, és erről képtelen vagyok bármit is írni, ezt át kell élni!

Drágaságaim eldugtak egy rózsaszín szív alakú postitet az egyik cipőmben, de ezt csak futás után veszem észre. Csak sejtem, hogy az lehetett ráírva: „Jó futást!” Ez teljesült!

2016.
04. 14.

Korzika: Partinello

Tegnapelőtt először futottam másodmagammal, most pedig már hárman vagyunk, nemsokára futóversenyeken indulok. Persze csak viccelek, ahogy Tominak is egy vicc jut eszébe, miután az útról letérünk, és hosszasan kúszunk-mászunk a bokrok között, futhatatlan terepen.

„Apamacska mondja a kismacskának:

– No fiam, ma megtanítom neked, hogy kell csajozni, gyere utánam, aztán csináld ugyanazt, amit én!

Mennek a háztetőn, az apamacska megcsúszik, de megkapaszkodik az ereszen. A kismacska követi példáját: ő is megcsúszik, majd megkapaszkodik. Lóg-nak ott egy ideig, majd egyszer csak megszólal a kismacska:

– Apám, én még öt percet csajozok, aztán hazamegyek!”

Tomi is inkább hazamenne, de nekem már ismerős a helyzet, otthon is sokszor volt hasonlóban részem. Viszont otthon nem láthatnék ilyen magas hegyeket, ennyi cikláment, olajfák alatt kiterített hálókát, és nem valószínű, hogy találkoznék szabadon legelésző tehenekkel sem, hiszen ez itt az elbűvölő Korzika!

2016. 04. 12. Partinello, 42°18'5.814" N 8°40'11.4888" E

2016. 04. 12. Partinello, 42°18'22.6116" N 8°41'4.9836" E

2016. 04. 14. Partinello, 42°18'40.9992" N 8°41'9.5748" E

2016. 04.23. **Pilisvörösvár – Pilisszentiván: Kakukk-hegy**

A lépcsőházból kilépve a tavasz illatai, madarak csicsorgása, hajnal hűvöse fogad. Magamba szívom, szeretem! A tavasz zöld lángja lobog mindenütt. Bár-hova nézek, zöldet látok, futok a zöld tűzben... Átölelek egy hatalmas gyökerű fát, közben arra gondolok, hogy az élet szüntelen növekedés és gyarapodás – mégpedig mindenáron!

2016. 05.07. **Szlovákia: Bátorkeszi**

4:58-kor magamtól ébredek. Sokadszor fordul elő, hogy bármilyen későn fekszem le, csodálatos testem pár perccel a telefonom előtt felébreszt. A bűbajos hangulatú bátorkeszi borfesztiválon vagyunk Szlovákiában. Nem ülök autóba, a rozoga kerítéskaput becsukva kis bemelegítés után rögtön futásnak eredek... Utam vége felé a szántóföld felől egy őz baktat felém ráérősen, időnként meg-megállva csodálkozóan rápillant. Aztán megjelenik egy nyúl, egy képen a két állat, jönnek, és én elképzelem, hogy hozzám szaladnak, megölelem őket, aztán mindenki megy tovább a dolgára. De a giccses jelenet elmarad, bár a nyúl később mintha kicsit még gondolkodna rajta, de aztán ölekezés helyett inkább futunk tovább.

2016. 05.15. **Svájc: Frutigen**

Túratársaim még alszanak, a hátam mögött a szállásunkkal egybeépített istállóban már mocorognak a tehenek. Az elmúlt napok esős időjárása még élénkebbé varázsolja az egyébként is pazar színeket. A szemközti zöld hegyek még mindig felhőbe takaróznak, de talán ma már megmutatják havas csúcsaikat is. Mélyeket lélegzek a hajnali hűvös, üdén friss levegőből, és engedek a vonzásnak: elindulok felfelé a kanyargós úton, hogy egyre magasabbról csodálhassam meg a grandiózus svájci tájat.

2016. 05.28. **Solymár: Sziklás-hegy, Alsó-Zsíros-hegy**

A hajnal egének lilája alatt belerohanni a tömény zöldbe, lovakkal találkozni, tarka virágokat csodálni, akác- és bodzaillatot szippantani, a hegytetőn állva messzire nézni, felfutni, lefutni, köveket, sziklákat, földet taposni, különös hangulatú embernyomokra bukkanni, fát ölelni, izzadni, lihegni, létezni, napsugarak melegét érezni, és az általuk rajzolt pompás látomásokat megörökíteni – maga a gyönyörűség!

2016. 05. 07. Bátorkeszi, 47°49'57.3821" N 18°23'26.7319" E

2016. 05. 07. Bátorkeszi, 47°50'3.9135" N 18°24'7.2534" E

2016. 05. 07. Bátorkeszi, 47°49'50.7144" N 18°24'24.336" E

2016. 05. 15. Frutigen, 46°34'3" N 7°38'23" E

2016.
06.03.

Törökbálint – Biatorbágy: Kő-hegy, Iharos-hegy

Ervinhez megyek Százhalombattára, hogy megbeszéljük az őszi norvégiai és korzikai fotóstúráinkat, de előtte Törökbálinton találkozunk, hogy Korzika után ismét együtt futva éljük át a megismerés csodáját. Az autópályán egy gyönyörű szivárvány ível át; olyan, mintha alatta készülnék átgurulni.

Törökbálintom még vagy félórát beszélgetünk az autóban, amíg az eső nagyjából eláll, és futni kezdünk. [Ervin tervezte meg az útvonalat, és csak utólag veszem észre, hogy szinte napra pontosan egy éve futottam erre.] Inkább a beszélgetéseinkre figyelek, csak keveset fotózom, de ezúttal is igaznak bizonyul a mondás, hogy „a kevesebb több”. Az ágak között beszűrődő napsugarak fényében párafürdözünk; szántóföldön nyargaló őz látványában gyönyörködünk; csoportképet készítünk a faágra akasztott, kipecskelt telefonommal; végül egy nagy hajrázással érünk vissza az utunk kezdetéről már ismerős, esőcseppekkel cicomázott pipacsokhoz.

Tökéletesnek érzem ezt a futásomat is. Egyre inkább magamévá teszem, hogy „minden úgy jó, ahogy van”, és „semmi nem történik véletlenül”. Ami nyilván nem azt jelenti, hogy a tétlenséget tartanám üdvöztőnek, de például már régóta nem bosszant az eső, ami nélkül egészen más hangulatú futás lett volna a mai. Más-képp tökéletes.

2016.
06.14.

Nagykálló

Magonc táborban vagyok a családdal, ez már a harmadik reggelünk ezen a me-sehelyen, Nagykállón, Harangodon. Az eső miatt érkezésünk óta halogattam a futást, most is felhős az ég, de nem várok tovább [holnap már hazaindulunk]. 4:28-kor futásnak eredek [erre keletebbre pár perccel korábban kel a nap, mint Budapest környékén]. Fél óra alatt öt állattal találkozom: három nyúlal [egyik észre se veszi, hogy hosszan nézem, ahogyan eszik], egy őzszel és egy borzzal. Utóbbi-hoz még soha nem volt szerencsém a szabadban. Rendesen meglepett, mikor a tóparti turistaúton felém bandukolt, majd letért az útról, és eltűnt a szemem elől.

A 14. kilométer környékén a fájó mellbimbóimról [elfelejtettem ragtapaszt hozni] jut eszembe Laci levele, aki pár napja írt a Futográfus honlapom kapcsán, többek között ezt: „én nyáron mindig félmeztelenül futok”. És tényleg, miért is ne venném le a teljesen átizzadt, mellbimbószadista pólómat? Laci, ezúton is köszí, hogy eszembe juttattad a legkézenfekvőbb megoldást!

2016. 06. 03. Biatorbágy, 47°27'35.1436" N 18°51'11.68" E

2016. 06. 14. Nagykálló, 47°54'8.9827" N 21°51'22.4811" E

2016. 06. 03. Biatorbágy, 47°27'27.1764" N 18°51'5.7474" E

7590
km

2016.
07.17.

Pilisborosjenő: Vendel-hegy

Nem láttam semmi különlegeset, mégis sokat fotóztam. Alighanem ezúttal is azt szerettem volna megörökíteni, ami láthatatlan...

2016.
07.22.

Pécs – Orfű (Mecsek #12)

Rendhagyó futás lesz a mai, a nap már hamarosan delel, mikor elindulok a Jászai tér környékéről a Keleti pályaudvarra, hogy ott felszálljak a Pécsre tartó vonatra. Természetesen gyalog megyek az állomásra, hiszen a futás már régen összezsugorította a világot, és megtanított rá, hogy 4 kilométer egyáltalán nem nagy távolság. Három-negyed óra múlva oda is érek. Közben elfogyott egy doboz sör, amit még otthonról, a mélyhűtőből hoztam magammal. Jólesett ebben a melegben. A vagonban bontok egy másikat, nálam ez valahogy összenőtt: a vonaton sörözni *kell*. Közben Virág László előadását hallgatom a nőiségről, a nő útjáról, a nőről mint szimbólumról. Álmos vagyok, de nem alszom el, viszont időnként észreveszem, hogy elveszítem Virág László néhol egyébként is nehezen követhető gondolatgombolyagjának fonálát. És nem álmodom, alig három óra alatt megérkezem Pécsre. Egy útba eső boltban veszek fél liter ásványvizet, szükségem van folyadékra, mert két óra múlva már futni fogok az erdőben. De egyelőre még az aszfalt hópárájában sétálok apukámhoz, aki kolbászos krumpis tésztával és tejfölös uborkasalátával vár. Ezt nem tudom kihagyni, farkaséhes vagyok! Tele hassal nem jó futni, ezért azt találok ki, hogy a 3 kilométerre levő erdőig sétálni fogok.

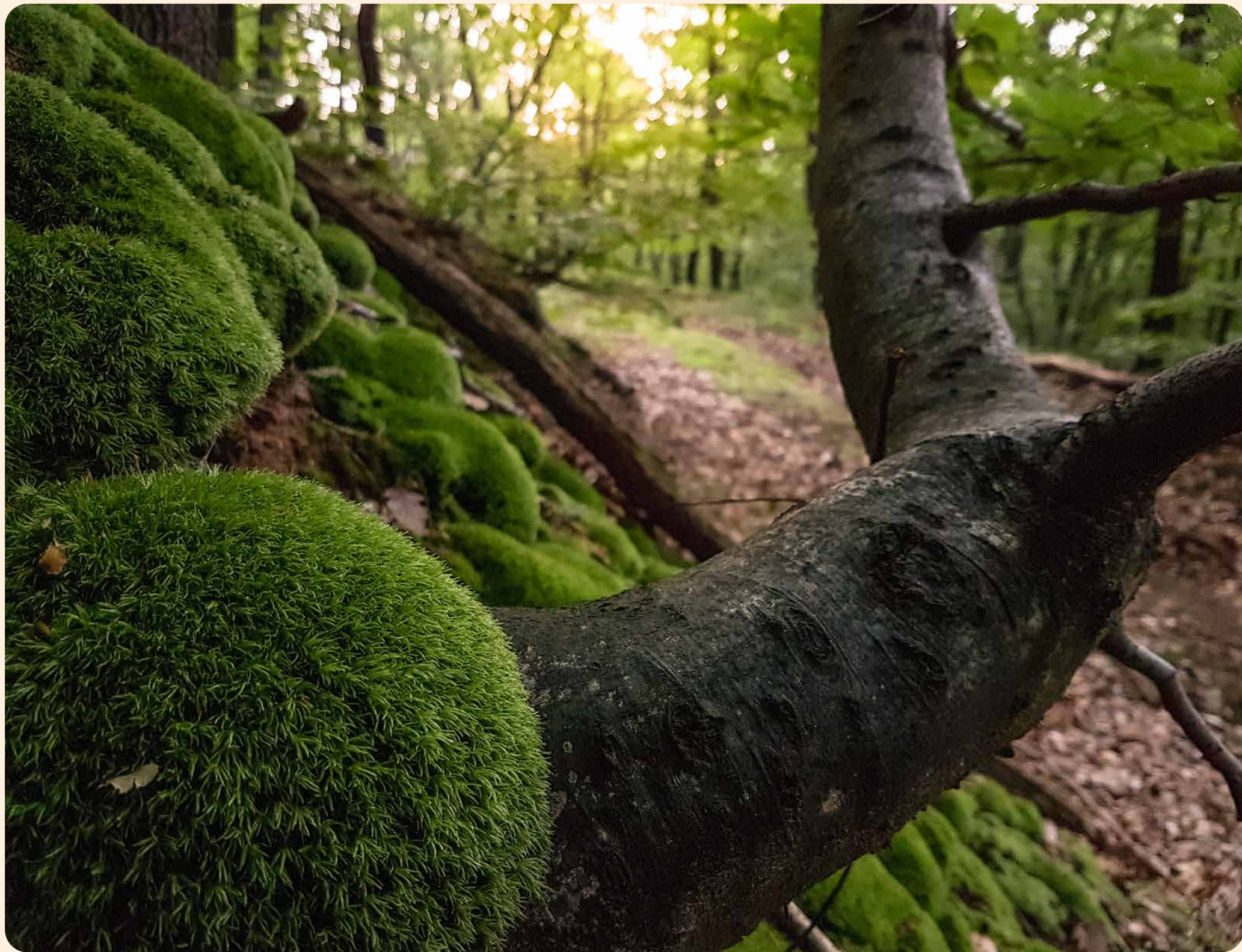
18:36-kor kezdek el futni; az orfűi malom a tervezett útvonallal nagyjából 13,5 kilométerre van. Úgy számolom, hogy a 20:30-as napnyugtára [a futografálásaimat is beleszámítva] kényelmesen célba érek. Aztán meglátom a mohapamacsokat, és hosszú percekre lecserélem a futót a fotósra. Eszembe jutnak Virág László szavai azokról a nőkről, akik férfiak társaságában kacérakká válnak. Ez a Mecsek nevű hölgy a moháival így kacérkodik velem. Nem érdekel, hogy az eddig is folyamatosan a fejem körül zümmögő bogarak szó szerint a szemembe másznak, és csípnek a szúnyogok, ezeket a lélekvidámitó, puha mohafoltokat magammal kell vinnem. Pontosabban próbálok úgy tenni, mintha nem érdekelnének a folyamatosan a fejem körül zümmögő rovarok, de elszakad a cérna, és mikor már a szemgolyóimhoz ér az egyik, egy pislantással csapdába ejtem. Aztán mikor az ujjammal szétnyomom törékeny testét, és egy utolsó halk pukkanással végleg megadja magát, kéjes elégtételt érzek. Nem tetszik a hozzáállásom, de vállalom, most ez is én vagyok. [Ki az az én? De ezt most inkább hagyjuk, maradjunk a fotózásnál.]

2016. 07. 02. Budapest, 47°33'59.2106" N 18°55'51.4199" E

2016. 07. 22. Pécs, 46°5'58.2495" N 18°9'28.4157" E

2016. 07. 22. Pécs, 46°5'48.6203" N 18°9'50.3805" E

És egyszer csak jön, ahogy mindig, az ölelni való fa, és én odamegyek, és átka-
rolom, és az arcomat a törzséhez simítom. És megszűnik a zümmögés! Felnézek,
minden mozdulatlan, egyetlen levél sem rezdül! Mintha megállt volna az idő [Mi
az az idő? De ezt most inkább hagyjuk, maradjunk a futásnál.]

Gyorsan jó a szürkület. Mintha gyorsabban jönne a sötét, mint ahogy a pirkadat
hozza a világot. Még csak most nyugszik a nap, de már nemcsak a fotózáshoz,
a futáshoz is kevés a fény, és hátravan még 4 kilométer. Ebben nincs rutinom,
napkeltéhez vagyok szokva, kérem. Közben a bogarak zümmögését felváltotta
a tücskök ciripelése.

Kiérek az országútra, és lövök még egy „szépszíneset”. Kicsit gondolkodom,
hogy kerüljek-e a jobban látható aszfalton, de inkább belevetem magam a vak-
sötét erdőbe. Kutyák ugatnak egészen közelről, de nem látom őket, ahogyan
szinte semmi mást sem látok, aztán elfogy az erdő, utcalámpafényben fürdő
aszfaltúton lépkedek bájos kis házak között, és már kezdek beletörődni, hogy
„soha” nem érek célba, mikor megpillantom a teraszon édes kis családom, akik
vacsorával várnak [21:06].

Miközben a cipóm egy további bütyökkel lett szegényebb, én egy csodás él-
ménnyel gazdagodtam!

2016.
08.07.

Hódmezővásárhely – Algyő

Több mint két év terepfutás után egy kezem ujjain meg tudom számolni, hány-
szor estem el [konkrétan kettőre emlékszem], szóval a talpon maradásban na-
gyon jó vagyok, de ennek néha ára van. Július utolsó csütörtöki napján esős
időben, papucsban gyalogoltam hazafelé, mikor megcsúsztam, és a jobb nagy-
lábujjam teljesen magam alá gyűrve háritottam el a taknyolást. Ezek után ordítani
tudtam volna a fájdalomtól, ami viszont gyorsan múlt, úgyhogy bicegve haza-
sétáltam. Másnapra még a negyedik lábujjszomszédnak is jutott a duzzanatból,
és a lábfejem belső felén félarasznyi, lila-vörös színátmenetes „Nike-embléma”
jelezte, hogy arra a hétvégére a [nem]futás kipipálva.

Orosházán vagyunk anyósomnál, négy óra van, a kakas már kukorékol, itt az ideje
felkelni. És mielőtt elmegyek, nehogy elfelejtsem békésen szundikáló lányomat
a helyemre fektetni, feleségem mellé, ahogy megbeszéltük. Ez jár a fejemben,
amíg ráveszem magam, hogy függőleges helyzetbe állítva testemet, az álomból
a valóságnak nevezett illúziók világába lépjek.

2016. 08. 13. Szeged, 46°15'58.1178" N 20°13'34.6764" E

2016. 08. 07. Algyő, 46°21'8.5388" N 20°12'34.2942" E

2016. 08. 07. Hódmezővásárhely, 46°22'55.3518" N 20°12'44.8024" E

A nap vöröslő korongja a horizont fölé emelkedik, majd eltűnik a felhőtakaró mögött. Ez épp kedvemre való: örülök, hogy láthattam ölkémét felkelni. Így, földágyából előbújva, frissen a legszebb, de nem hiányzik sugarainak melege, nélkülük is izzadok. A mindig gyönyörű hajnal fényeiben egy őz és egy nyúl szökken át a mezőn. Ha mindez egy festmény volna, talán giccsesnek tartanám, de a jelenet részének lenni egészen felemelő.

Sűrűn megállítanak az útszéli virágok. „Rólam is készíts egy fotót” – kérlelnek kedvesen, én legalábbis így hallom, és teljesítem kívánságukat. Közben folyamatosan szívják véremet a szűnyogok. A fotókat a csipések számával mérem. A gyorsan elkészülők megvannak egy-két csipésből, a hosszan állítgatós fotográfák öt-hat csipésesek.

Áthatolhatatlanul sűrűnek látszó növényzet vesz körül: fák, csalánok, bokrok, ágakból, gallyakból álló hordalékdombok. De miután teszek egy lépést, mindig adódik a következő lehetősége. *Vagyis menj, amerre az utad vezet, ne foglalkozz vele, ha nem látod a célt, ha lehetetlennek is tűnik elérned, mindig csak a következő lépésre figyelj!*

2016.
08.13. **Szeged – Algyő**

Mennyire jó lenne lefeküdni, és csak úgy elnyúlni a földúton! Majd jön a felismerés. Hiszen megtehetem, semmi sem egyszerűbb ennél! Már-már nevetségesen banális, mégis – és ebbe csak később gondolok bele – az úgymond hétköznapi életben is hányszor előfordul hasonló. Kapásból elhessegetem a gondolatot, mert á..., azt úgyse lehet, mert mit szólnak majd az emberek. Jaj, nem felel meg a társadalmi elvárásoknak, az ügyfélnek, a boltosnak, a barátnak, a rokonnak, a családnak, magamnak. Vagy magamnak mégis? És mi van, ha másoknak is? És mi van, ha másoknak nem? Kell-e mindig minden[ki]nek megfelelni?

2016.
08.20. **Gyenesdiás: Varsás-hegy**

Felülről már többször megcsodáltam, és most itt vagyok lent, az egykori kőbányában. Szürreális, földöntúli hangulat ölel körül, egyre inkább körbevesznek a kőbányára telepedő felhő vízcseppjei. Misztikus, leírhatatlan élmény. Teremtés, kezdet, egymagam, önmagam...

2016. 08. 28. Pilisborosjenő, 47°36'53.8644" N 18°57'10.698" E

2016. 08. 28. Csobánka, 47°36'59.66" N 18°56'58.3619" E

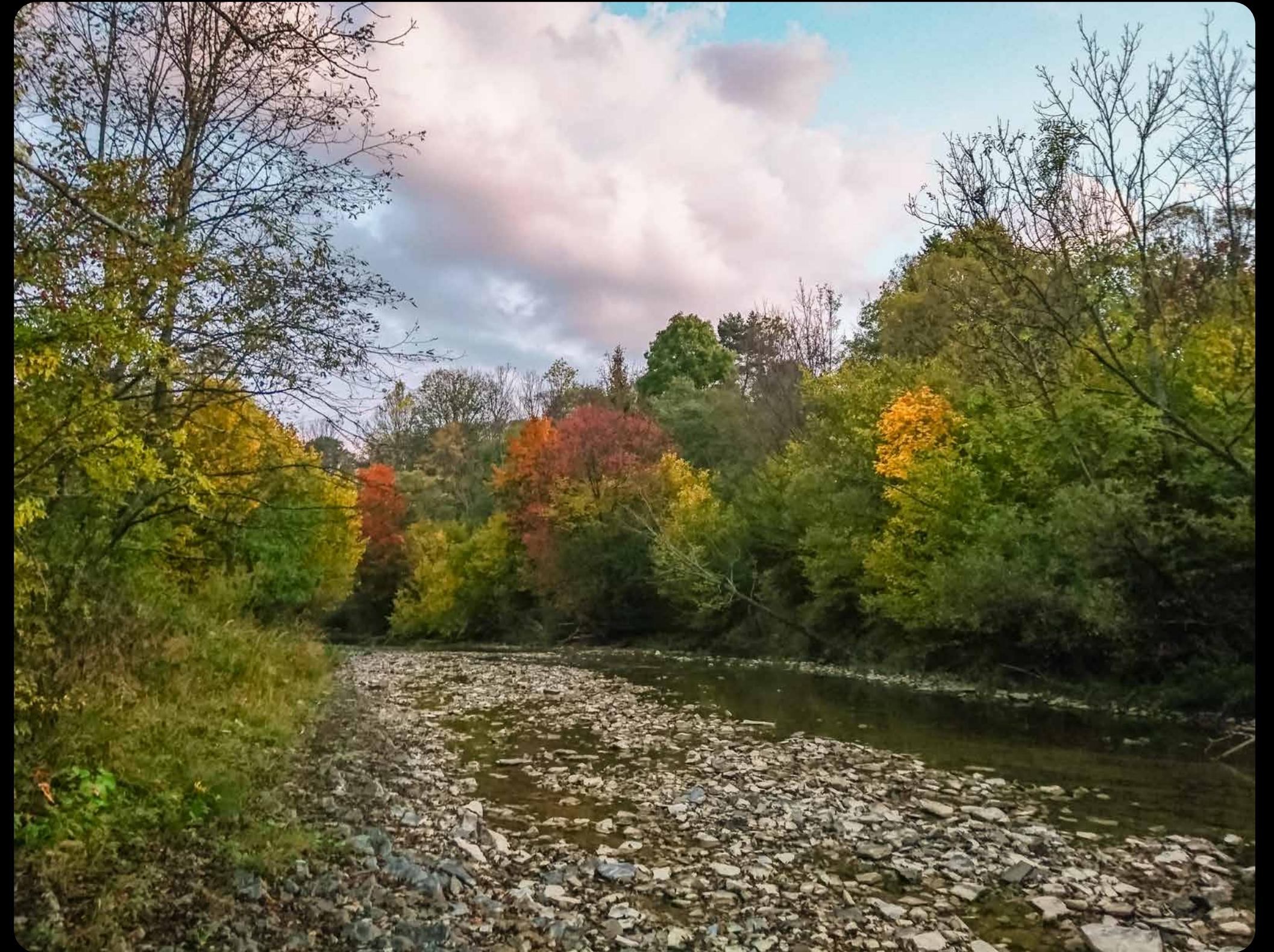
2016. 08. 20. Gyenesdiás, 46°46'45.5841" N 17°17'46.1473" E

2016. 10. 02.

Lengyelország: Smolnik

Felébredek, felkelek, odamegyek a telefonomhoz [az ágyamnál nincs konnektor], bekapcsolom, 5:28-at mutat a kijelzője. 5:30-ra állítottam az ébresztőt, tehát a belső órám ismét tökéletesen működött.

Nem akarok futni, inkább aludnék még egy kicsit. Több mint egy hónapja nem futottam, 32 napja törött [repedt?] el a nagylábujjam, és még fáj, és dagadt. A Besszádoki Nemzeti Park közelében vagyok, tegnap 16 kilométert gyalogoltunk, és mára is nagyjából ennyit tervezünk. Futóruhába öltözöm, a lábamra erőltetem a futócipőm, ami most másodszor van rajtam [Inov-8 Mudclaw 300]. *Zsolti, nem most kellene újrakezdened a futást. Tegnap nagyon hideg volt a hajnal, biztos fázni fogsz. Sötét is van, még nem kelt fel a nap [napkeltére már majdnem vissza kellene érned]. Nem ismered a terepet sem, még térképről se, nincs előre megtervezett utad. Még nem késő visszafeküdnöd a meleg ágyba...*

2016. 10. 02. Maniów, 49°14'46.8668" N 22°7'45.6398" E

De már futok. Óvatosan, mégis fáj. Nemcsak a nagylábujjam, a sarkantyúm is, amit tegnap kidörzsölt a bakancs. *Hagyjuk inkább, fordulj vissza, Zsolti, ha most tovább sanyargatod a lábad, nem bírod majd a túrát! Hidd el, senkinek nem fog-nak hiányozni a futográfiáid, fordulj vissza!*

Ó, de micsoda fények, és itt egy földút, arra megyek tovább, követem a patak folyását. Kezdek bemelegedni, múlik a fájdalom [vagy megszokom], egyre több a fény, és én egyre inkább élvezem.

Milyen kár lett volna kihagyni, hiszen ez mesés! Felemelő látni a felkelő nap fényével megvilágított őszi színpompát, beszívni a frissesség illatát, érezni a patak köveit és nedvességét. Nem akarom befejezni ezt a csodát, de muszáj visszafordulnom, hogy időben visszaérjek.

2016. 10. 15. **Pilisborosjenő – Csobánka: Kerekes-hegy**

Szellemi útravalóm:

„Megtanultam a zenét, de nem csináltam, s azóta tudással, de irigység nélkül hallgatom. Megtanultam egy sereg tudományt, mesterséget és művészetet, értek hozzájuk, de nem csinálom, s így érdektelenül tudom azokat élvezni. Csak még az írásról kell majd leszoknom, s akkor abban is féltékenység nélkül tudok gyönyörködni.
[...]
A fák, vagy az ég, a szél, a madarak, vagy a csillagok mindennap megajándékoznak. Megtaláltam a világ tengelyét.
[...]
Nem akkor érsz célhoz, ha mindent kimerítettél, hanem ha megtaláltad a kimeríthetetlen.”

[Hamvas Béla: Unicornis – Summa Philosophiae Normalis / Beszélgetések]

2016. 10. 23. **Pilisborosjenő: Nagy-Kevély**

Mennyire leírhatatlanul csodálatos ajándék, hogy futhatok, hegyre mászhatok, érezhetem az izzasztó hűvöset, szagolhatom az őszt, hallgathatom a csendet, és hagyhatom hogy elvarázsoljon a látvány!

2016. 10. 15. Pilisborosjenő, 47°36'52.265" N 18°57'23.0911" E

2016. 10. 15. Csobánka, 47°37'34.222" N 18°57'52.8649" E

2016. 10. 15. Pilisborosjenő, 47°36'52.2756" N 18°57'23.0976" E

2016.
10. 31.

Olaszország: Lago di Barcis

Olaszországban, Barcisban, egy bájos kis falu elbűvölő kis házában, egy körbefutni való kis tó partján van a szállásunk. Sötét van még, de engedve a Lago di Barcis csábításának, el kell indulnom, mert nyolckor már túrázni megyünk. Persze csak elindulni nehéz, de közel négy év tapasztalatára alapozva már biztosan tudom, hogy ezúttal is lélekemelő élmények várnak. Kőd takarja a tavat, mint minden reggel, de vonz a láthatatlan, a megismerés csodájának ígérete.

Az aszfaltút kezd eltávolodni a tóparttól, de van egy hívogató turistaösvény, ami közelebb visz a gyönyörű türkizkék víztükréhez. És micsoda színpompa következik! Szürkésfehér kövek tarkítják a „pirospaprikás” avarszönyeget, melyből rikító zöld moharuhába bújt fatörzsek törnek a narancssárga levelekkel teleszórt ég felé. Sietnem kellene, de nem tudok. Képtelenség itt hagyni ezeket a képeket, melyeket amúgy az új „fényképezőgéppemmel”, egy lelkesítően nagyszerű OnePlus 3-as telefonnal örökíték meg.

2016.
11. 13.

Boda – Bükkösd (Mecsek #13)

Szellemi útravalóm:

„– A démon csak azáltal válik bennem hatalommá, ha magamat vele összetévesztem. Ha azt mondom neki: neti-neti, az összetévesztés eloszlik és a kapcsolatot vele megszakítom. Abban a pillanatban erejét elveszti.
– Ezt az állapotot Kijózanodásnak, más szóval az Őrület Alkonyának hívom. Rendesen akkor élem át, ha iszom, s ezért egybeesik a Mámor Hajnalával.”

[Hamvas Béla: Unicornis]

Őszi futásra készültem, de gyönyörű téli tájba gurultam bele. Az autóból kiszállva egy mesébe csöppenek, melyben a havas tájat a kelő nap leírhatatlanul finom pasztell-narancs-rózsaszín fénnnyel festi meg. Alig kezdek el futni, máris fotóznom kell. Hálás vagyok, hogy e gyönyörűségben lehetek! Köszönöm – mondom hangosan is.

Szürreális hangulat. Egy posztmodern házikóból kellemes zene hallatszik, előtte magányos gyerek játszik, mellette a havas almafán piros gyümölcs pompázik.

Végül vissza a téli mesébe...

2016. 10. 31. Barcis, 46°11'8.8586" N 12°33'8.7679" E

2016. 11. 13. Bükkösd, 46°6'27.0153" N 18°3'17.9874" E

2016. 11. 13. Bükkösd, 46°6'36.7182" N 18°2'22.4493" E

2016. 11. 20.

Budapest: Róka-hegy, József-hegy – Öröm

Egyszer azt írtam, hogy egy futásom története itt ér véget, mikor a kiválogatott és feldolgozott futográfiaimat a monitorra „akasztom”, és bort kortyolgatva közülük öntök néhány mondatot habarcsként.

Most ezt továbbgondolom, és arra jutok, hogy tévedtem.

Ez a huszonhét nappal ezelőtti történetem nem ér véget soha [ahogyan egyetlen futókalandom sem], hiszen egyrészt már benned is tovább él, miután elfogadtad a meghívásom, és útitársamul szegődsz képeket és betűket bámulva; másrészt pedig hazaviszem majd a nagy közösbe, az egyetlen egészbe, miután lejár az időm az érzékek háromdimenziós birodalmában. Vagy már haza is vittem akkor és ott, soha-mindenkor és sehol-mindenhol.

2016. 11. 20. Öröm, 47°36'1.64" N 19°1'31.9533" E

2016.
12. 04.

Budakalász – Pomáz

„Amit kimondtam, nem az enyém többé, azé, akinek mondtam... tegyen vele, amit akar... A megjelenés a lemondás egy faja, a legtökéletesebb és visszavonhatatlan lemondás... már nem hat tovább... csak a kimondatlan...”

[Hamvas Béla: Unicornis]

Meggyőződésem, hogy létezésem egyik célja, hogy érzékszerveim által gyönyöröket gyűjtsek. Isten szeme, füle, orra, nyelve, bőre vagyok. Ha most, rögtön e futás után meghalnék, már akkor is hatalmas batyuval térnék haza, aminek jó-kora darabja az előző három órából való. Imádtam a temetőt, a napkeltét, Jézus szobrát, a jég-angyalkát, a deret, a növényeket, a lovakat. Jaj, azt a csikót különösen, kinek be volt akadva az egyik lába egy kötélbe, és miután kiszabadítottam, jött utánam, és deres volt a háta, és bogáncsos a sörénye, farka, mindene! Az elmúlt három órában a szokottnál többször emeltem hálás arcom az ég felé...

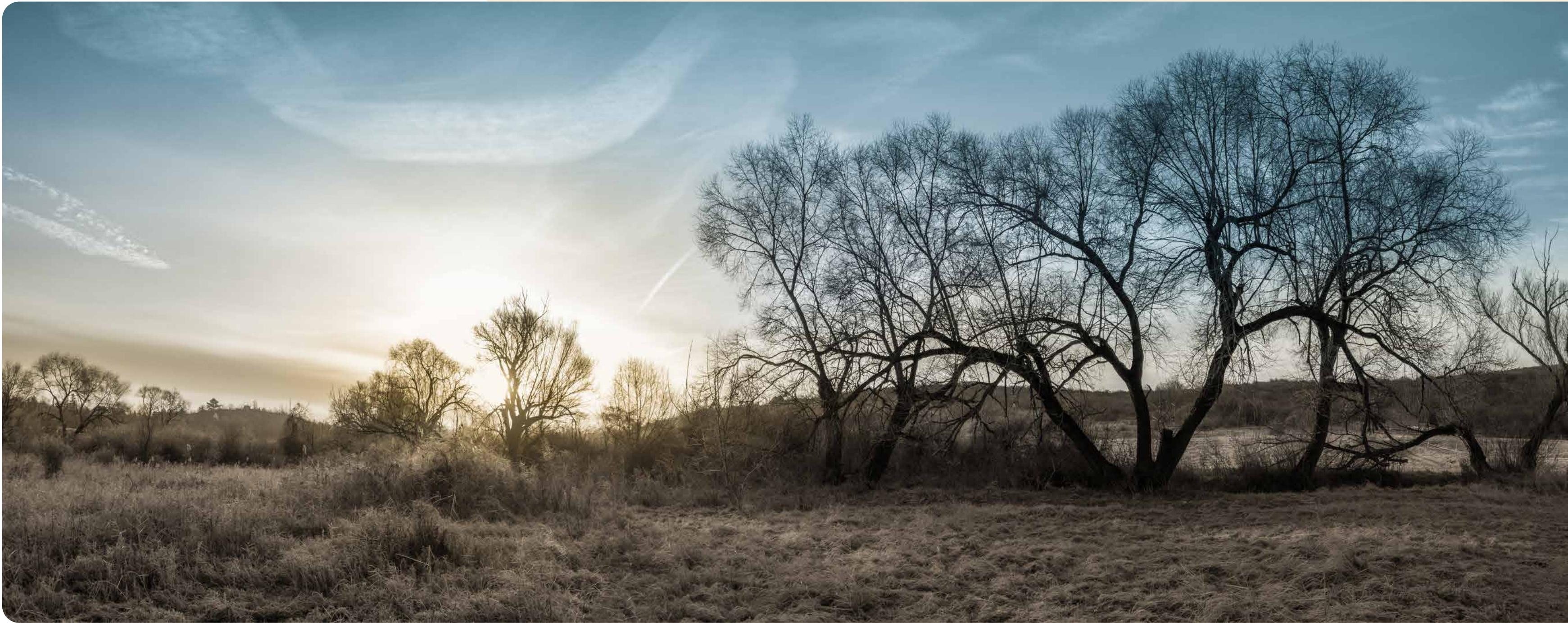
2016.
12. 14.

Budakalász: Kőbánya, Monalovac – Üröm

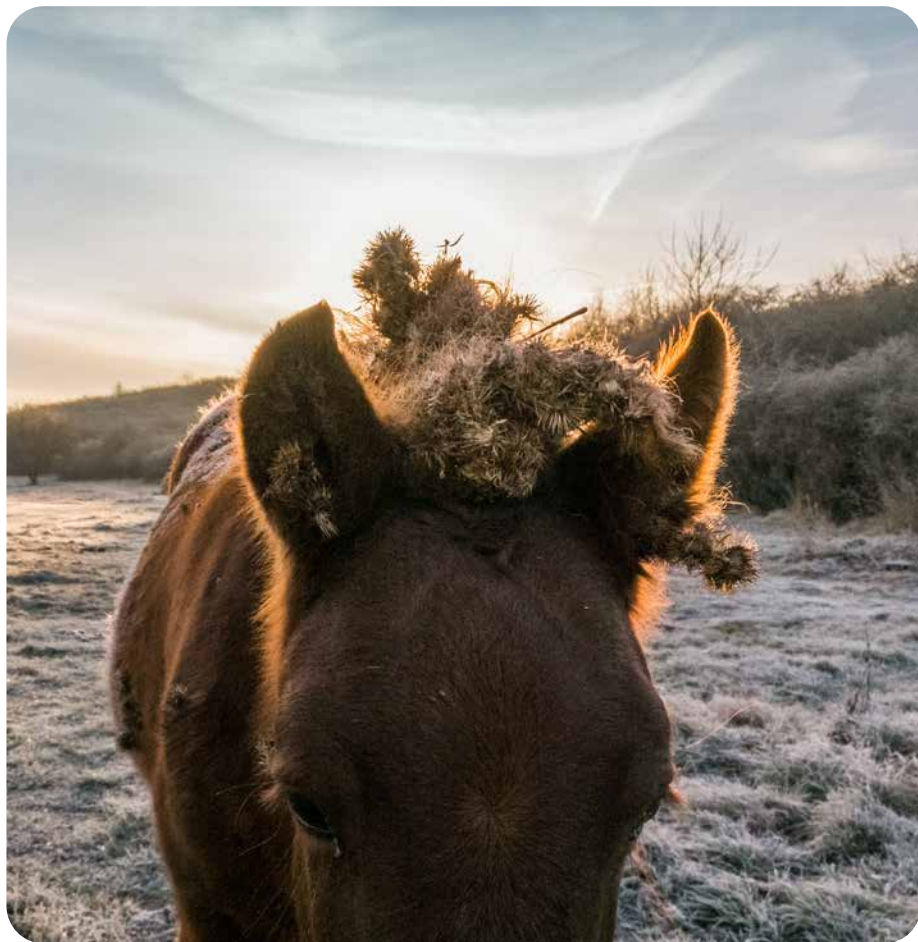
„Az egy a megismételhetetlen. Egyszer van. Egyetlenegyszer. Először és utoljára. Megfoghatatlan és meghatározhatatlan. A misztérium. A hallgatás óra a néma szent erdőben élő hangtalan egyszarvú, a tilalmak küszöbén, az utolsó lény, a lét legvég-ső alakja, az Egy. De hiába egy és egyetlen. Ha vele vagy, tudod, hogy ez az egy az egész és az egyetlen, a minden. Hiába van először és utoljára. Mindig volt és van és lesz. És hiába megfoghatatlan. Ő az egyetlen megfogható, ő a valóság, a realitás, a tapasztalat és a konkrétum és ami rajta kívül van, az káprázat. Hiába ő a misztérium, ez a misztérium van bennem és benned és ez vesz bennünket körül és ez az, amit megérintünk s amit megeszünk s amit látunk és orrunkkal beszívunk, s hiába titok, ez az, amit mindenki tud és hiába tilalom, ez az, amiből vagyunk. Ez az egyszarvú.”

[Hamvas Béla: Unicornis]

A kőbányán kívül idáig nem volt semmi különösebben érdekes, de Monalovac dimbes-dombos-töbrös, túlevélszónyeges, cseppnyi tavas, mohás-köves, fekete fatörzses díszlete teljesen elvarázsol! Órákig szaladgálnék itt, fotószüneteket tartva, leterülve, kífeküdve, beszippantva, átlényegülve... És a fotók mennyire nem adják ezt vissza, egyetlen igazán jó sincs köztük... Oda kell menni, ott kell lenni!

2016. 12. 04. Budakalász, 47°37'46.464" N 19°1'23.9784" E

2016. 12. 04. Pomáz, 47°37'45.1322" N 19°14.2305" E

2016.
12. 26.

Orosháza: Gyopárosfürdő – Árpádhalom

„Az év végi elcsendesedés jegyében ezúttal nem viszek magammal szellemi útravalót. Szívom magamba a házkémények leheletének füstjét [a nagyszüleim-nél töltött téli időkre emlékeztet] és az egyszerűségében nagyszerű lapos tájat. Ezt a futásomat is nagyon szerettem!” Ennyit jegyzeteltem frissen, 377. futóka-lan-dom után.

Azóta eltelt három hét, és most [2017. január 16-án], mikor eljutottam a karácso-nyi futográfiáim feldolgozásához, érzékenyülve fogadom őket. Mint nagyon kedves régi ismerősöket, akik már kicsit a feledés homályába merültek, de pont ezért még nagyobb a viszontlátás öröme. Jó barátokként vetülnek a retinámra, hadd mutassak be közülük kettőt!

2016. 12. 14. Üröm, 47°37'10.6153" N 19°0'38.7862" E

2016. 12. 26. Orosháza, 46°34'6.2791" N 20°37'37.7657" E

2016. 12. 26. Orosháza, 46°36'30.9439" N 20°36'0.2492" E

2017.
01.01.

Finnország: Pokka – Taatsijärvi

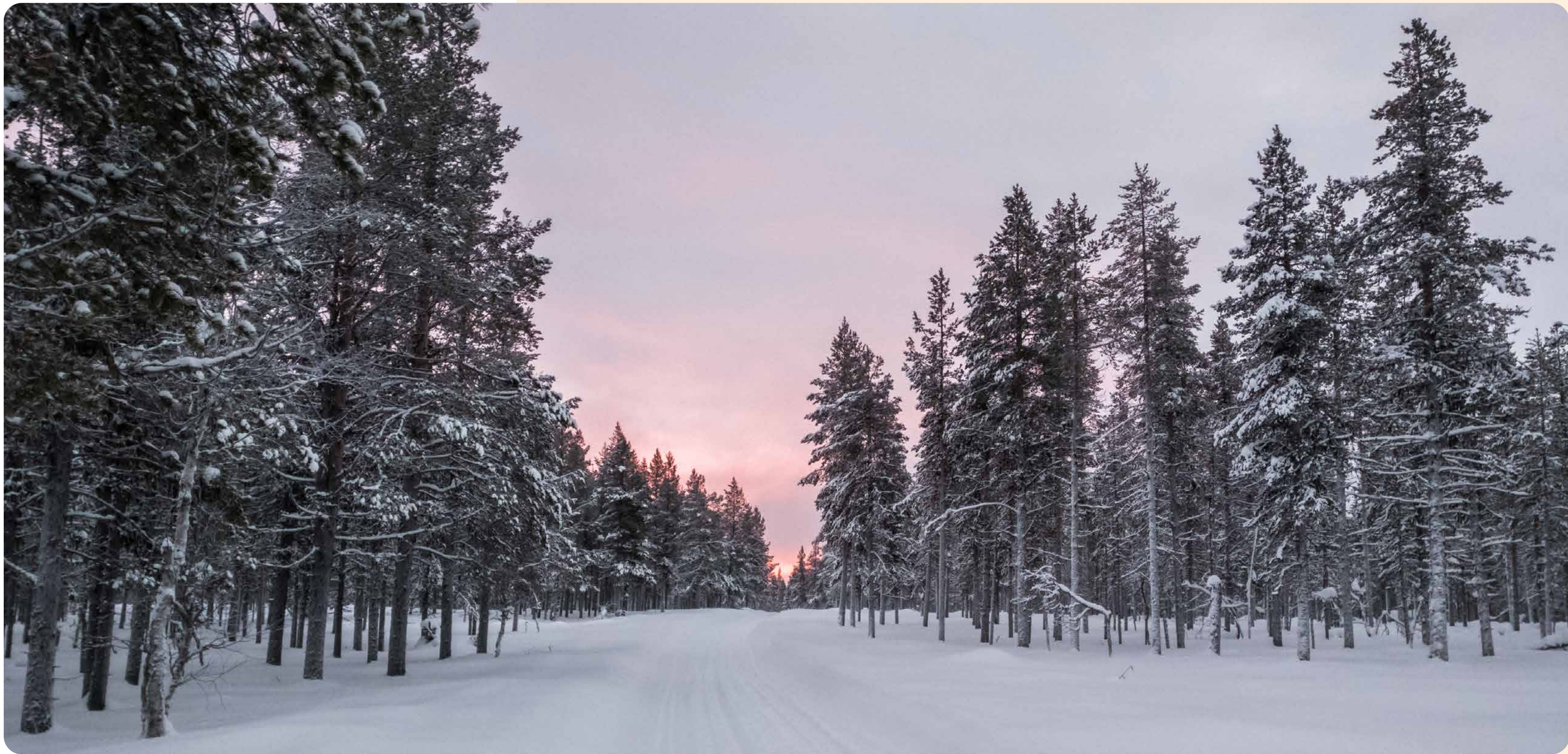
Az előző éjszaka sarki fényeinek nyomai már csak a fejemben (vagy ki tudja, hol) vannak meg. 8:38-at mutat a telefonom, de az égbolt teljes sötétségét csak a csillagok lyuggatják, mikor elindulok. Nem sokkal van hidegebb, mint odahaza, -15 °C-os hidegben futottam már otthon is, de azért jól jön a kesztyűmbe és a cipőmbe tömött kéz- és lábmelegítő és a nyakvédő, ami most először van rajtam futás közben. Teljes a nyugalom, szélcsend van, rajtam kívül senki és semmi nem mozog, és nem kelt zajt. A nyugalmat még egy érdekes fotótéma se „zavarja meg”, mindenütt csak a „már jól ismert” fák és a hó. Mégis varázslatos. És én még mindig nem adom fel, próbálom lefényképezni, de hiába, ebből a varázslatból szinte semmit nem őriznek meg a pixelek...

Kellemetlennek érzem a hideget, pedig már kicsit izzadok is, de ettől csak még rosszabb. A szám és az orrom elé húzom a nyakvédőt, és meglepődve tapasztalom, hogy a világ rendje helyreállt. Pedig logikus: így nem közvetlenül a hideg levegőt szívom be a tüdőmbe. Ismét gazdagodtam egy felismeréssel.

„Útelágazódáshoz” érkezem, és valami a ház felé vonz, pedig ez az út csak a tanyához visz. Már nemcsak én vagyok az egyetlen mozgás a világban. Egy nőt látok sürgölődni a házból áradó meleg fényben, ami kicsit engem is felmelegít; jó, hogy engedtem a vonzásnak. Az elágazásnál a céлом felé vezető utat egy féларasznyival vastagabb hóréteg borítja, mint azt, amelyről érkeztem. Kétség támad bennem, hogy a kisbusszal és az autóval tovább tudnak-e itt jönni túratársaim, akikhez a megbeszéltek szerint 8 kilométerrel odébb csatlakozom majd. De nem kérdés, hogy tovább futok.

A találkára megbeszélt helyen továbbfutok, mert társaim késnek. Nem bánom, nem vagyok fáradt, és mindig van egy újabb kanyar, ami kíváncsivá tesz: vajon mit rejteget?

Végül csak egyetlen perccel előbb érek célba a többieknél. Ez idő alatt egy színes kis papírosra leszek figyelmes, ami a kesztyűmből készül kimászni. Segítek neki, kihúzom, és fűlig szalad a szám, mikor elolvasom rajta lányom üzenetét: „Ne fadj meg!”

2017. 01. 01. Kittilä, 68°13'56.0175" N 25°31'41.8686" E

8 980
km

2017.
01.15.

Csobánka: Kis-Kevély – Budakalász

Ketten indulunk futni, mint általában. A kényes kurva már az indulásnál kezdi a nyavalygást, és aztán kitartóan folytatja: „Jaj Zsolti, miért hozol már megint ilyen hideg helyre?! Lefagy a kezem, fázik a lábam! Miért jó ebben a bokáig érő hóban futni?! Vigyél vissza az autóhoz, haza akarok menni!” Persze nem fogadok szót. Csak nagyon ritkán hallgatok rá. De őt ez nem érdekli, és csak mondja: „Itt akarsz futni?! Te tisztára hülye vagy! Egyáltalán, mire jó ez az egész?!” Nem veszi észre, milyen gyönyörű helyen vagyunk, pontosabban nem is figyel rá, csak tes-tének nyuggeivel foglalkozik. Nagyon nem vagyunk egy hullámhosszon...

„Már térdig ér a hó, és nem érzem a lábujjaimat a hidegtől! Miért arra mész, Zsol-ti? Egyre távolodunk az autótól! Minek kell mindenhova befutni?!” – nyavalyog tovább, de már egyre kevesebbszer szólal meg. Próbálok nem foglalkozni vele, megszoktam már, hogy egy jó darabig rinyál, aztán úgyis abbahagyja...

Látod ezt, érzed, érted végre, hogy miért? – kérdezném tőle, de már nincs se-hol. Jól sejtettem, hogy most is így lesz, a vége felé mindig eltűnik. Végre egye-dül vagyok, hullafáradtan állok a hóban, süt rám a nap, és nem tudok betelni a fenséges látvánnyal...

Úgy sejtem, a kis hisztis legközelebb is jön velem, mert tudom, hogy neki is tet-szett. Tudom, mert jól ismerem. Őt ismerem a legjobban. Hülye kis ribanc, mégis szeretem, vagy legalábbis elfogadom. Titkon azért remélem, hogy egyszer majd teljesen eltűnik az életemből...

2017.
01.21.

Csobánka: Csúcs-hegy – Pomáz – Budakalász

Biciklicsengő hangját hallom, és mikor már kezdem elképzelni Piroskát, amint bríngán teker az erdőben az arasznyi hóban a nagymamájához, rájövök, hogy a madarak csilingelnek, vagyis csicseregnek. Megállok, próbálok meglesni az énekeseket, de ekkor ágak reccsennek, és egy vaddisznócsorda vonulása kö-veteli a figyelmem.

2017.
01.29.

Pomáz: Majdán-fennsík, Delelő-domb

Erről a futásomról közvetlenül utána csak ennyit jegyeztem fel: „–13 °C, és végül mindig kisüt a nap.” Nincs is mit hozzátennem.

2017. 01. 15. Csobánka, 47°37'40.8301" N 18°58'24.726" E

2017. 01. 29. Pomáz, 47°38'26.6231" N 19°0'23.1617" E

2017. 01. 29. Pomáz, 47°38'14.208" N 19°1'11.808" E

2017. 01. 21. Pomáz, 47°38'30.7294" N 18°59'11.0246" E

2017.
02.12.

Csobánka: Garancs

Holdnyugtakor indulok, a hold épp az erdő fáival bélelt ágyába készül lefeküdni. Kicsit később a nappal kezdek bújócskázni, a dombra föl- és a dombról leszaladva hol eltűnik, hol előbukkan a Kis-Kevély csúcsa mögött. Megvagy, mondom neki nevetve, de addigra már megcirógatott a sugaraival.

2017.
02.19.

Csobánka: Ziribár-hegy

Isteni eredetű teremtmő lény vagyok. De e tudás realizációja többnyire elmarad. Ide-oda pattogok a társadalom flipperasztalán a végső soron önmagam alkotta ütközők között. Nem így a futásaim során. Leállítom a motort, kilépek a csendbe, és megkezdem egy gyönyörű új lény teremtését!

Paták kopogását hallom, majd öt felém vágató ló képe kerül a ködvásonra. Kíváncsiságukat nem tudom vagy inkább nem akarom kielégíteni, mert a válam fölött „füstölgő” hatalmas orrlukak láttán egyre határozottabban azt érzem, hogy ennél már nem szeretnék közelebbi viszonyba kerülni a[^z egyébként barátságosnak tűnő] patásokkal, és inkább továbbfutok.

2017. 02. 19. Csobánka, 47°39'6.9264" N 18°56'9.8781" E

2017. 02. 04. Csobánka, 47°38'47.2963" N 18°58'25.5768" E

2017. 02. 12. Csobánka, 47°38'28.8101" N 18°56'15.142" E

2017.
03.05.

Csobánka – Pomáz

Szellemi útravalóm:

„Nem tudatos a belső tárgyról, nem tudatos a külső tárgyról, nem mindkét felé tudatos. Nem pusztá tudat-tömeg, nem tudatos, sem nem nemtudatos; láthatatlan, túl van a hétköznapi viszonyokon, megragadhatatlan, jegyek nélküli, elgondolhatatlan, leírhatatlan; esszenciája egyedül önmaga tapasztalása, a megnyilvánult világ elnyugvása. Békés, áldott és nem-kettős. Ezt tartják a Negyediknek, ez az Átman, ezt kell megismerni.”

[Upanisadok]

2017.
03.12.

Hervehely – Kővágótöttös – Abaliget (Mecsek #14)

„VIGYÁZZ GYEREKEK” – olvasható a táblán. Idáig szerencsém volt, még egyetlen veszélyes gyerekkel se találkoztam az erdőben, de a tábla szerint a környéken jó lesz vigyázni. Fokozott figyelemmel futok tovább.

Neszeket hallok a dombtetőről, odanézek, veszélyes gyerekek helyett szarvasokat látok, a fák takarásában mindig csak néhányat egyszerre, de vagy egy percig vonulnak, míg el nem tűnnek. Lehetett vagy két tucát, még soha nem láttam ennyit egyszerre a szabadban. És tulajdonképpen most sem, csak részletekben.

Egy kutya a befutómat várta. Eleinte próbált úgy tenni, mintha nem is érdekelném, majd bizalmatlanul közelített, később már a lábamra is felugrott azt reklamálandó, hogy abbahagytam a simogatását. Végül hosszan bámulta a cipőmet. „Ejnye, de koszos” – gondolhatta... Mi mást tehettem volna, hazavittem kimosni, mármint a cipőmet.

2017.
03.25.

Csesznek – Bakonyszentkirály: Zörög-tető

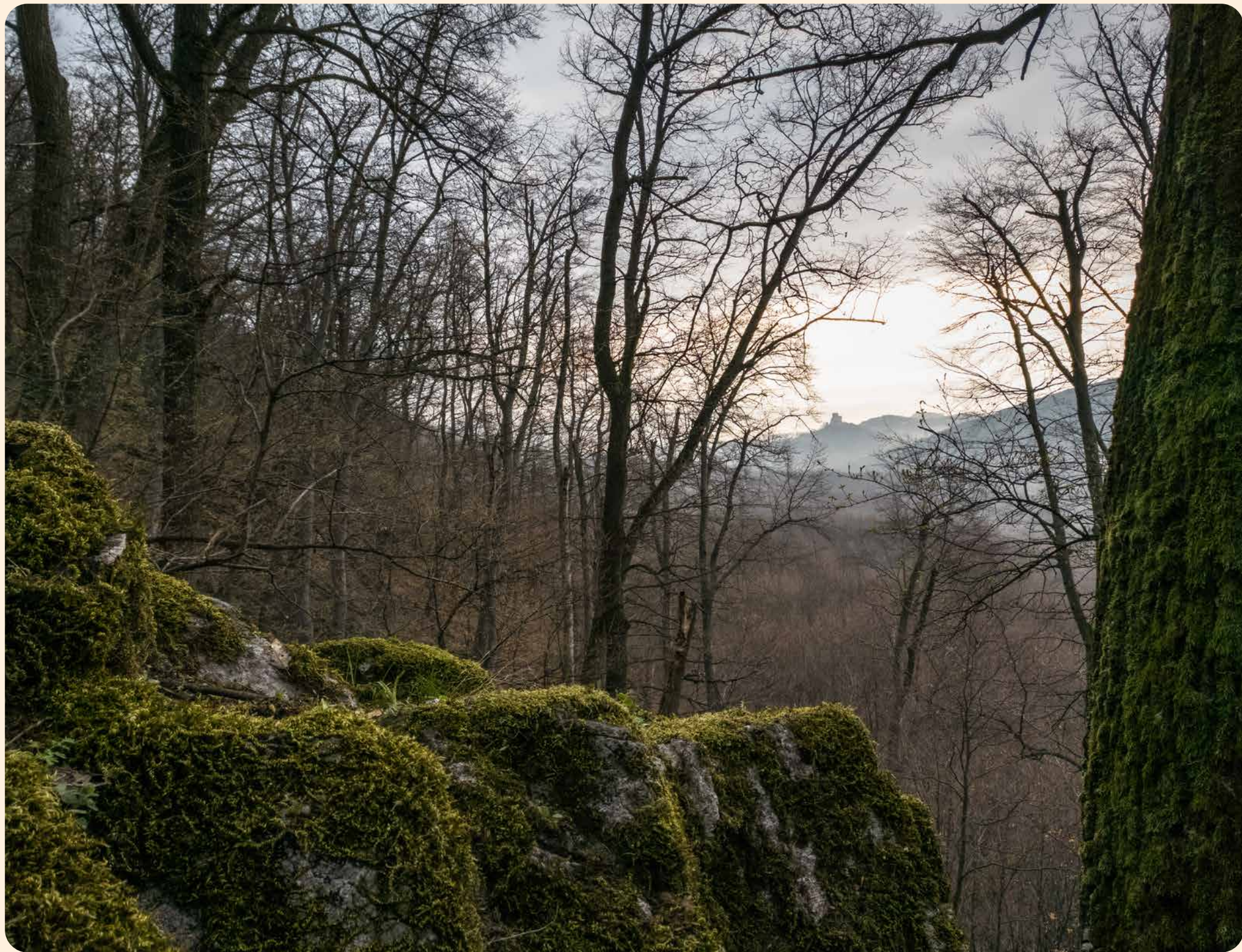
Szellemi útravaló „helyett” egy futótárrsal indulok. Cseszneken vagyunk a CSITT-en, azaz a Cinto [ejtsd: Csinto] túravezetők találkozáján. Egy tábortüzes, sütögetős, borozgatós, vidám este után kicsit fűstszagúan, napkeltekor kelünk útra druzsámmal. A szokásosnál jóval kevesebbet fotózok, inkább a beszélgetéseinkre figyelek – szavakat képezek fények helyett.

2017. 03. 05. Csobánka, 47°39'52.9272" N 18°56'44.371" E

2017. 03. 19. Tékes, 46°17'23.8852" N 18°11'16.0148" E

2017. 03. 25. Csesznek, 47°21'3.7998" N 17°50'52.0022" E

2017. 04. 09.

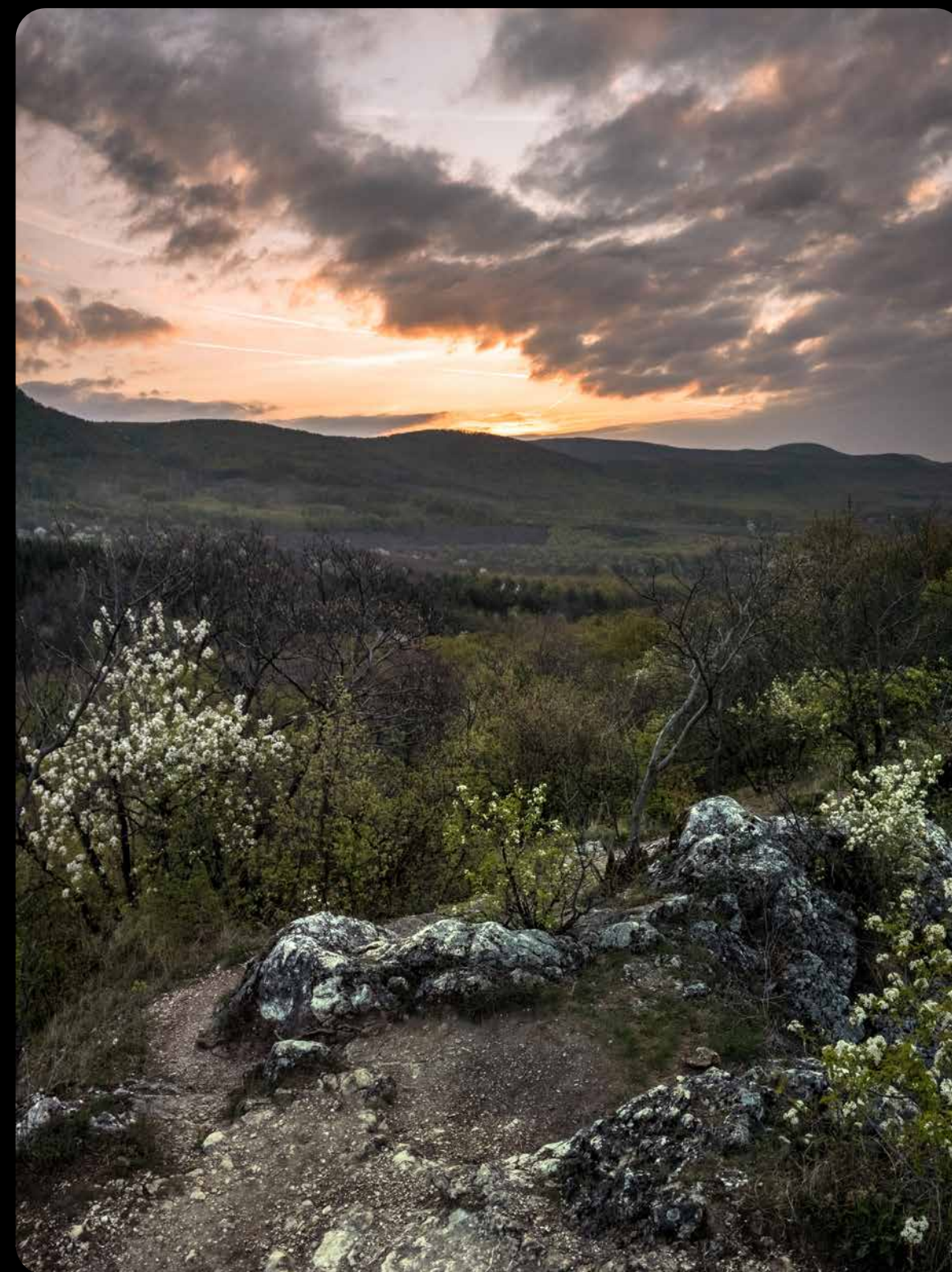
Pilisszentkereszt: Dera-szurdok – Pilisszántó: Som-hegy, Hosszú-hegy – Csobánka

Szellemi útravalóm:

„Az igazi vallás a végtelent keresi, az örököt és kapcsolatot az isteni valósággal. És miközben az ember igazi vallásosságában keresi az örököt, felmerül benne az a kérdés, hogy: hátha önmagát keresi? Hátha ez a végtelen, ez az örök isteni valóság benne van az emberben, magában hordja, hátha önmaga? Ahogy Pascal mondja: Tu ne me chercherais pas, si tu ne me possédais – nem keresnél engem, ha nem volnék benned. Az ember a végtelenben és a végtelen az emberben.”

[Hamvas Béla]

A mai hajnalon ott kezdem, ahol egy héttel ezelőtt abbahagytam: a Dera-szurdok feletti hegygerincen. Már előző alkalommal is magával ragadott a hely hangulata, most is igen lassan haladok, legalábbis méterekben mérhetően, de ott legbelül, ahol az igazán lényeges dolgok zajlanak, már magasan szárnyalok. Próbálom pixelekbe zární e csodát...

2017. 04. 09. Pilisszentkereszt, 47°41'9.9316" N 18°54'50.041" E

2017.
04.15.

Árpádhalom – Nagymágocs

Szellemi útravalóm:

„A legtöbb, amit az ember elérhet, hogy a valóságon túli valóság ostromának enged és visszatér oda, ahol nincsenek tárgyak, dolgok, nincs külső világ, nincsenek ének, de megvan a lét teljessége, az örök ragyogás. Olyan ez, mint a felébredés. De a valóságban való felébredés.”

Hamvas Béla

Mikor Orosházán vagyunk anyósomnál, olyan, mintha megállna az idő (ha meg nézed a képeket, talán érted, mire gondolok). Mikor először jártam az Alföldön futográfusként, a Mecsek és a Budapest környéki hegyek változatossága után idegenkedtem az általam egyhangúnak bélyegzett tájtól, de csak egyetlen futás kellett, hogy megszeressem. Szeretek itt lenni és beleszaladni az időtlenségbe. Ott folytatom, ahol karácsonykor abbahagytam: Árpádhalomról indulok nyugat felé...

Először nem értettem, mi ez a nyüzsgés már hajnali 6 óra előtt. Nyitva a kocsmá, így már minden világos.

9 695
km

2017.
04.22.

Pomáz: Tornyos-hegy, Morgó

Csak 4 fok van, mégis olyan hideg, mintha tél lenne. Más a téli 4 fok, és más a tavasz 4 Celsiusa, mikor zölden lángol a táj. Kicsit feljebb már fehér hófoltok hútik a látványt. Még feljebb pedig már bokáig merülök a lágy fehérségbe, ami átáztatja a cipőimet, és lefagyasztja a lábujjaimat. Egy nyúl fülét behúзва, mozdulatlanul ül a fa tövébenél, csak mikor tízméternyire megközelítem, és tüzelésre emelem a telefonom, akkor szalad el. Sok szarvassal és egy őzzel is találkozom, löni már meg se próbálok rájuk...

A tavaszi télben alkalmi hólépatakok csordogálását hallgatva eszembe jut, hogy ez ma még talán kuriózum, de tekintve az időjárás fokozódó „szeszélyesülését”, a jövőben valószínűleg egyre megszokottabb lesz.

2017. 04. 09. Pilisszentkereszt, 47°41'8.7132" N 18°54'38.9136" E

2017. 04. 15. Árpádhalom, 46°37'0.5523" N 20°33'0.6896" E

2017. 04. 15. Nagymágocs, 46°35'13.6347" N 20°28'18.1058" E

2017.
05.01.

Pomáz – Pilisszentkereszt

A csodatevő Szentkút. Ahol egy hete véget ért, most itt veszi kezdetét futóka-
landom... Egy cseppet sem félénk szarvaskölyök csalogat fel a dombra, ahol
társaival is alkalmam nyílik az ismerkedésre – persze csak tisztos távolságból.
A virágok viszont hagyják magukat egészen közélről is. Egy kimondottan komfor-
tosnak tűnő, mohahuzatú kőpárna vonzza magához a fejem... A tavasznak zöld
tükürt tartó Bükkös-pataknak hol az egyik, hol a másik partján futok aszerint, hol
járhatóbb a terep, mert útról itt szó sincs. Lábam a sárban, a lelkem pedig mesés
hangulatokban fürdik.

2017.
05.06.

Pomáz: Salabasina-árok, Sikáros

Van egy játék, amikor a gyerekek egy megbeszélte jelre abbahagyják a mozgást,
és kimerednek. Ezt játszom a szarvassal. A jel pedig a tekintete: mikor rám néz,
mozdulatlanra fagyok. Ő folytatja a legelést, én közelebb lopódom. Rám néz,
megállok. Csak a lélegzetem az árulkodó jel, meg persze testem, ami egy perce
még nem ott volt. Sokáig játszunk ezt, míg a közelségem átlépi azt a határt, me-
lyen belül már a bármilyen mozdulatlan, de gyanús oda nem illő valami futásra
ösztökéli. Fussunk hát...

Itt is szarvasokkal találkozom, akárcsak öt nappal ezelőtt. Állok a sárban, és lenyű-
gözve figyelem, ahogy a nap sugarai az útra festik őket.

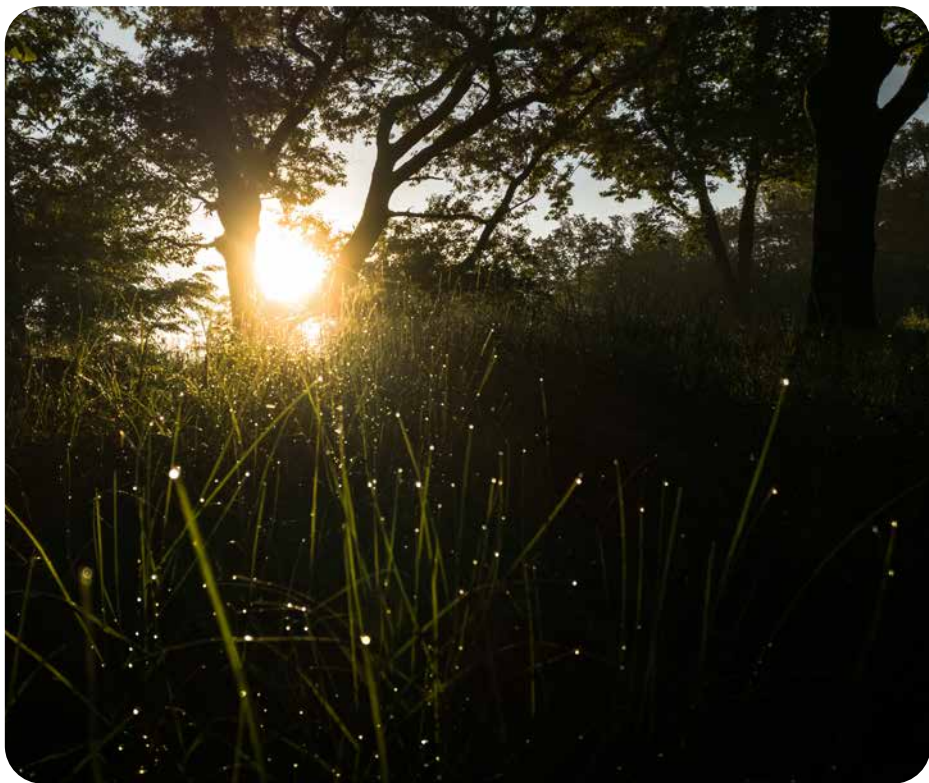
Ismét lenyűgöző hangulatokban fürdőzöm, melyekről mint lepkegyűjtő a rova-
rokat a hálójával, gyűjtögetem a pixeleket a telefonommal.

Salabasina-árok* – ez valami mesés! Idáig se volt egyszerű és gyors utam, már
csak a sok fotózás miatt sem, de most végképp belassulok. Egyrészt a tovább
erősödő pixelgyűjtögetési kényszer miatt – az se szegi kedvem, hogy a beszű-
rődő napfény hófehér foltokat éget a sötét tájba –, másrészt nemhogy futhatat-
lan, de szinte járhatatlan a terep.

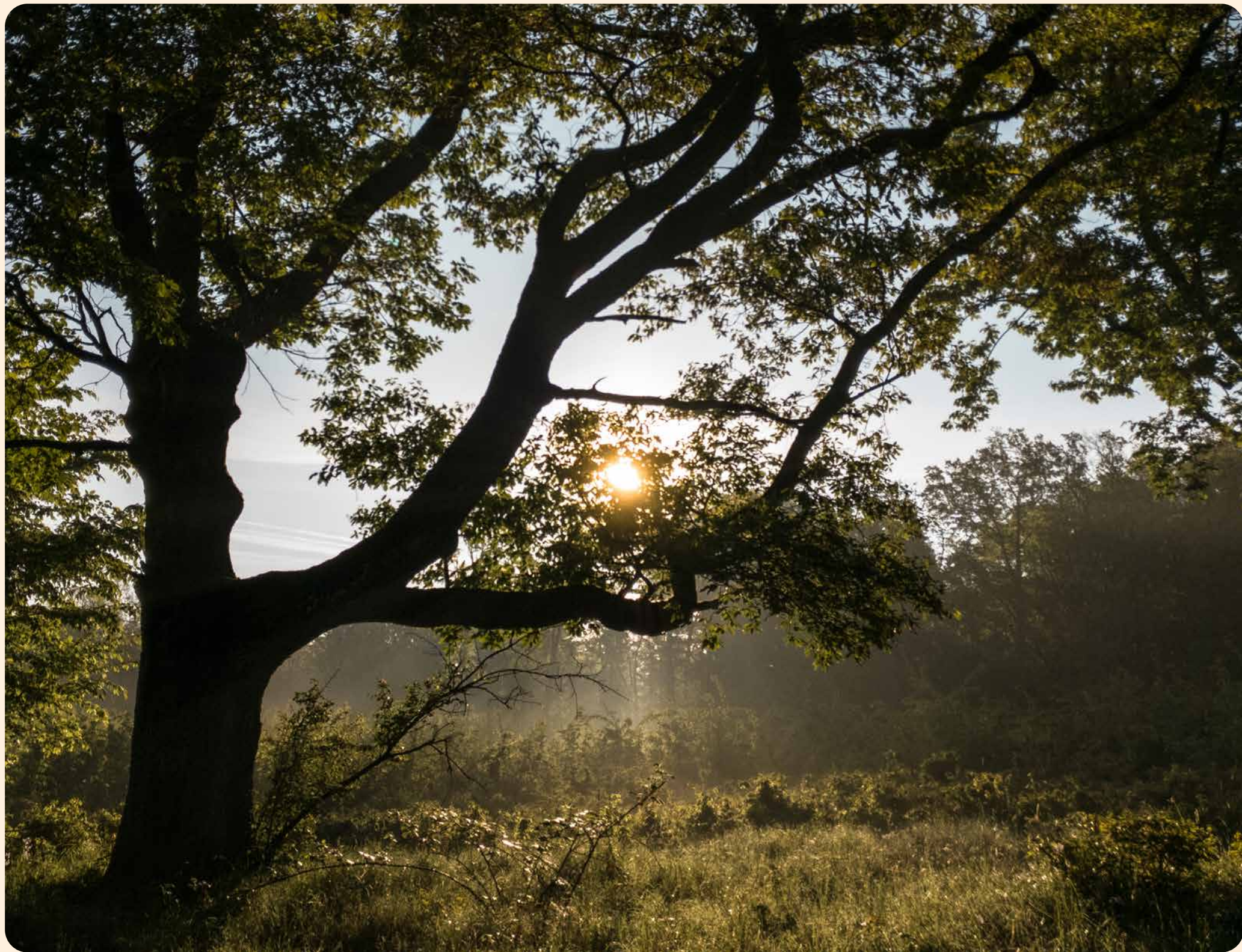
A 20. kilométerhez közeledve, étlen-szomjan, teljesen elkészülök az erőmmel.
Lemerülőben vagyok, akárcsak a telefonom. Mégis muszáj rendre a szemem elé
emelnem és exponálnom, mert ezt a csodát haza kell vinnem!

2017. 05. 01. Pilisszentkereszt, 47°42'4.3185" N 18°55'41.4431" E

2017. 05. 06. Pomáz, 47°41'53.4262" N 18°57'50.8167" E

2017. 05. 06. Pomáz, 47°41'53.5209" N 18°57'51.0615" E

Mennyei dohos „pinceszagban” bókászom a csúszós, nyirkos, mohás fatörzsek és kövek között, követve az egyre bővebb víző patak medrét. És közben visszatérő gondolatom, hogy a lédús, minden bizonnyal zamatos mohába harapjak.

A végéhez közeledve próbálok kitörni a szurdokból, de a meredek földfalak fogva tartanak. Bánom is, meg nem is...

*Ezt utólag rákeresve találtam:

„Hajdan turistajelzés kanyargott a mélyén, de rengeteg viharvár érte a területet, és ezért az erdőgazdaság járhatatlan útnak minősítette a bedőlt fák miatt. Mára teljesen visszafoglalta magának a természet, a régi korhadt törzseket benőtte az aljnövényzet és a borostyán, a mohos sziklák valódi csodákat rejtenek a félhomályban. A túrázók óriási köveket és vízeséseket kell, hogy megmásszanak, hogy előjuthassanak ezen a vadregényes vidéken.”

[forrás: mozgásvilág.hu]

2017. 05. 14. **Pomáz: Salabasina-árok**

Ismét Weöres Sándor *A teljesség felé* című remekművét hallgattam út közben, és az egyik gondolata meg is fogott egy pillanatra, de már nem emlékszem, melyik volt az. Így vagyok a futásaimmal is: egy-egy pillanata megragad, a bennem levő létra összeköti a földet és az eget, aztán „feledésbe merül”. De hiszem, hogy anélkül is több vagyok e pillanatok által, hogy konkrétan vissza tudnék emlékezni rájuk, vagy le tudnám írni őket. A részeim lettek, pontosabban a nagy egésze, melynek én is része vagyok. Illetve még pontosabban az egésze, ami bennem van.

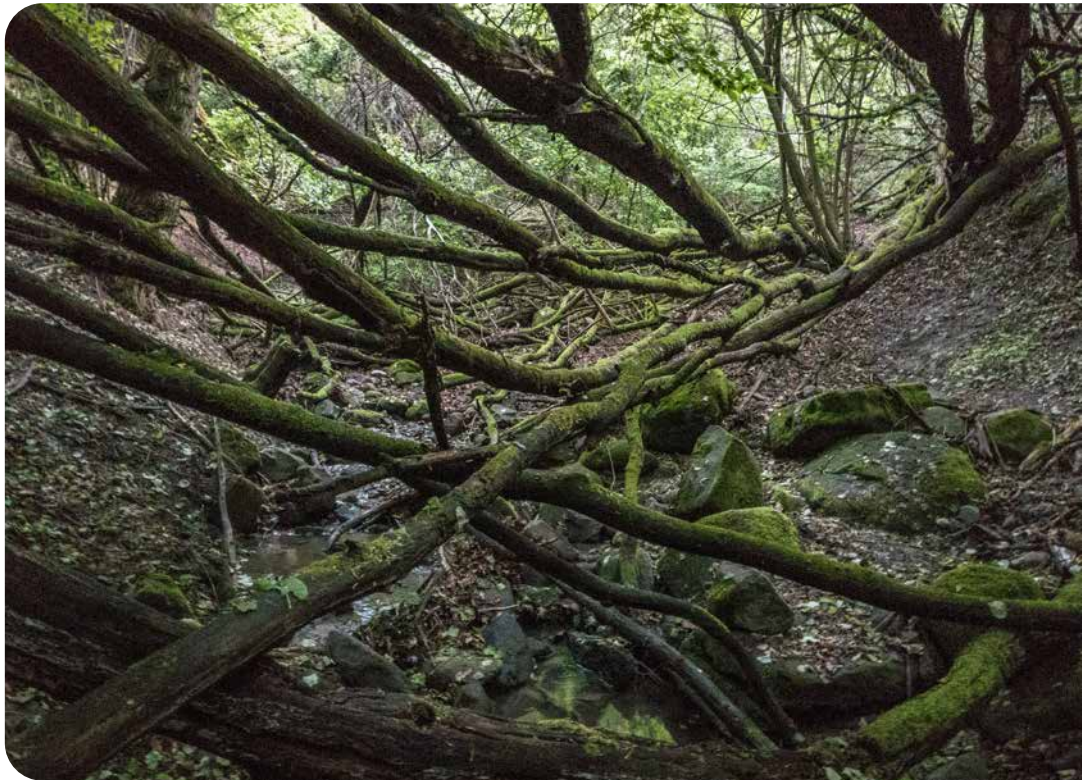
Futni kezdek, és azon gondolkodom, milyen virág illatát érzem, de a tavaszi illatfelhőt elfújja a vadszag... Nézzük egymást a szarvassal. Hosszan. Köszönök neki, és kérdem tőle: „Ugye erre van a Salabasina-árok?” Persze tudtam, hogy jó irányba megyek, csak ismerkedni próbálok. Erre elfut a kérdés elől. Modortalan vadállat!

Egy madár csivitelését hallok egyre közelebből, míg végül már nem is lehetne közelebb, és ekkor veszem észre a hang forrását, a fába vájt odút, közvetlenül a fülem mellett.

Varázslat volt ez is, mint az összes!

2017. 05. 06. Pomáz, 47°41'1.1958" N 18°57'19.6353" E

2017. 05. 14. Pomáz, 47°40'47.2021" N 18°57'20.0799" E

2017. 05. 06. Pomáz, 47°42'9.4392" N 18°58'4.7942" E

2017.
05.28.

Korzika: Restonica-szoros

Idén is elhoztam Korzikára a futócuccom, ahogy minden túrára (rendre a futó-cipőmben túrázok bakancs helyett), de mivel május vége van már hosszú nap-palokkal, és rendszeresen késő estig borozgatunk a csapattal, túravezetőként felelőtlenségnek érzem egy hajnali futással tovább csapolni szűkös energiakész-leteimet. Le is mondtam már róla...

A mesés Restonica-szorosban túrázunk, javaslok egy túraútvonalat a csapatnak, de egyúttal hozzáteszem, mindenki menjen arra, amerre vonzást érez.

Én is engedek a vonzásnak, és miután a cipőmet, zoknimat levéve átkelek az utamat keresztező patakon, egy hatalmas kövön ücsörögve, lábaimat szárítva jön a gondolat: mi lenne, ha mezítláb folytatnám?

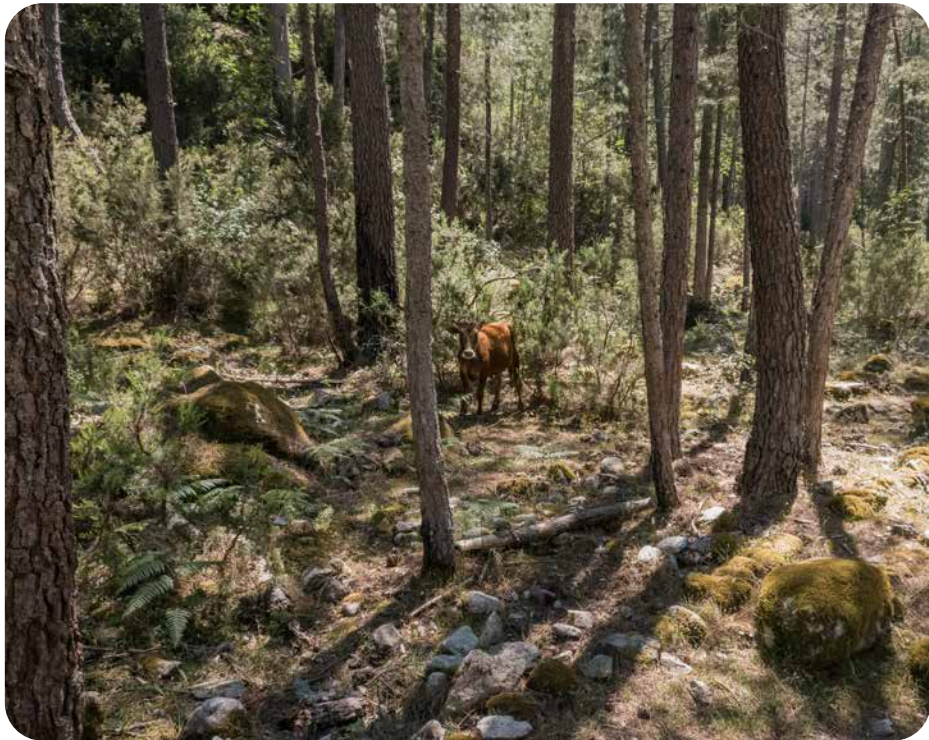
Leírhatatlan élmény érezni a talpamon a talaj összes egyenetlenségét, a mohák puhaságát, a kövek éleit, a tűlevelek „rostjait”. Néha fáj, de élvezem, hogy érzem közvetlen kapcsolatom a földdel. És miközben ezen mélázom, egy tehénnel akad össze a tekintetünk. Errefelé nem ritka az ilyesmi (de azért nem is olyan gyakori, hogy fotózás nélkül elmenjek mellette).

Közel két kilométert teszek meg csupasz lábbal sziklás, köves, földes, változa-tos terepen, természetesen jóval lassabban, mint cipőben. Az aszfaltúthoz érve negyedórám marad, hogy visszatérjek a megbeszélt helyre. Kezemben a futóci-pő, az aszfalt már úgyse adna emlékezetes ingereket, adja magát a helyzet, így mégsem marad el a futásom Korzikán.

Bár csak két és negyed kilométert szaladtam, az előtte törtétekkel megalapoz-va mégis ez lett egyik legemlékezetesebb futókalandom.

2017. 05. 28. Corte, 42°15'50.2246" N 9°5'23.8999" E

2017. 05. 28. Corte, 42°15'59.1936" N 9°5'50.0628" E

2017. 05. 28. Corte, 42°16'7.8127" N 9°5'53.0359" E

2017.
06.04.

Balatonberény – Balatonszentgyörgy

Lefelé futok, szaporán szedem a lábam; gyors vagyok, úgy érzem, csak egy hajszálnyira vagyok attól, hogy repüljek. Mint álmomban: csak gondolnom kell rá, és elemelkedem a földtől. Csakhogy álmomban kétségem sincs afelől, hogy tudok repülni, viszont ez itt a valóság, és tudom, hogy ez lehetetlen. Hisz ezt mindenki tudja, hisz mindenki ezt tudja, és anyukám is megmondta... Két óz ugrik át előttem az úton, ágak reccsennek, mocorog az erdő...

Odafele rendőrök igazoltattak, visszafelé egy gólya tart fel. Átsétál előttem az úton, én pedig megállok fotózni, közben hallom, ahogy mondja: „Ha elhiszed, hogy nem tudsz repülni, szálnalmas vagy”. Igazad van – felelem magamban.

2017.
06.11.

Pomáz: Pankos-tető

A vége felé jött a legszebb rész, a Salabasina-árokhoz hasonló terep, csak víz nélkül. Néhol hirtelen 2-3 métert mélyül a szurdok. Köveken, kidőlt fatörzseken másztam le, majd ugyanarra vissza fel, közben élveztem a mozgást, hogy minden lépésemet alaposan meg kell fontolnom, és minden lépésnél jó döntést hozok. Csodálatos a testem! 7 órakor eszembe jutottak szeretteim, akik még valószínűleg szunyókáltak, mikor én már utam végéhez közeledtem.

2017.
06.24.

Pomáz: Csikóvár-tó

Megállok fotózni. Zörög mellettem valami a bokorban, várok, aztán félni kezdek, ezért zajt csapok, a szarvas pedig elmenekül. Ha észrevétlen maradok, előttem két méterre jött volna ki a bokrok közül, és emlékezetes találkozás lett volna... Később egy vaddisznóköllyökkel találkozom, aki közel enged magához, de benem megint győz a félelem: „Mi van, ha itt van az anyja?”... Átkozott félelem!

„Tégy, amit akarsz. De mindig tudni fogod, mitől féltél. Félni annyi, mint meghalni. Annyi, mint mulasztani. Annyi, mint soha. Soha többé. Értsd meg, soha, soha többé. Életed parancsa nem az, hogy kell. Mert nem kell semmi. Nincs kényszer. De tudd meg, hogy ezt itt soha nem tudod megtenni többé. Amit nem teszel meg itt, ma, most, azt nem fogod tudni soha. Amit félsz megtenni most, azt elvesztetted örökre.”

[Hamvas Béla]

2017. 06. 18. Pomáz, 47°40'23.3894" N 18°58'10.373" E

2017. 06. 24. Pomáz, 47°39'53.9274" N 18°58'58.4173" E

2017. 06. 04. Balatonberény, 46°42'51.2028" N 17°19'0.9696" E

2017.
07.02

Pomáz: Kis-Csikóvár

Előző nap azt mondtam, hogy biztosan nem fogok találkozni állatokkal, mert holnap már az erdő peremén futok, közel a lakott területekhez... Két szarvast látok. Sokáig nem vesznek észre, egyre közelebb lopózom hozzájuk a puha földes, reccsenésmentes talajon, és végre értékelhető fotókat készítek [értékelhető, azaz felismerhető rajta az állat]... Egy nagy vaddisznó szalad el, majd miközben nézegetem a róla készült [használatatlan] képeket, ismét csörtetés hallatszik tőlem néhány méterre. Az anyja után fut egy vadmalac, másodpercekkel később még három, aztán újabb hosszú csöndet törve meg még egy... Egy őzet riasztok el, de csak egy kicsit szalad messzebb tőlem, aztán visszanéz rám, és hosszan csodáljuk egymást. Később, mikor megölelek egy fát, és behunyam a szemem, az őz szemeit látom, a naív, tudatlan, kiszolgáltatott ősztönlény üres tekintetét, ugyanakkor látom azokban a gyönyörű szemekben az isteni lényt, a kérdések nélküli világot, a végtelen bölcsességet.

2017.
07.07

Pécs – Orfű (Mecsek #15)

Tegnap este érkeztem apukámhoz Pécsre, hogy most hajnalban átfussak a családomhoz Orfűre, és egy napra belekóstoljak, milyen is a már hétfőn elkezdődött kézművestábor...

Bokrok között csörtetek, épp nincs út a lábam alatt (nem ritkaság), amikor egy férfiakból álló csoport megy át előttem az úton, melyre megérkezni készülök. Egyikük megáll, én pedig nem értem, hiszen annyira nem vagyok messze, hogy vaddisznónak nézzen. Akkor meg miért bámul olyan értetlenül? „Zsolti, hát te vagy az?” – teszi fel a költői kérdést orfűi barátom, kinek lányaival együtt táborozik az enyém is. Hatodmagával Máriagyűd felé gyalogolnak. Miért pont oda? Mert az 40 kilométerre van, és ha már ott lesznek, fürdenek is egyet Siklóson, tudom meg egy abaligeti apa-társtól, kinek lányai szintén táborlakók. Pár métert sétálok velük, beszélgetünk, majd elkanyarodva elköszönök, futok tovább a „dolgomra”.

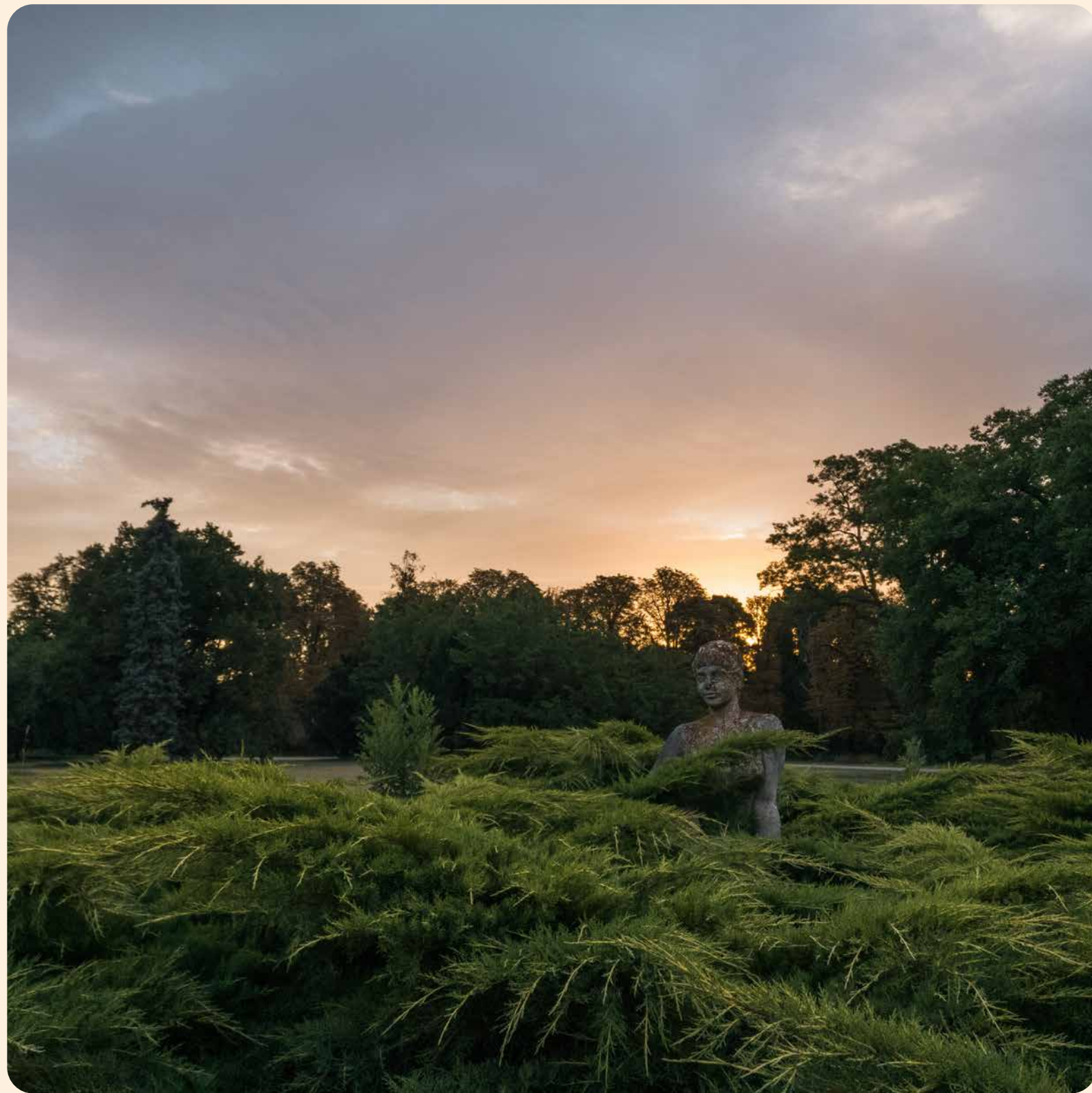
Utam végéhez közeledve a Sárkány-forrás környéke ad felemelő látvány- és hangulatajándékokat fák közé „szorult” nagy, mohás szikláival. Itt találok meg mai futásom ölelni való fáját is... Ismerős autó közeledik, feleségem ül benne; boltba megy, a gyerekek még alszanak. Rövid időre elköszönünk egymástól, és én megérkezem az orfűi malomhoz, a mesevilág közepébe, ahol nincsenek e-mailek, munka, jövőn aggódás és nagyvárosi nyüzsgés. Itt legfeljebb csodálatos gyerekek nyüzsögnek a végtelen nyugalomban...

2017. 07. 07. Pécs, 46°5'18.1105" N 18°10'55.1166" E

2017. 07. 02. Pomáz, 47°40'10.0011" N 19°0'5.7337" E

2017. 07. 15. Nagymágocs, 46°35'22.0138" N 20°28'8.4259" E

2017.
07.15.

Nagymágocs: Károlyi-kastély – Derekegyház

Tavasszal, mikor legutóbb erre jártam, csak elfutottam a Károlyi-kastély mellett, ezért most innen indulok.

Útvonaltervemem a Károlyi-kastély csak egy pötty, de mire kifelé menet mesés fotókkal a telefonomban a kapujához érek, már majd három kilométert futottam a parkjában. Feltöltődve indulok tovább...

Vagyis kezdem az eredetileg tervezett utat, ami egy napraforgómezőhöz vezet. Napraforgó. Ezerszer láttam már, egyszerű, közönséges növény, figyelemre se érdemes. De nézd ezeket a szirmokat! Mennyire gyönyörű színek, ívek, vonalak az égi óceán hullámaival a háttérben! Percekig csodálom, exponálok.

2017.
07.22.

Románia: Retyezát, Peleaga

Régóta nem tudok aludni, csak forgolódom a sátorban. Egy kutya ugat, a sáto rtár-sam horkol, és valami állat motoszkál a sátrunk körül, zörgeti a szemeteszsákunkat. Megütögetem belülről a sátor oldalát, de csak nem hagyja abba. Persze, hogy nem, hiszen nem kell senkinek a szemetünk, csak a szél fúj. De már nem tudok aludni, mert megint aggódom, vajon hogyan fogom lefutni egész naposra tervezett túránk útvonalát? És „hosszúznom” is kellene már nagyon, ahogy lányom mondta egyszer. Két napja gyűlik bennem a bélsár (csodálatos testemmel megbeszéltem, hogy ilyen nomád körülmények között a négy nap alatt csak egyszer kelljen...). Itt tényleg semmi infrastruktúra nincs kiépítve, a „civilizációtól” még a téreróhiány is elszakít. Helyi idő szerint hatkor kel a nap, fél hatra állítottam az ébresztést, de ötkor kicipzázazom a hálószákom, és kimászok a sátorból. A halványnan derengő fényben választok egy helyet, ahol könnyíthetek magamon, aztán visszatérek a sátorhoz, és megeszem a napi csokiadagom, amit fél liter vízzel öblítek le. Közben didergek, mert így, hogy csak a kezemet emelgetem a számhoz, kimondottan hideg van. Magamhoz veszek egy másik félliteres vizespalackot, és fél hatkor elindulok. Még megállok a forrásnál, és kristálytiszta, hideg vízében megmosom az arcomat, aztán futni kezdek a Retyezát legmagasabb csúcsa felé.

Soha nem szoktam magammal vinni vizet, most folyamatosan útban van, elmászik az alsógatyámban a hátsómnál. Aztán eszembe jutnak Irma szavai, aki mikor háromnapis felszerelésünkkel útnak indultunk, azt mondta, ha fiú lenne, biztos még oda is akasztana valamit. Átrakom hát oda a vizet, és bár így se teljesen komfortos, de sokat javul a helyzet.

2017. 07. 15. Nagymágocs, 46°35'31.3382" N 20°28'6.6925" E

2017. 07. 15. Nagymágocs, 46°34'55.1601" N 20°28'5.0513" E

2017. 07. 22. Râușor, ↑ 45°21'50.6789" N 22°53'31.1494" E; ↓ 45°21'59.796" N 22°53'30.7176" E

Leírhatatlanul misztikus, intim hangulat; ez az, amiért érdemes napkeltekor útra kelni! „Mintha egy másik bolygón lennék” – mondom magamban, pedig emlékeim szerint még csak ehhez a Föld nevűhöz volt szerencsém.

Hozzám még nem ér el a nap sugara, de a Bucura csúcsai már narancs fényekben fürdenek... Egy zerge szalad a hegy oldalában, elég közel ahhoz, hogy felismerjem, de sokkal messzebb annál, hogy lefényképezhessem.

Bő egy órával indulásom után érek a Peleaga 2509 méter magas csúcsához. Erős szél „hűti a levegőt”, de már süt rám a nap, jólesik magamba szívni a melegét.

Óriási élmény a hajnali napfényben, a mélység ölelésében szaladni a keskeny hegygerincen.

Lenézek a majdnem 500 méterrel alattam elterülő Bucura-tóra, a partján a távolban látom a sátrainkat. Elképzelem, hogy távcsővel néznek a túratársaim, gondolatban integetek nekik.

Az út – ahogy már megszokhattam – sokszor csak a hatalmas szikladarabokra festett jelzésekből áll, alaposan meg kell gondolnom, hogy hova lépek, ráadásul villámgyorsan, ha futni is akarok. Márpedig akarok, és élvezem!

A hegyről leérve az előző napról már ismerős lovakkal találkozom. Meghitt jelenetbe csöppenek: egyenletesen, mélyeket lélegezve alszanak. Mozdulatlanok, akár a szobrok. Szuszogásukat hallgatva lassan, óvatosan mozogva körbefotózom őket.

7:50-kor már újra a táborban vagyok, társaim még csak készülődnek, csodálkoznak, hogy már végigjártam tervezett túránk útvonalát. Feltöltődve töltök magamba egy kis unikumot, és nekilátok a reggeli zabkásám elkészítéséhez.

2017. 07. 22. Râușor, 45°21'57.4379" N 22°52'23.5337" E

2017.
08.13.

Pomáz: Kő-hegy

Egy ős sétál át előttem az úton. Nem vesz észre, pedig csak 20 méternyi távolság választ el bennünket egymástól. Megállok, aztán lassan lépkedek tovább. Látom, ahogy a patáival élelmet keresve kaparja az avar. Felemel a pillanat intimitása, hogy észrevétlenül szemlélhetem az életét. Megpillant, pár másodpercig nézi mozdulatlanságomat, végül úgy dönt, hogy jobb ha elszalad.

2017.
08.21.

Hollád: Bari-hegy – Kéthely: Kastély-domb

Néhány méterenként megállásra „kényszerít” a szőlőültetvényes dombokat vöröslőn ölelő égbolt látványa. És az maga az ünnep, mikor színpadra lép a fényhozó fészereplő is a Badacsonnyal mint társszereplővel.

Ezúttal is különleges helyeken járok, nádfedeles házak között, melyek nincsenek bekerítve..., és legtöbbjük régóta elhagyatott.

2017.
09.02.

Szentendre: Lajos-forrás – Pomáz: Bölcső-hegy

A nagy zörgésre gyökeret ereszt a lábam, szemeimmel a zajongót kutatom, és hamarosan meg is lelem egy jóképű, természetes vaddisznó formájában. Nemcsak attól különleges e találkozás, hogy ilyen impozáns vaddisznóhoz még nem volt szerencsém, hanem attól is, hogy ennyire sokáig még nem szemezttem a fajtájával. Talán nekem is sikerült őt elbűvölnöm páratlan szépségemmel [a szagommal még biztosan nem, mert csak nemrég indultam]. Készítek pár fotót [de ott-hon visszanézve úgy értékelem, hogy rajtam kívül senki nem venné észre rajtuk a disznót, ezért inkább kukázom – napkelte után kicsivel nagyon kevés még a fény a fotózáshoz]. Végül zavarba jövök, mert nem vagyok hozzászokva ily hosszú vaddisznóvizslatáshoz. Krákogásomra a vizslató elszalad.

Fúj a szél, állok a Nagy Zöldben. Nem különösebben szép, mondhatni „semmi különös”, mégis ezredszer is le vagyok nyűgözve.

A lom-hegyi légvédelmi rakétabázist 1995-ben hagyták el, és adták vissza a természetnek. Összegraffitizett rakétasilók, omladozó kantineépületek, paintballnyomok – a mai modern ember lenyűgözően hiteles korlenyomatai.

2017. 08. 21. Hollád, 46°38'42.8507" N 17°19'28.0639" E

2017. 09. 02. Pomáz, 47°41'28.7642" N 18°57'58.3898" E

2017. 08. 21. Hollád, 46°39'25.9297" N 17°19'45.5924" E

2017.
09.09.

Szentendre: Lajos-forrás – Pomáz: Som-hegy

Néhány méter után már úgy érzem, ölelnem kell: ennek a szélfúttá „levélsérót” hordó természetes törzsnek nem tudok ellenállni.

2017.
09.18.

Szentendre: Lajos-forrás, Dömör-kapu

„Meglehetősen figyelemre méltó, hogy bármilyen szempontból is vizsgáljuk mind-azoknak a dolgoknak az összességét, amelyek a modern civilizációt alkotják, aligha kerülhetjük el azt a következtetést, hogy minden egyre inkább mesterségesnek, eredeti természetétől egyre inkább megfosztottnak, egyre hamisabbnak tűnik.”

2017.
09.23.

Pomáz: Cseresznyés-völgy – Szentendre

„[...] a hamisítás korunk egyik jellegzetes vonása [...] Legtisztább formája talán az, amit a nyelv meghamisításának lehet nevezni, amely nem egyéb, mint visszaélés bizonyos szavakkal, hogy voltaképpen jelentésüktől eltérítse azokat; már-már azt lehet mondani, hogy e visszaélés kötelessége mindazoknak, akik valamilyen értelemben befolyást gyakorolnak a nyilvánosság mentalitására.”

A leírhatatlan hangulatokon túl leginkább három „állati találkozás” maradt meg bennem első [csillagászatilag is] őszi futásomról. Először két őzet ugrasztottam ki a bokorból, később egy nyúl pattogott el előlem olyan közélről, hogy szinte éreztem a puhaságát, végül egy gyönyörű megtermett, agancsos szarvas futott át előttem az úton a napsugaras ellenfényben.

2017.
09.30.

Szentendre: Kis-Kő-hegy – Pomáz: Cseresznye-hegy

Szellemi útravalómat – ahogy az elmúlt két héten is – René Guénon szolgáltatja:

„[...] minden részleges rendezetlenségnek – annak ellenére is, hogy bizonyos értelemben a teljes rendezetlenség látszatát kelti – valamilyen módon szükség-szerűen a totális rendbe kell integrálódnia.”

A hideg tájon szétszórt vörös levélfoltok izzanak. Már nemcsak a csillagászati, de a „színszerinti” ősz is egyértelműen megérkezett. A nap rózsaszínes korongjának fénye csak halványan töri át a vastag felhőtakarót.

2017. 09. 18. Szentendre, 47°41'41.6787" N 18°59'38.6018" E

2017. 09. 23. Szentendre, 47°41'22.5295" N 19°1'2.8081" E

2017. 09. 09. Szentendre, 47°41'26.0437" N 18°59'9.2688" E

2017.
10. 07.

Szentendre

A 15. kilométer környékén találkozom a biciklistával, kinek jelenléte megnyugtat, mert korábban, mikor erre jártam, messziről láttam négy lábat az autó mögött, és inkább nem is mentem tovább. De most muszáj, ha nem akarok kihagyni semmit a tervezett útvonalamból, és nem akarok nagyot kerülve ugyanarra visszamenni, amerről jöttem. Épp ezért örülök neki, mert úgy sejtem, helybéli, aki ismeri a négylábút. De arra nem számítottam, hogy ez az állat akkora, mint egy borjú, és van egy társa is. Ugatva rohannak felém, én meg teljes sebességre kapcsolva menekülök előlük. A biciklista megáll, és egy szót ismételt ordítva. Mikor odaérek hozzá, a kutyák feladják a fogócskát. A cigányasszony beavat a „titokba”: a nagy kutya nevét kell kiabálni, ahogy ő is tette, aki aztán – ha már megismer – nem bánt. Bemutatkozok hát Igornak, a borjú méretű kutyának, és megkérem, hogy amikor majd jövök visszafelé (mert még egyszer, utoljára erre visz majd az utam), akkor inkább ne fogócskázzunk. A bringás asszonyosság megnyugtat: először ő is félt tőle, de nincs miért. „Nyugodtan sportolhatol” – mondja búcsúzóul. Tanácsát megfogadva sportolok tovább, nyugodtan.

2017.
10. 29.

Mindszent

A hajnali derengésben kutyáknak látom őket, de kicsit később már egyértelművé válik őz mivoltuk. Rám szegeződő tekintetük irányát merőlegesen metszi két hatalmas fülük síkja. Várnak, néznek..., futok, közeledek..., bokrok takarnak..., még közelebb érek..., elszaladnak. E jelenet sokszor ismétlődik hasonlóképpen. Több tucat őzhez van szerencsém 2017 októberének utolsó vasárnapján.

Az autóhoz visszaérve nyújtás közben váratlanul ott terem a köszöntésemre egy kis fekete loncsosság. Kétségtelenül ünnepelni jött, örülni a megnyilvánult létnek, annak, hogy van, aki megsimogassa, akire felugrálhat, és akit nem kell megugatnia.

Tegnap a Tescóban a nagy 7 decis mellé ajándékba adtak egy 2-es szilvás Unicumot. A felét este megittuk anyósommal, a másik felét reggel, mielőtt elindultam, beraktam a hűtőbe. Ez a ma reggeli utolsó ajándékom, a hab a tortán, a cseresznye a habon, avagy a pont az i-n – 24 kilométernyi fáradtság mámorea egy kád forró vízében feloldva.

2017. 10. 07. Szentendre, 47°40'54.9293" N 19°2'15.169" E

2017. 10. 29. Mindszent, 46°31'52.4044" N 20°11'13.2437" E

2017. 10. 29. Mindszent, 46°31'50.2185" N 20°13'26.1984" E

2017.
11. 05.

Szentendre: Kövecses-hegy, Péter-hegy

Psz! Ha csendben, hosszan, figyelmesen nézed a képeket, akkor talán hallod is, ahogy a köd vízcseppjei a falevelekhez ütköznek, és vadak csörtetnek az avarban. Sőt látsz is két nagy őzfűlet messze a köd által elhomályosítva. Talán ott állsz velem együtt a levelektől aranyló fényben elbűvölve úgy, hogy moccanni sem akarsz, mert képtelen vagy betelni a látvánnyal. Talán még az őszi fenséges illatát is érzed, és velem együtt törlőd le az izzadságot a homlokodról...

Ősz, köd, misztikum, egymagam – szeret(t)em.

2017.
11. 11.

Szentendre – Leányfalu: Málnás, Nyerges

A nap narancsvörös sugaraival lángra lobbantotta az erdőt, ez a tűz hajt 18 kilométeren át. Gyakori megállásra késztető, csodálatra méltó, fotózásra ihlető, lenyűgöző színeivel és fényeivel számomra továbbra is az őszi leggyönyörűbb szaka az évnek.

2017.
11. 19.

Szentendre – Leányfalu – Tahitótfalu – Dunabogdány – Pilisszentlászló

Először csak egyetlen fehér „csepp” esik rám, később egyre sűrűbb hópihefelhőn szaladok át. Érkezésemmel egy nagy öreg, szép agancsú szarvast riasztok el, egészen közelről. Van alkalmam megcsodálni a szeme körüli fehér szőrmoklit, ágakat törő, nehézkes, mégis kecses mozgását, míg egygyé válik az erdő barnájával. Több őzhöz is van szerencsém ezen a reggelen, de ez a két élmény marad meg most szavakba önthetően ebből az öt településen született élmény-lényből.

2017.
11. 26.

Szentendre: Nagy-Malom-hegy – Leányfalu

Hatalmas fák nyújtogatják felém ágcsápjaikat, bokrok pacsiznak, tüskék marasztalnak, fűvek locsolnak eső-izzadságukkal, az ég szórja rám harmatcseppjeit, bokráig süllyedek a sárban. Szép élmény-lény lett ez is!

2017. 11. 05. Szentendre, 47°42'31.3206" N 19°1'15.1941" E

2017. 11. 11. Leányfalu, 47°43'59.3608" N 19°1'35.8712" E

2017. 11. 11. Leányfalu, 47°43'33.5715" N 19°1'15.9511" E

2017. 11. 11. Szentendre, 47°43'7.1551" N 19°1'26.5883" E

2017.
12. 03.

Pilisborosjenő összes utcája #1

Eredetileg most akartam befejezni Szentendrét, de a kölcsönkapott kisteherautó, amit képtelen vagyok beindítani, elállja a garázsban pihenő autónk útját. Öt napja kaptuk meg a házunk kulcsait, három napja lakunk benne. Tavaly nyáron és ősz-szel összesen négyszer futottam Pilisborosjenő területén; akkor még sejtelmem se volt róla, hogy bő egy év múlva itt lesz az új otthonunk. Pilisborosjenőnek van egy varázslatos atmoszférája. Mikor idén nyáron, még csak érdeklődő látogatóként megnéztük egyik pilisborosjenői ismerősünk gerendaházát, és a faluban sétálva megálltunk a lovardánál, a Kevélyek ölelésében azt éreztük, megérkeztünk: ez az a hely, ahol el tudnánk képzelni életünk következő szakaszát.

Budapesten, a Pusztaszeri úton is úgy kezdtem, hogy először a környék utcáin szaladgáltam. Már hetekkel ezelőtt megterveztem a „Pilisborosjenő összes utcája” sorozatot, csupán egy héttel később terveztem elindulni rajta. De jobb is így [hisz semmi nincs véletlenül]: az első futásaim ezen a gyönyörű helyen induljanak közvetlenül a házunk ajtajától; négy hétvégén át futva fedezem majd fel Pilisborosjenő összes utcáját. Szentedre meg ráér szilveszterkor.

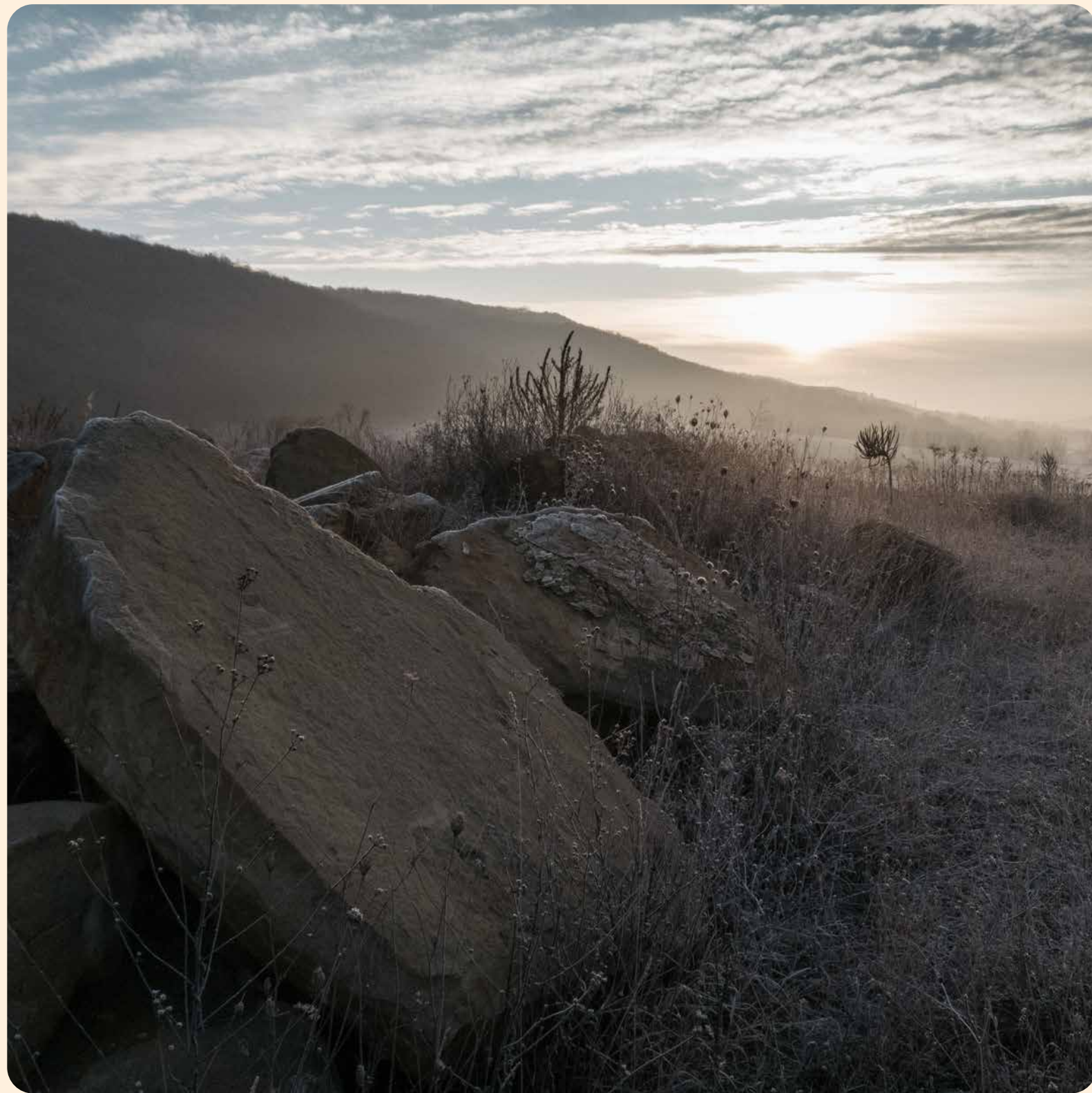
2017. 12. 03. Pilisborosjenő, 47°36'40.3907" N 18°59'41.7096" E

2017. 12. 03. Pilisborosjenő, 47°36'30.3822" N 18°59'45.496" E

2017. 12. 10. Pilisborosjenő, 47°36'30.2796" N 18°59'31.39" E

2017. 12. 17. Pilisborosjenő, 47°36'12.7821" N 18°58'15.6895" E

2017.
12. 10.

Pilisborosjenő összes utcája #2

Múlt héten madarak, gyümölcsök, virágok, most híres történelmi személyek és még néhány gyümölcs meg virág – már ami az utcaneveket illeti. Ami pedig az érzéseimet, azok változatlanok: imádok itt élni, szeretem Pilisborosjenőt a rongyos útjaival, az érdekes házaival, a kedves templomával és a kíváncsi lovaival együtt. Csak a keleti részén épülő új házaiban nem találok semmi vonzót (de azért arra is elfutok)...

2017.
12. 17.

Pilisborosjenő összes utcája #3

A cím egy kicsit megtévesztő, mert ezúttal jócskán jut terep is a talpam alá, és az utcák nagy részét is föld borítja [nem ritkaság ez Pilisborosjenőn]. De a futáshoz nem is hiányzik az aszfalt. Pazar dír-díszletek között suhanok...

2017.
12. 23.

Pilisborosjenő összes utcája #4

Még egyszer utoljára nekifutok Pilisborosjenő összes utcájának, és megállapítom, hogy falucskánk nemcsak az ország legmagasabb építményadójával büszkélkedhet, de minden bizonnyal a mi utcáinkon kóborol a legtöbb elhagyott alkoholos üveg [némelyiket még ki sem itta a gazdája [?]]. Fantasztikus polgármesterünknek pedig nagy szenvedélye lehet a futás, valószínűleg ezért ilyen sok errefelé az ízületkímélő földút. Pilisborosjenő, én így [is] szeretlek!

2017.
12. 30.

Szentendre – Leányfalu: Nagy-Berseg-hegy

Útközben az autóban László András előadását hallgatom. Nem sok újat mond, egyes gondolatait már sokadszor hallom. Futás közben is ezt érzem: volt már ilyen, ezt is láttam már. Pedig most járok itt először. Aztán egyre több a hó, kisüt a nap és egy varázslatos világban találom magam, ahol minden fényesen hideg és hófehéren tiszta. Ilyenben is voltam már, és ezt az isteni csendet is ismerem régről; de ez semmit nem von le az értékéből.

Majdnem karambolozunk, mert nem adom meg az elsőbbséget a jobbról érkezőnek: egy vaddisznó robog keresztül sebesen előttem az úton. Mentségemre szól, hogy az állat nem a túrázásra kijelölt útvonalon közlekedett.

2017. 12. 17. Pilisborosjenő, 47°36'8.5742" N 18°58'3.3694" E

2017. 12. 30. Leányfalu, 47°43'24.7404" N 19°2'48.1368" E

2017. 12. 17. Pilisborosjenő, 47°36'25.3152" N 18°57'55.116" E

2018.
01.06.

Esztergom: Palatinus-tó, Gyilkos-tó, Strázsza-hegy

Az esztergomi Palatinus-tó körbefutásával terveztem indítani 2018-as futóéve-met, de kerítésekbe ütközöm, így egy kis kerülő után csak az északi part „adja magát” mesés színeivel. Emberszabású honfitársainknak hála a sokszínűséghez rengeteg szemét is hozzájárul. És most arra is rájöttem, miért zavar ez [még egy kicsit]. Én még úgy nőttem fel, hogy ez nem természetes, de minden bizonnyal eljön majd az a kor, melyben az ilyesmi már teljesen megszokott lesz, akárcsak a Z-generációnak az internet.

A szemétlerakó telep után, a 117-es út túloldalán egy más világ fogad, itt az ég szürkéi, a fű sárgái és a bokrok barnái színezik a tájat. Az esztergomi bazilika sokszor visszaköszön a horizontról. A strázsza-hegyi kilátó ajtaja zárva van, de a tövéből is remek a panoráma.

A Gyilkos-tó pompás tükröződéseivel kényezteti a retinámat. A táblák szövege szerint:

„A tó a XIX. század végén, egy agyagbánya helyén keletkezett. 1956 után a szov-jet katonaság hasznosította: a nagy kiterjedésű tavat keresztgátakkal több rész-re osztották; a nagyobbik tisztí horgásztóként, a kisebbik harckocsi-mosóként működött. A tó neve valószínűleg onnan ered, hogy többen lelték halálukat a hinaras vízben. 1994-ben a tórendszer természetvédelmi oltalom alá került, azóta élővilága változatosabb lett. A Strázsza-hegy és környezete több mint 100 éven keresztül katonai gyakorló-térként funkcionált. A természetvédelem egyik leg-fontosabb feladata a katonai hasznosítás káros hatásainak csökkentése, a hagyo-mányos állattartás elterjesztése, természeti értékekben gazdag gyepterületek megőrzése.”

Megmosolyogtató szó a „természetvédelem”. Mintha a természetnek bármi szüksége lenne védelemre. Egy a sok dolog közül, amivel áltatjuk magunkat.

2018.
01.20.

Esztergom: Sátorkőpusztai-barlang – Kesztlőc

Harmadszor jövök, és kimondottan szeretek ide visszatérni. Úgy tűnik, a vonza-lom kölcsönös, mert Esztergom harmadszor ajándékoz meg festői tájakkal, misz-tikus fényekkel és különleges hangulatokkal. Külön hálás vagyok az elhagyott lencsehegyi szénbányáért, a Sátorkőpusztai-barlang lyukas „mennyezetéért”, és a napsütéses hóesésért!

2018. 01. 06. Esztergom, 47°45'0.3758" N 18°44'32.5828" E

2018. 01. 06. Esztergom, 47°44'51.8303" N 18°44'18.1338" E

2018. 01. 06. Esztergom, 47°44'58.2748" N 18°44'36.8929" E

Jó, hogy csak a végén veszem észre a FOKOZOTTAN VÉDETT TERMÉSZETI TERÜLET táblát [pedig már negyedszer járok itt], melynek szövege szerint csak külön engedéllyel élhettem volna át e csodát. Így nem frusztrált, hogy „csupán” létezésem volt az engedélyem.

2018.
02. 11.

Abaliget: Kis-kő-hegy – Kővágószőlős (Mecsek #17)

Lányommal három és fél éve, augusztus végén, az iskola előtti utolsó napokban jártunk erre. Hazafelé [akkor még Budapestre] tartottunk, mikor megálltunk az Abaligeti-barlangnál. A Denevér tanösvényen a legkisebb kört készültünk bejárni, de a kanyarokat rendre benézve végül a legnagyobb lett belőle. Közben állandóan sürgettem Lucát, hogy menjünk már, mert nem érünk haza időben. Ennek kapcsán irigységet is kifejeztem neki: milyen jó, hogy ő még gyerek, és képes állandóan a jelenben lenni, nem úgy, mint mi, felnőttek, akik állandóan a múlton rágódunk, vagy a jövőn aggódunk. De akkor is minden pont úgy volt jól, ahogy történt, és épp időben haza is értünk, hisz nem is lehetett volna másképp. Felejtethetlen túra volt egy tiszta lelkű gyermekkel... Most sem vagyok jelen. Hívott a lányom apám telefonján, hogy rosszul érzi magát: fáj a feje és hányingere van. Tudom, hogy nincs nagy baj, hisz nagyjából évente egyszer beteg, legtöbbször egyetlen napig, mégis aggódom miatta. És gyötör a lelkiismeret-furdalás, amiért nem a legrövidebb úton futok az autóig, hanem az előre megrajzolt vonalon haladok.

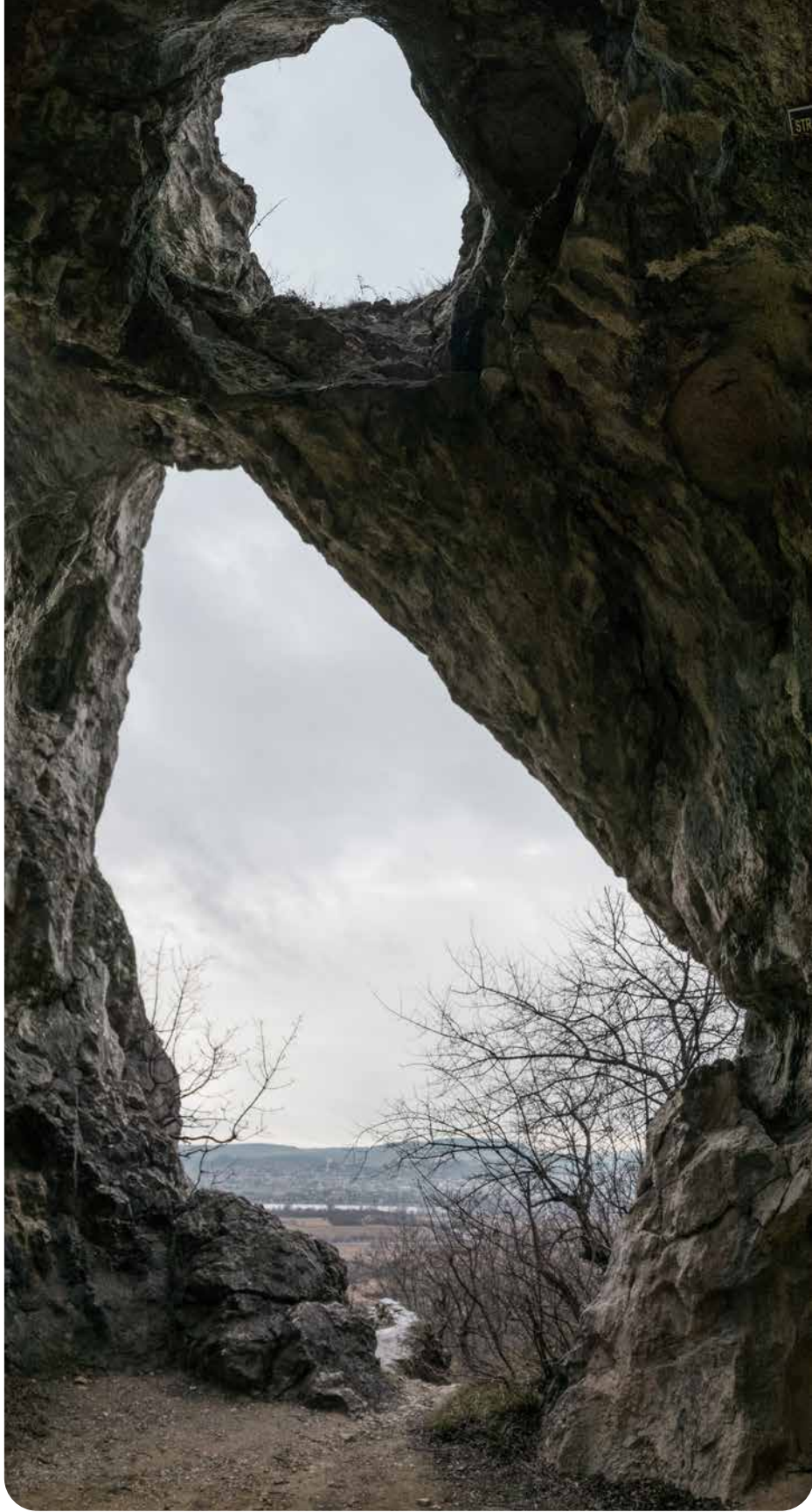
11 647
km

2018.
02. 18.

Esztergom: Kis-hegy – Kesztölc

Miközben megmártózom a havas tájban, és néha a lábszáram közepéig merülök a hótól láthatatlan pocsolyákban, eszembe jut, mennyivel szűkebb volt a komfortzónám, mielőtt elkezdtem futni. Eljátszom a gondolattal, hogy öt évvel ezelőtt vékony futóruhában, fagypont környékén, valahol az erdő szélén kiraknak a meleg autóból, és azt mondják: „Indulj, 20 kilométerrel odébb, 3 óra múlva találkozunk. Fuss, hogy ne fázz, és közben fotózz kedvedre!” Beleborzongok az elképzelt rémületbe, de most a havas táj okozta gyönyörűség borzongat, ami puha takaróként öleli a benne szaladó testem.

Gyönyörű lehet a kilátás tiszta levegőben. Mármint átlátszóan tisztában, nem úgy, mint most, a havas-ködös-szürke tisztán át. Öt éve valószínű, bosszantott volna, de most a ködben is látom a gyönyörűt, és örömmel fogadom, hogy minden pillanat megismételhetetlenül egyedi, miközben minden pillanat magában hordozza az örökkévalóság összes lehetőségét...

2018. 01. 20. Esztergom, 47°44'31.1428" N 18°45'40.5527" E

2018. 01. 20. Esztergom, 47°44'7.5623" N 18°46'8.5328" E

2018. 02. 25.

Kesztölc: Patak-száj, Cseresznyés-hát, Szállítás-berek, Lencsehegy

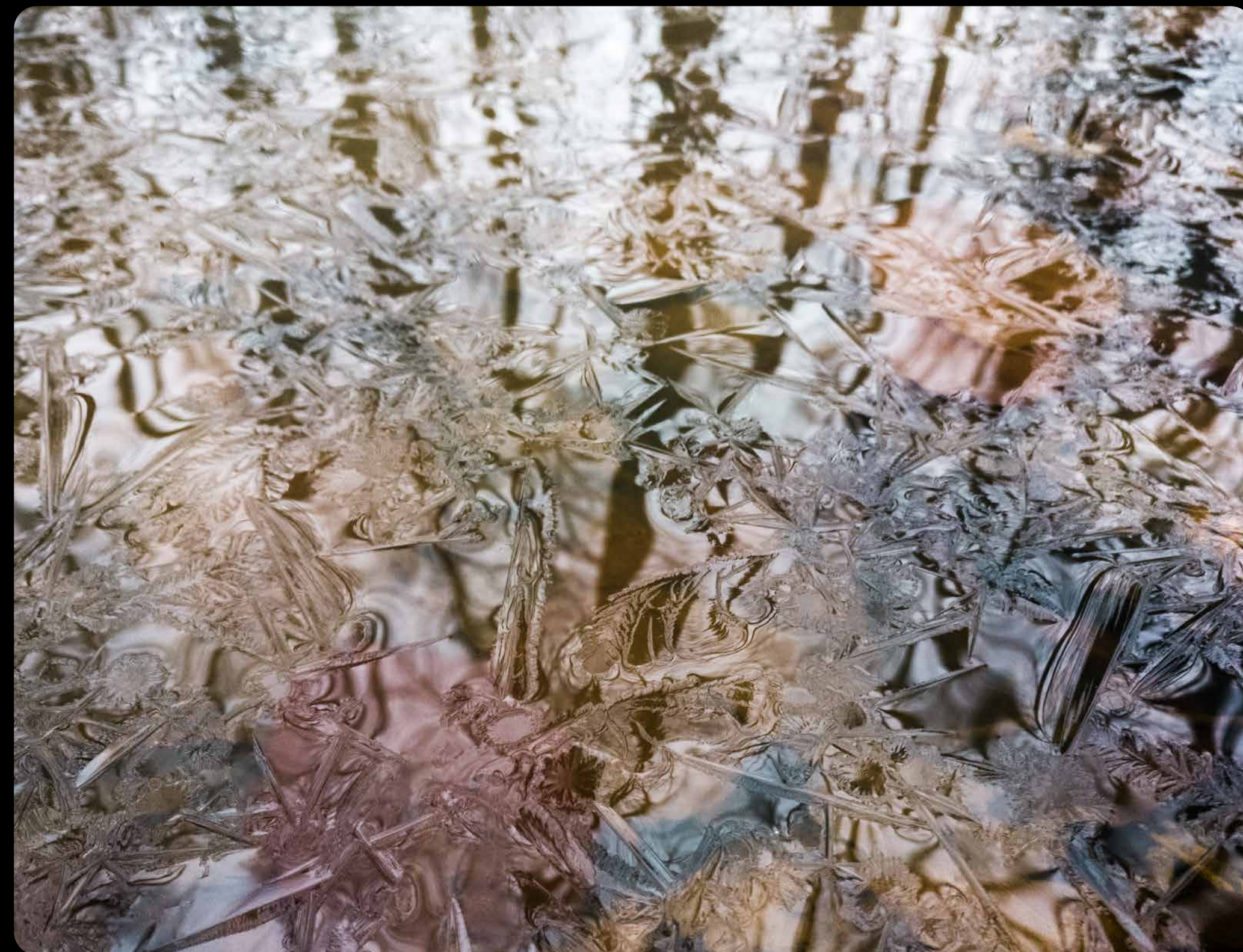
Nemcsak sötét, de nagyon hideg is van [odakint mínusz 10 fok], nem akarok kibújni a meleg takaró alól. De hiszen a takaró általam meleg; önmagában minden semmilyen, mindent én teszek valamilyenné. Gyerünk hát, kezdődjön az ünnep: a futás, a fotózás, a felfedezés ünnepe!

Ezzel a nagy hideggel együtt jár egy jóleső érzés. Minden csendes, lassú, fagyott, fényesen tiszta – a romolhatatlanság, az örökkévalóság érzése.

Meredek földfal szegélyezte patak, nem vezet hozzá út, mégis arra megyek, mert most arra kell mennem: mutatja a telefonom, nyilván nem véletlenül rajzoltam meg így az útvonalam. Kusza faágak tengere, homogén jellegtelenség; ha itt lennél, nem mondanád, hogy szép. De van itt ez a pár méter mély – vagyis innen nézve már magas – földfal által szegélyezett patak, és az isteni csend, melybe csak ritkán és nagyon halványan vegyül a jégen átszűrt csobogás. Valóban egyáltalán nem szép, mégis felemelően csodálatos!

Végül deres szakállal az autóba ülve hangosan kimondom [mintegy üzenve négy és fél órával fiatalabb, ágyban ébredő önmagamnak]:
„De jó volt!”

11840
km

2018. 02. 11. Kővágószőlős, 46°7'45.108" N 18°7'34.0274" E

2018.
03.03.

Esztergom – Kesztölc: Kis-hegy, Tündér-barlang

Az első kilométerem 26 perc alatt teszem meg. Meredek hegyoldalba, arasznyi [néhol térdig érő] hóban vánszorgok. Útnak semmi nyoma, csak a turistajelzések [és a telefonom kijelzője] mutatják, hogy nem tévedtem el. A lábujjaim már fájnak a hidegtől, mind a tíz; kilométerből pedig több mint kétszer ennyit terveztem mára. Számolni kezdek: ha a végére 20 perc/kilométerre javítom az átlagom, az 20×20, vagyis 400 perc, tehát 6 óránál is több lesz. Ha ez egy vezetett túra lenne, a hótalp lenne kötelező, én meg itt futócipőben szerencsétlenkedek. És mert tudom, hogy makacs vagyok, és nem fordulok vissza, félek, hogy nem fogom bírni. Igen, már megint félek, miközben tudom, hogy csak egyetlen dolog félelmetes: maga a félelem.

Öt kilométer [egy és negyed óra] után felérek a csúcsra, és kezdem élvezni a kilátást, a derengő napfényt, a szarvasok látványát. Rég nem látott muflonokkal találkozom. Hosszan nézzük egymást, ahogy szeretem, köszönöm! Egy harkály szemmagasságban, egészen közel egy fa törzsén kapaszkodva villantja meg vörös sapkáját. Nyúl szalad előttem könnyedén. Nem úgy, mint én, akiben a tíz kilométernyi hóban futás fáradtsága megduplázva árad szét.

Az egy héttel korábbról ismerős szőlőtőkék közül felnézek a hegyre, melynek túloldaláról érkeztem, és arra gondolok, milyen jó lett volna végleg odaát hagyni a szorongásom. De most is velem van. Aggódok, mert még vissza is kell jutnom valahogy, és már nagyon fáradt vagyok...

Étlen-szomjan, több mint négy óra után érek vissza az autóhoz; csak egyetlen kalandom volt ennél hosszabb [közel öt óra]. Milyen jó, hogy Luca tegnap este felajánlotta a vacsoramaradékát, egy vega „pecsenyezsíros” szendvicset, hogy hozzam el, futás után biztos jól jön. Hideg és száraz, de végtelenül jólesik feloldani a testemben – a boldogsággá transzmutált félelemmel és fáradtsággal együtt.

2018.
03.10.

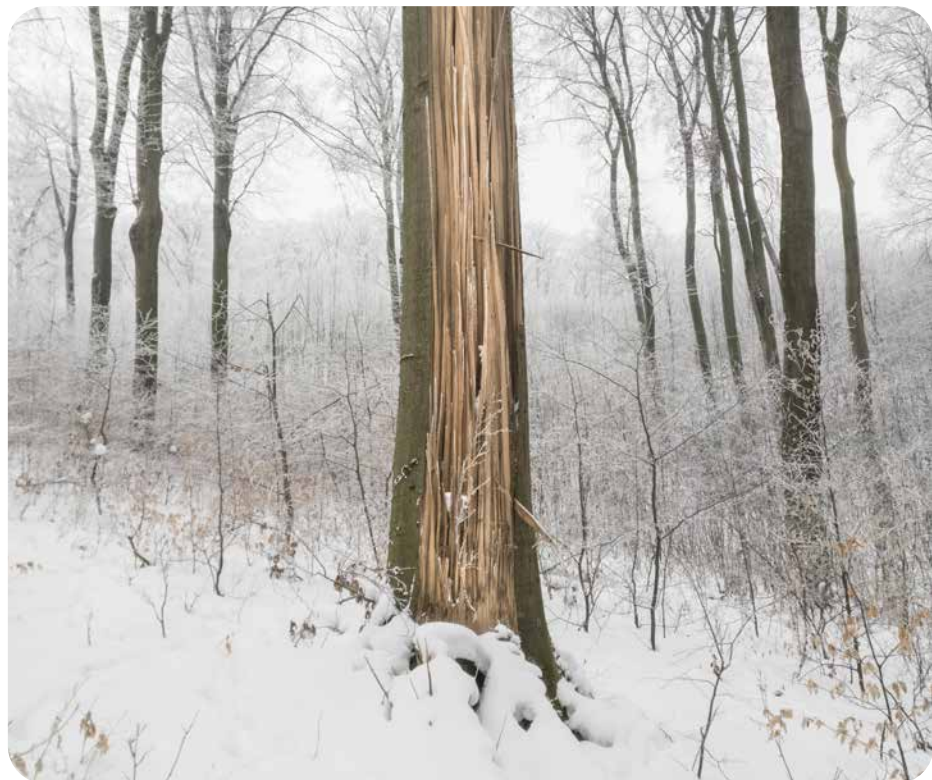
Esztergom: Fekete-hegy – Kesztölc: Borostús-hegy

Kilépek a házunk ajtaján, és a tavasz illatát érzem, a madárcsicsergés tavaszi hangerővel szól... De az erdőben még téli hangulat fogad.

Lejtőn futok, az olvadó hóban minden lépésem vagy fél métert lejjebb csúszik. Nevetek...

2018. 03. 10. Esztergom, 47°43'17.055" N 18°49'29.7219" E

2018. 03. 03. Esztergom, 47°43'39.5486" N 18°48'40.2142" E

2018. 03. 03. Kesztölc, 47°43'4.4908" N 18°48'34.9744" E

2018.
03. 16.

Derekegyház – Mindszent

Előző este a kutyákról beszélgettünk. Sógoromhoz beszökött két eb, és megtámadták az övéket. Anyósom is mesélt egy történetet, melyben egy kóbor kutya széttépett egy tacsót. Álmomban kutyákkal harcoltam, és most itt van egy, rögtön az utam elején. Ugatva fogad, mikor még az autóban ülök. De ezúttal benne erősebb a félelem, mint bennem, visszabújjik tehát a kerítés alatt a sajátjának vélt területre. Nekem meg marad a többi, és folytatom, ahol tavaly október végén abbahagytam, akkor épp egy barátságos kutyával ismerkedve.

Múlt héten a hó, most pedig a sár okoz vidám pillanatokat: a cipőmon lépésről lépésre nő a teher, míg le nem esik a sárgombóc, hogy helyén növekedhessen a következő. Vicces, hogy soha nem tudhatom, éppen mekkora súlyt kell emelnem a lábammal. Lerúgom a sarat a cipőmről, és lenyűgözve nézem a szántóföldön vágtaó őzeket.

Beszántott, nyers föld-tengeren úszó tanya-szigetek... Sok közöttük az elhagyott, némelyik omladozik vagy már össze is dőlt. Többen mondják, hogy szomorúak a képeim, de én örömmel fogadom e felemelő látványt. Felemelő egyrészt elképzelni az egykoron itt ténykedő emberek életét, másrészt felemelő látni, ahogy a természet mindezt eltünteti.

2018.
03. 24.

Kesztölc – Esztergom: Legény- és Leány-barlang

Hetek óta azzal a jóleső gondolattal zárom a futásaimat, hogy talán ez volt az utolsó téli, legalábbis az év végén várható következőig. De ismét fagypont alatt van a hőmérséklet, és hófoltok „díszítik” a tájat. Panaszra azonban nincs okom, mert így is szép!

És csak most jön a java, jeges elvarázsolt barlang száján lépek át [lásd: Ariadne-barlangrendszer]. Kintől befelé sötét, bentől kifelé világos. Aki ezt továbbgondolja, értékes következtetésekhez juthat... Az ágakra fagyott jégcsapokat elsőre szélszaggatta, bokorfogta nejlonszatyornak néztem.

Pálosfa környékéről először nem tudom, honnan ismerős, de hamar rájövök. Szinte pontosan két éve kirándultunk erre, mikor Józsi bácsihoz jöttünk az általa húrozott, általam faragott, lányomnak készített líráért.

2018. 03. 16. Derekegyház, 46°32'25.9436" N 20°24'36.2649" E

2018. 03. 24. Kesztölc, 47°41'59.8092" N 18°50'40.1676" E

2018. 03. 16. Derekegyház, 46°32'20.6178" N 20°20'4.932" E

11 968
km

2018. 04.02. Esztergom – Pilisszentkereszt: Nagy-bodzás-hegy

A hőmérséklet még mindig inkább a telet idézi [3 °C], de a hó már elolvadt, és a tavasz zöld lángját egyre több helyen látom fellobbanni. A nagy szél zaja felfalja a madárcsicsergés javát, de azért a fülemnek is marad belőle egy kevés. Egy felhőből indulok, de később már süt rám a nap, melynek fényeit az új LG V30-as telefonom extrém nagy látószögű lencséjével konzerválom.

2018. 04.07. Csesznek: Gézaháza, Károlyháza

Sok zsíros szalonna, még több bor és kevés alvás után nem éppen üdén ébredek, de tudom, hogy meg fogja érni, ha felkelek, hiszen új helyek várnak Cseszneken, ahova a Cinto túravezetők találkozója [CSITT] érkeztem [akárcsak tavaly].

A vár „figyelő tekintetét” elhagyva, az erdőbe érve a keltikék mézes illata fogad. Szarvasok! Ketten futnak a domboldalban, én jól látom őket, de miután megállok, ők már nem vesznek tudomást rólam. Szeretem ezeket az intim pillanatokat, amikor a természet észrevétlen megfigyelője lehetek.

Észre se venném, de „leröfönt” egy vaddisznó. Megállok, a hang irányában egy sötétebb foltot látok a bokrok sűrűjében. Várom az ilyenkor szokásos csörtetést, de helyette ezúttal egy az előzőnél is hangosabb, általam korábban sosem hallott hosszúságú rőfögés következik, amit csak egyféleképp tudok értelmezni: „Fuss tovább, vagy megbánod!” Szót fogadok.

Mókus mászik a fa törzsén, közeledtemre egyre magasabbra, mégpedig úgy, hogy hozzám képest mindig a fa túloldalán legyen. Rendben, akkor játsszunk! Körbejárom a fát, de a bozontos farok mindig a fa takarásában marad. Végre sikerül gyorsabbnak lennem, és teljes egészében látom a kis szőrmókot oldalról. Mielőtt tovább futok, hosszan nézem kis bozontos fülét, fát ölelő testét.

2018. 04.15. Esztergom – Pilisszentkereszt: Két-bükkfa-nyereg

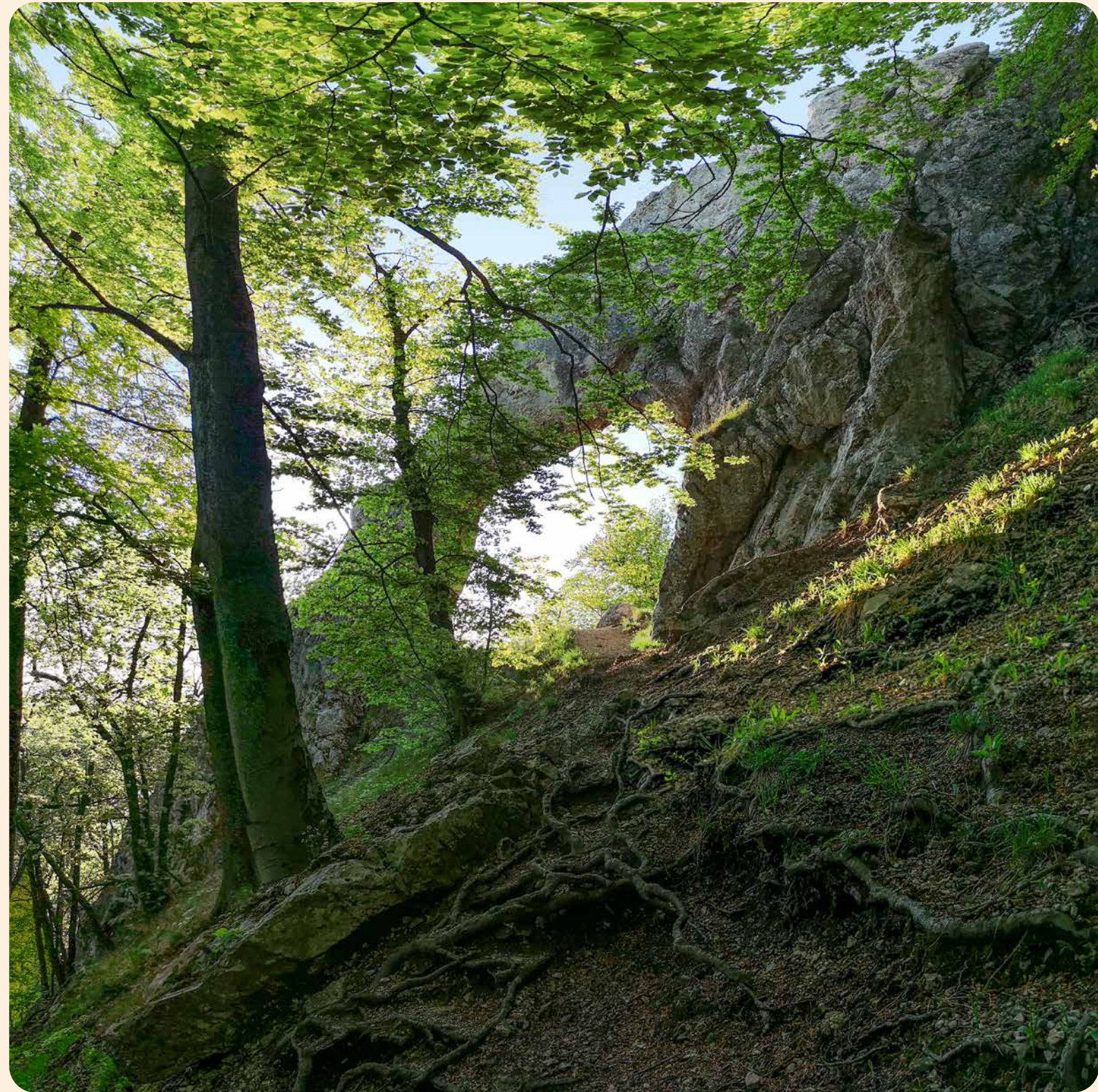
Végre igazán tavasz van, új telefon a kezemben [Huawei P20 Pro], keltikék színes foltjai a földön – megannyi örömfaktor! De csak a töredékét tudom értékelni, mert évek óta először náthás vagyok és lever. Szerencsére annyira azért nem, hogy „szagvak” legyek a keltikék édes illatára.

2018. 04. 22. Pilisszentkereszt, 47°41'13.3847" N 18°52'22.8618" E

2018. 04. 22. Pilisszentkereszt, 47°41'19.59" N 18°52'22.3563" E

2018. 04. 22. Pilisszentkereszt, 47°42'0.4248" N 18°52'32.5668" E

2018.
04.22.

Pilisszentkereszt: Két-bükkfa-nyereg

Meglepődve nézem az aktuális időt telefonom kijelzőjén: 5:13 [pedig 4:30-ra állítottam az ébresztést, amit még most is jelez mint egy mai, jövőbeli eseményt]. 40 perc múlva felkel a nap, ráérősen épp ennyi időre van szükségem a készülődéshez, aztán még bő fél óra az autótút Pilisszentkeresztig...

És meglepődve érzem a fájdalmat a térdemben, aminek lefekvéskor (és közel egy évre visszamenőleg) semmi előzménye nem volt [csak a Szentgyörgy-napi vásár utáni pakolást tudom okként beazonosítani]. Néhány másodperc alatt végigfuttatom agyamban a lehetőségeket. Visszafekszem aludni, pihentetem a térdem, és mivel már vasárnap van, ezzel elengedem az e heti futást; vagy megpróbálok lehető leggyorsabban a Két-bükkfa-nyereghez érni. Az első ki-zárva, akkor hát gyerünk!

Nem tudom, hogyan történt, de a barnamedvék szabadon eresztése és a macska megetetése után, fél hatkor már futóruhában indítom az autót. Lakás bezárva, kulcs elrakva, víz és iratok mellettem. Ezúttal nem a szokott ráérős tempóban vezetek, és negyedórával napkelte után, 5:59-kor már indulok is futografálni.

Csúcspont #1: Vaskapu-szikla.

Csúcspont #2: a Boldog Özséb-kilátó közelében ...és az illatok!

2018.
04.28.

Orfű – Abaliget (Mecsek #18)

Autóhajómat lehorgonyzom a Pécs-Orfű-Abaliget útkereszteződésnél, és futó-cipő-csónakomban bevezek a végtelen Mecsek-óceánba...

Medvehagyma-tengeren ringatózva, szűnyogfelhőben úszva közelítek a kikötő felé...

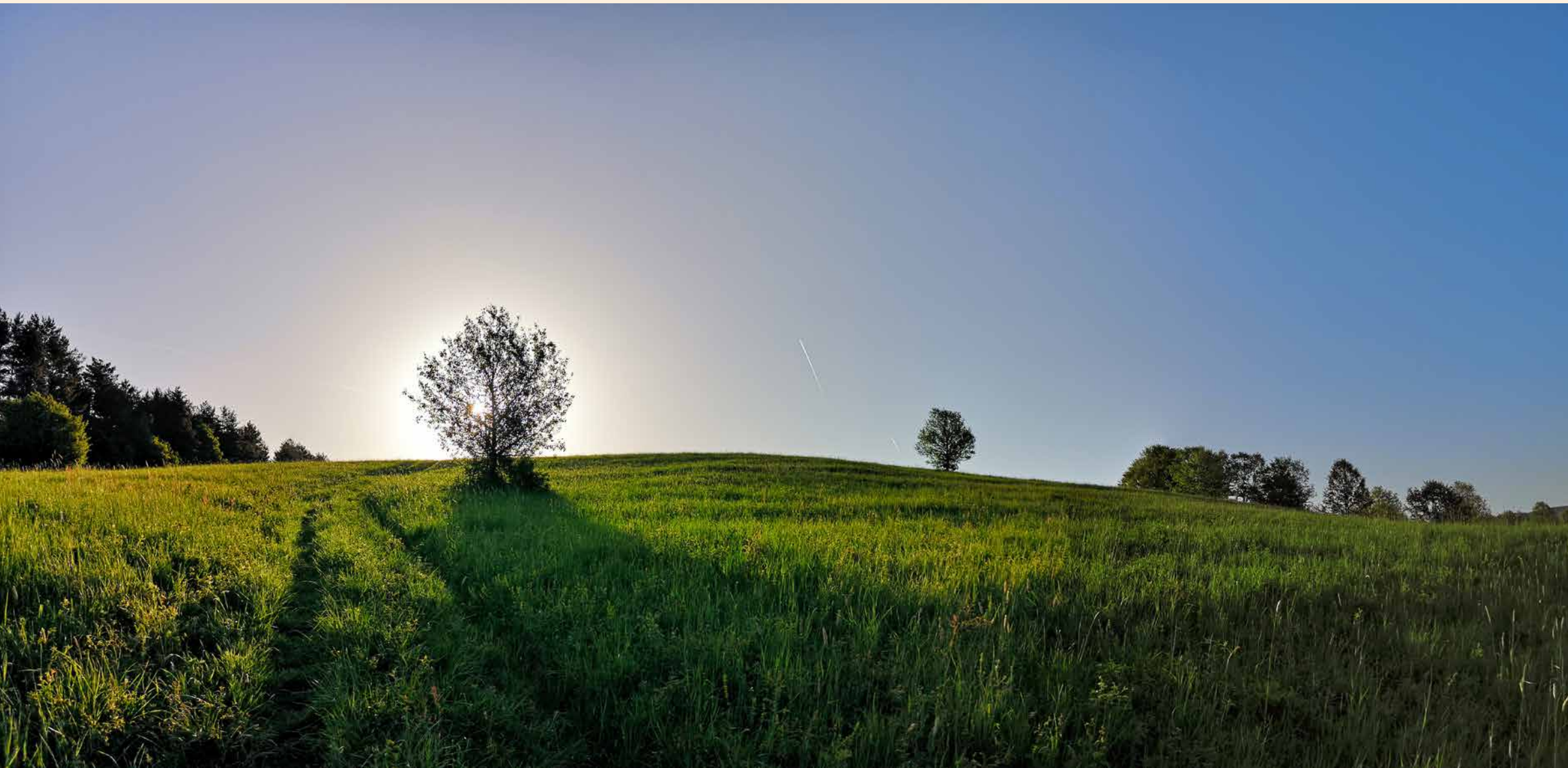
Kalandos utam végén hálás szívvel húzom fel a horgonyt.

2018. 04. 28. Orfű, 46°8'6.5863" N 18°8'44.3861" E

2018. 04. 28. Orfű, 46°7'43.6332" N 18°8'9.2544" E

2018. 04. 28. Orfű, 46°8'24.9018" N 18°8'31.5024" E

2018.
05. 12.

Pilisszentkereszt – Pilisszántó: Magas-hegy

Már az első kilométer után úgy érzem, hogyha csak ennyi lett volna mai futókalandom, akkor is megérte. Pedig nem történt semmi különös, ezerszer benne voltam már hasonlóban.

Sokszor megtapasztaltam már ezt a mennyei akáccillatot is, mégis mindig elbűvöl.

Megállapodok magamban, hogy ezúttal nem töltök annyi időt a fotózásukkal, mint múltkor. De nem tudom megállni, mert annyi gyönyörű, végtelenül változatos virág kínálja magát...

Tudom, írtam már, de ma többször is eszembe jutott, mennyire hálás vagyok csodálatos testemért. A szememért, amely villámgyorsan térképezi fel a lábam alatt szaladó terepet; az agyamért, ami az így szerzett információt csúcsprocesszorokat megszégyenítő sebességgel dolgozza fel, és ennek alapján tökéletesen vezérli a lábamat. És persze testem összes többi darabkájáért, melyek harmonikus egysége nélkül nem jöhetne létre bennem a megismerés csodája. Ám ezúttal egy apró hiba csúszik a feldolgozási folyamatba, és ennek következménye, hogy egy kőre érkezve a jobb lábfejem magam alá fordul. Hálás vagyok, mert csodálatos testemnek köszönhetően ezután is futhatok tovább.

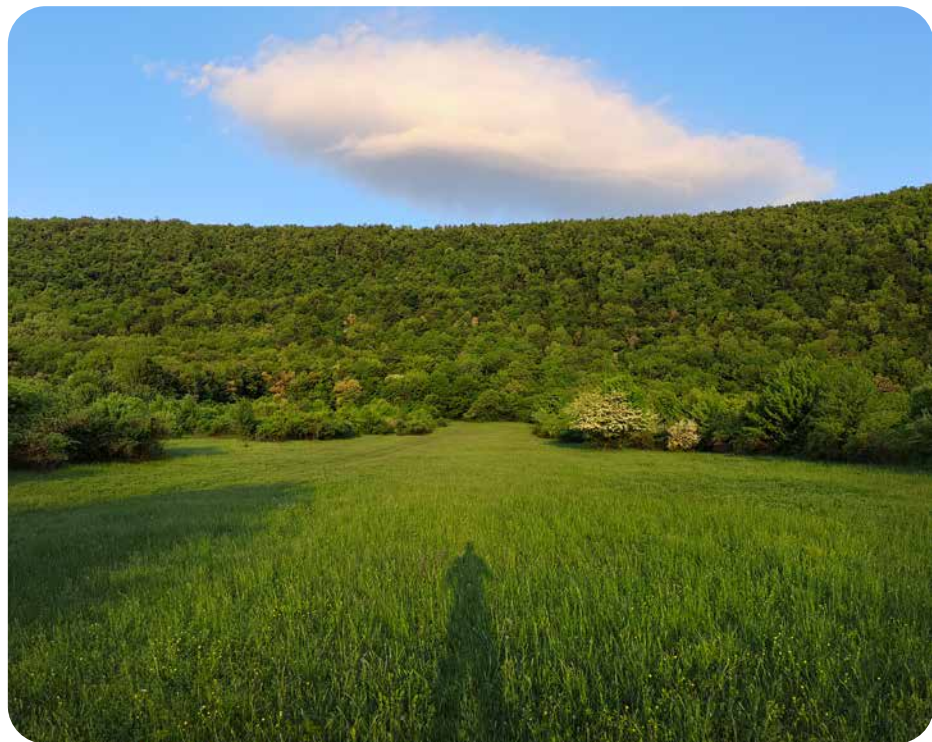
Az akácfa tövében parkoló autónkhoz visszaérkezve, nyújtás közben jólesik felnézni a hegyre, és felidézni a tetején – mindenféle értelemben – átélt csúcserményt. Nem történt semmi különös, csak éppen annyi, ami a mai ünnephez kellett, amiért érdemes volt hajnali négykor felkelni.

2018.
05. 27.

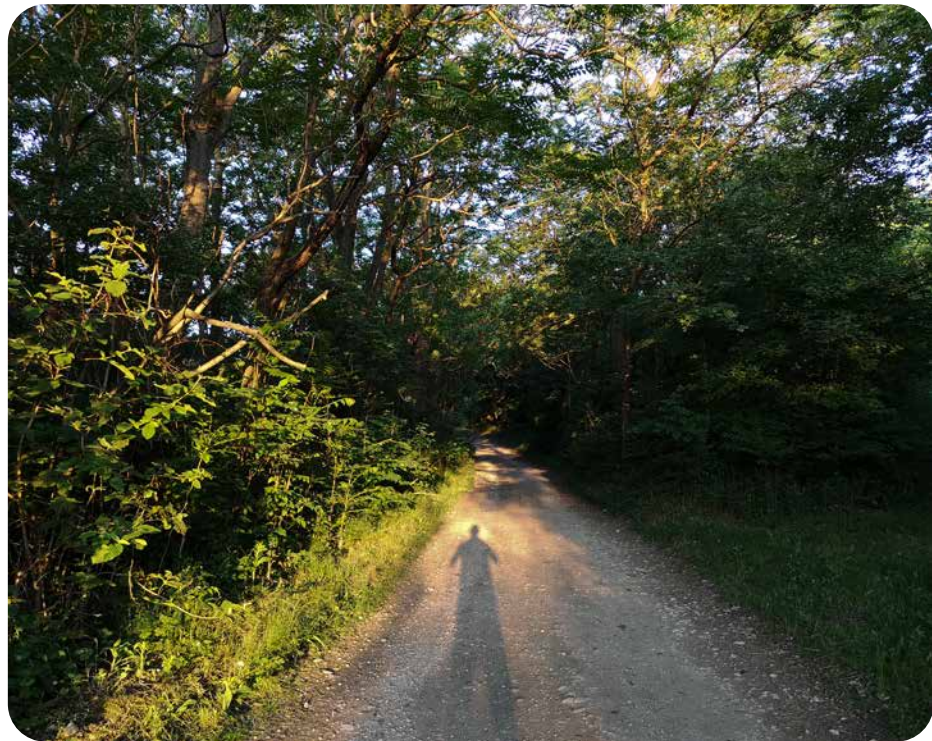
Pilisszántó – Piliscsév

Szellemi útravalóm Horváth Róbert egyik előadása [Ramana Maharsi és az átnavicsára], ezt hallgatom útközben az autóban.

„Ha a szó szól, ha a szagolás szagol, ha a szem lát, a fül hall, a bőr tapint, az elme gondol, a kilégzés lélegez ki, és a hímtag az, ami kilövell, akkor ki vagyok én?”

2018. 05. 06. Pilisszentkereszt, 47°41'46.784" N 18°52'57.386" E

2018. 05. 20. Pilisszántó, 47°40'37.7295" N 18°52'53.8863" E

2018. 05. 12. Pilisszántó, 47°40'57.051" N 18°52'36.7229"

2018. 05. 27. Piliscsév, 47°41'37.974" N 18°50'17.43" E

2018. 05. 06. Pilisszántó, 47°41'11.8366" N 18°53'9.8684" E

2018. 05. 27. Piliscsév, 47°41'29.256" N 18°49'36.6" E

2018. 05. 12. Pilisszántó, 47°41'4.9517" N 18°52'29.4782" E

2018. 05. 27. Piliscsév, 47°41'37.68" N 18°49'57" E

2018.
06.02

Pilisvörösvár: Zajnát-hegyek, Őr-hegy

Leparkolok a 10-es út szélén a Kopár csárdánál, és belevetem magam a zöldbe. Elsőre hihetetlen, hogy a főúttól egy karnyújtásnyira, mikor még hallom az autók csörömpölését, már egy mesebeli fenyves tűlevélszőnyegén futok. Aztán a járművek zaját apránként vadak csörtetésére cserélem, és megkezdődik átlényegülésem...

Megérkeztem. Hálás vagyok a végtelen panorámákért, a fodros felhőkért, a hűvös esőcseppekért, a színes virágokért, a leírhatatlan hangulatokért, az erős testemért, a megnyilvánult és megnyilvánulatlan létezésért.

2018.
06.10

Pilisvörösvár – Piliscsaba: Széna-hegy

Jobbra fordulok, és hirtelen a világosság helyett a sötétség lesz az úr. Van ebben valami hátborzongató. Hátborzongatóan gyönyörű...

Jó napot! – köszönök. Jó reggelt! – feleli a túrabotos nő. A telefonomra nézek: 6 óra 58 perc, tényleg még csak reggel van. Drágáim még biztosan alszanak otthon, és én már megannyi létélményben részesültem. [Mi]csoda ajándék ez!

Egy gombacsaládot szemelek ki futográfiám témájaként, de a család egyik tagja bezavar a kompozícióba. Első gondolatom, hogy leszakítom, de azonnal jön a következő: inkább nézőpontot váltok. Ha megoldható, inkább alkalmazkodj a körülményekhez! Mennyire szép tanítás ez is... Persze nincs benne semmi új, mégis félelmetesen gyönyörű a sokadszori felismerés, hogy minden egy szimbólum, és minden mindenben benne van!

A dombtetőn harmatcsepp-csillag univerzum fogad.

2018. 06. 10. Pilisvörösvár, 47°38'2.586" N 18°52'16.622" E

2018. 06. 10. Piliscsaba, 47°37'43.996" N 18°51'43.4662" E

2018. 06. 02. Pilisvörösvár, 47°37'48.892" N 18°52'4.257" E

2018. 06. 10. Pilisvörösvár, 47°37'53.913" N 18°52'2.741" E

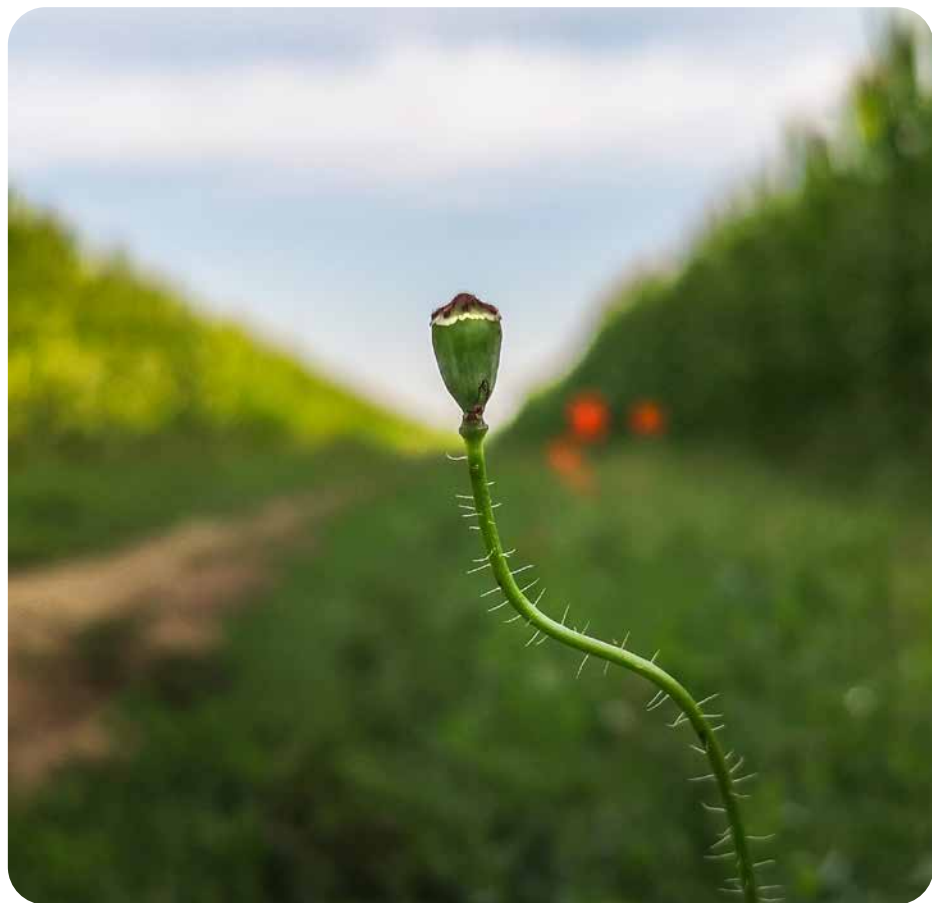
2018.
06. 17.

Pilisvörösvár: Fehér-hegy, Cseresznyés

Pompás színekkel festett tájba lépek, aztán elnyel a sötét erdő... majd a Nagy Fényfestő kigurul a hegygerince.

Ha csak egyetlen illatot vihetnék magammal egy lakatlan szigetre, az biztosan a hársé lenne. Csodálatos az orgona, mennyei az akác, varázslatos a jázmin, de egyik se ér fel ahhoz a hajnali hársillathoz, melyben most bőven van részem.

Egy őszhajú, korombeli férfi megy előttem az úton [kutyákat sétáltat], lábai csupaszok, bakancsát vállán átvetve viszi. Erről eszembe jut mezítlábas korzikai futókalandom, és jólesik felidézni az emlékét.

2018. 06. 30. Tinnye, 47°36'46.4203" N 18°48'8.7609" E

2018. 06. 30. Piliscsaba, 47°36'55.21" N 18°49'23.612" E

2018. 06. 17. Pilisvörösvár, 47°38'24.913" N 18°53'2.273" E

2018. 06. 30. Piliscsaba, 47°36'56.01" N 18°49'18.059" E

2018. 06. 23.

Pilisvörösvár: Klotild-barlang, Öreg-földek

44 éve és 4 órája született meg a testem. Hamar véget ért ez a nyár. Pedig még frizurával is készültem rá. De valójában kopaszságomnak semmi köze a nyárhoz. A kopaszság túl azon, hogy iszonyú jó érzés, kiváló „tudatmódosító”. Megtanít felülemelkedni a hiúságon, és hozzájárul ahhoz, hogy többnek érezzem magam a testemnél. Megtanít elengedni egy félelmet: jaj, vajon milyen [lesz] a frizurám?

Gyerekkoromban büntetés lett volna, ha kopaszra nyírnak.

Ma ajándék. Akárcsak futni és fotózni.

2018. 06. 23. Pilisvörösvár, 47°39'3.1653" N 18°53'1.4912" E

2018.
07.04.

Pilisborosjenő: Kevély-hegyi-kőfülke

Este negyed kilenc körül jár az idő, mikor feleségem felteszi a kérdést: „Ki jön velem a Kevély-hegyi-kőfülkéhez?” Lányom azonnal rávágja, hogy „én”; én pedig mennék is, maradnék is. Vacsorám utolsó falatjait forgatom a számban, poharam félig tele gyöngyöző fröccsel, ilyenkor szeretek egy kicsit ücsörögni a teraszon, nincs kedvem kapkodni. „Menjetek, majd utolérlek benneteket” – mondom, és ekkor még csak arra gondolok, hogy majd sietve követem őket. Aztán jön a gondolat, hogy futócipőt húzok...

Lassan kortyolom a fröccsöm, és érzem, hogy a testem egyre inkább ráhangolódik a futás gondolatára, és bár tele a hasa, szaladni kíván. Vacsorám végeztével komótosan elpakolok, mindennek megadom a módját, hiszen ráérek. A Kevély-hegyi-kőfülke bő másfél kilométerre van, ami futva csak pár perc lesz. Adok ételt a macskáknak, majd a lábamra húzom viseltes Inov-8 Mudclaw 300-asom. A tükörből fura figura néz vissza rám: deréktól lefelé mintha futó lenne, viszont a sűrű mintás, galléros póló nem illik hozzá. De ezt a „problémát” hamar elengedem...

Felsétálok a hátsó kertrészhez vezető lépcsőn, hogy még magasabbról induljak, és ha csak egy hangyabokányival is, de tovább tartson az élvezet. Egy kilométer után beérem a lányokat, de mostanra már kerek a terv: nem állok meg a Kevély-hegyi kőfülkéig, mert már elkezdődött az esti főműsor, a napnyugta...

2018. 07. 08. Tinnye, 47°36'55.6878" N 18°46'44.424" E

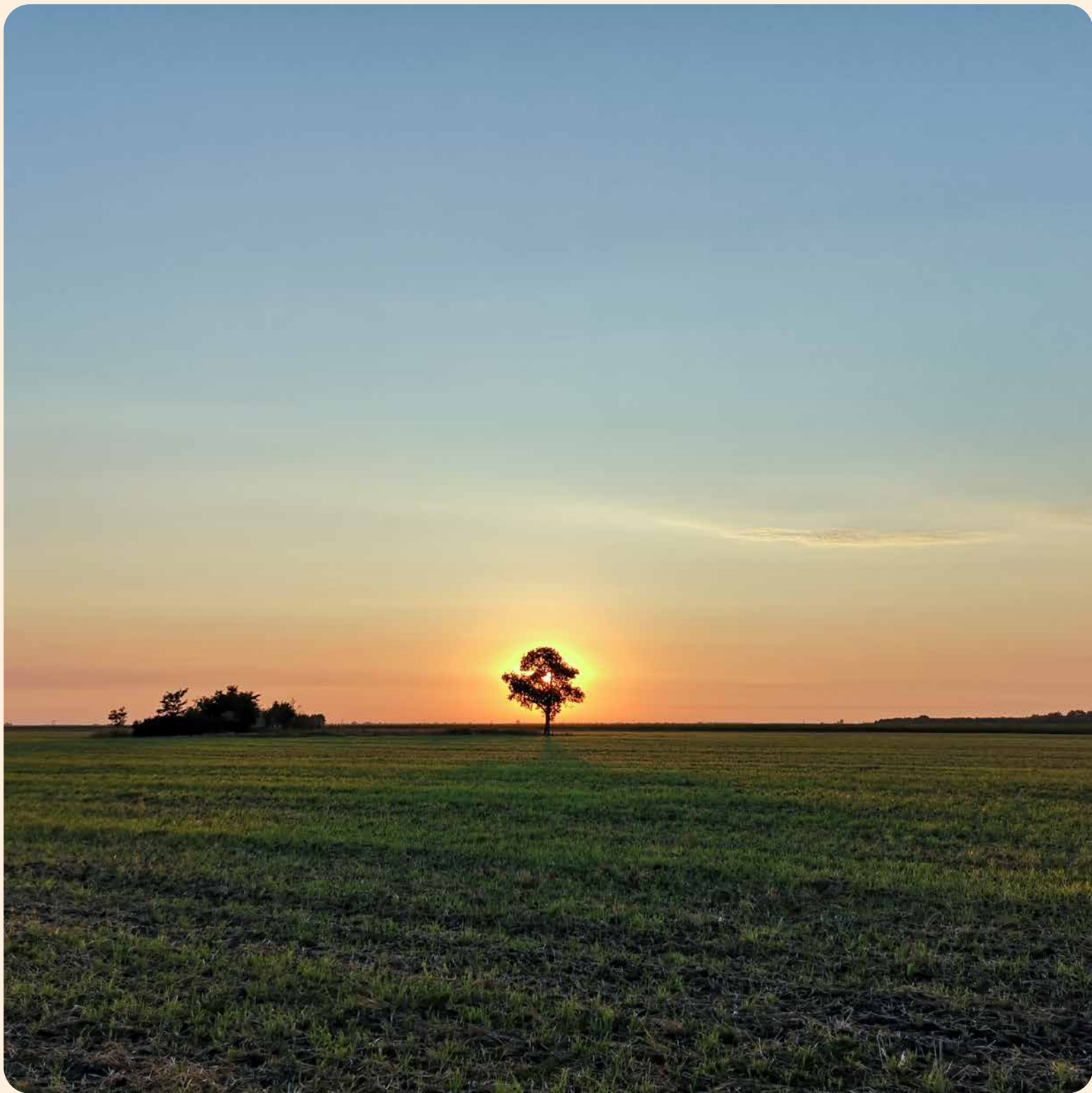

2018. 07. 08. Tinnye, 47°37'25.2228" N 18°48'31.446" E

2018.
07.15.

Békéssámszon – Tótkomlós

Rövidítek kicsit, legalább nem pont ugyanarra futok vissza, mint amerről jöttem a kopáncsi templomhoz. Orromat fűszeres illatok kényeztetik, lábam alatt a rengeteg növény az út. Egyiknek se tudom a nevét, pláne a hatását. Valószínű, hogy van közöttük gyógynövény is, netán némelyik méreg. Régen az effajta tudás általános lehetett, de legalábbis többet tudtak az emberek az őket körülvevő természetéről, mint a mai, fejlettnak képzelt [hazudott] világunkban. Én meg most, 2018-ban elveszett vagyok a telefonom nélkül. Épp ezen tűnődöm, mikor hirtelen egy méternyiit süllyedek, térdig vízbe. Ja, hogy a térképen az a kék vonal egy vízfolyás... Ezek szerint még mobillal is el vagyok veszve. Sebaj, még jó, hogy hanyatló, alászálló világunkban nem süllyedtem mélyebbre.

2018. 07. 15. Tótkomlós, 46°24'27.8943" N 20°37'52.5135" E

2018.
07.22.

Tótkomlós – Nagyér

Alig néhány méter futás után megállít a grandiózus borult ég és a végtelen táj. És mint vérszomjas ragadozók lepnek el a szúnyogok...

A napraforgók hiába várják, hogy Fényes főhősük a színpadra lépjen. Legtöbben bánatosan lehorgasztják a fejüket emiatt, de néhányan derűs teljességgel, felszegett fejjel tekintenek az égre.

A szúnyogcsípéseim vagy a látott ózek száma több, nem tudom eldönteni, de nem is fontos, hiszen ezúttal sem a mennyiség a lényeg.

Bájos leány önti a vizet Nagyér főterére – egy kicsit még bele is szeretek.

2018.
07.29.

Piliscsaba: Homok-hegy, Nagy-Kopasz-hegy

2015. tavasz [önmagam idézem]:

„[...] nincs két egyforma hangulatú erdő, az aljnövényzet, a talaj, a domborzat, a fények, az illatok, és ezek különböző kombinációi mind-mind más érzéseket keltnek. Ma futás közben eszembe jutott, hogy legalább két fontos változót kihagytam a felsorolásból: az időjárást és a hangokat.”

Most itt állok a nagy zöld-barna erdőrengetegben, és mintha ezerszer láttam volna már. Az aljnövényzet, a talaj, a domborzat, a fények, az illatok, az időjárás, a hangok és ezek különböző kombinációi mind-mind átélve. Minden ugyanolyan, mégis egészen más. Mert a legfontosabb tényező kimaradt a felsorolásból: az átélő. Én, aki egészen más lettem, miközben ugyanaz maradtam.

Táblafelirat: „MAGÁN ERDŐ Őrzött terület”. Tessék már segíteni az értelmezésben! Most akkor valakinek a területén járok, illetéktelen betolakodó vagyok, nincs jogom itt lenni, érzem kellemetlenül magam? Vagy a területtel együtt engem is őriznek, és örüljek, hogy biztonságban vagyok?

Vaddisznók rőfögnek, majd egy hatalmas konda indul futásnak. Egyikük az út szélén marad, megvárja míg odaérek, csak ekkor szalad a többiek után. Ő nem tudja, de én magabiztos vagyok, hiszen ez egy őrzött terület.

2018. 07. 22. Tótkomlós, 46°22'4.3122" N 20°39'43.6683" E

2018. 07. 22. Nagyér, 46°22'14.61" N 20°43'29.67" E

2018. 07. 22. Nagyér, 46°22'20.959" N 20°42'52.975" E

Nincs kerítés, se tábla. Mi lehet ez? Egy kápolna? Akármilyen is, lenyűgöző szokatlan szépségével. Az ajtó zárva, kilincs sincs rajta... Egy fotó kedvéért odébb hajtom a lábtörlőt. Visszateszem, majd készítek egy fotót a különös épület oldaláról is. Az ablak mögött egy öreg néni mintha asztalt terítene. Ő lehet a kápolna gondnoka. Zavaromban elfutok, de csak arra tudok gondolni, hogy visszafelé majd bekopogok. Ha esetleg egy boszorkány lakik odabent, remélem, jószágos!

Kopogásomra nyílik az ajtó, és érdeklődésemre a „boszorkány” azt feleli, a férje építette a házat. Arcán borotvahabbal előjön a „mester” is, én pedig ámulatba esve kérdezem: szóval ez egy lakóház, önök itt laknak? Igen! És ahogy egyre többet tudok meg, ámulatom csak fokozódik. Az alkotó az egész házat maga építette [a kémény kivételével, mert azt a felesége nem engedte]; a lépcső két éve készült el. Ötven éve költöztek ide a feleségével [az akkor épült alsó szintre], és még egy négyzetméternyi felület vár burkolásra a belső térben, merthogy az is a bejárati ajtót körülölelő kék-fehér, keleti motívumokkal díszített kerámiával lesz borítva. A kerámialapokat is maga készíti! Nem akarom elhinni... de miért is hazudna nekem az alkotó? A fal hőszigetelése két méter vastagságú téglafalnak felel meg; télen reggel két órára befűtenek, és egész nap meleg van odabent. Csipjen már meg valaki, ez a valóság? Egészen szurreális élményben van részem...

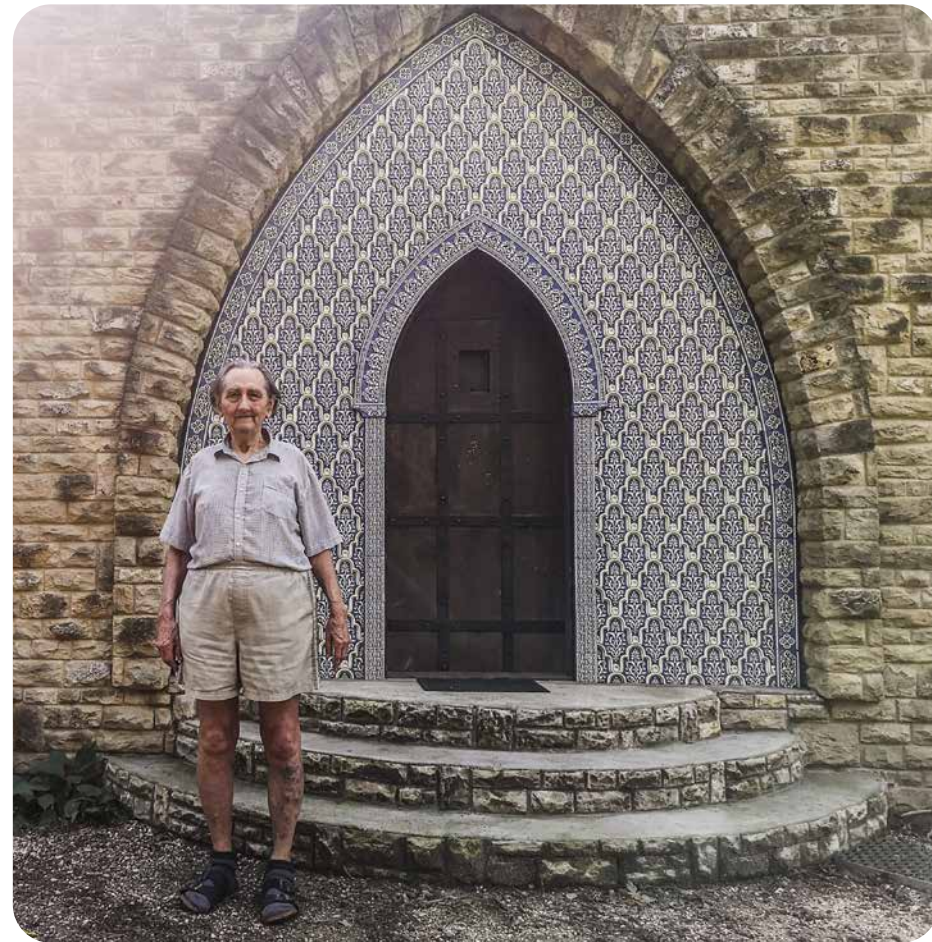
Miért nincs bekerítve a terület? – kérdezem. Nem vagyunk irigyek – válaszolja. Sokan jönnek megcsodálni, beszélgetni? Megcsodálni igen, beszélgetni nem szoktunk, hadd higgyék, hogy kápolna [nevet].

Kérdezi ráérek-e, és miután megborotválkozik, megmutatja műhelyét a kemenéccsel, a festékszóróval, a zársebességmérővel, és még ki tudja mi mindennel együtt, ami mind-mind saját készítésű! A szakmája távközléstechnikus, mégis húsz évig műszaki fényképezőgépeket tervezett és készített, kizárólag saját használatra – növények fotózására. De ma már nincsenek növények – mondja szomorúan. Harminc éve kinevették, mikor az éghajlatváltozásról beszélt, de ma már láthatja mindenki, mennyire megváltozott minden. Nincsenek növények – mondja újra és újra, de én körülnézve mégis milliót látok. Akkor ez mégiscsak egy álom?

A saját ültetésű fákkal árnyékolt kertben egy mozgásérzékelő pittyeg. Egy kenyérsütőből szereltem ki a csipogót – mondja nevetve. Ki tudja, meddig mesélne még lelkesen, ha háromnegyed órányi „kéretlen vendégség” után nem mondom, hogy most már mennem kell... Kérdezem, hogy készíthetek-e egy képet vele együtt a bejáratról. Természetesen. Végül búcsúzva bemutatkozom [jobb későn...], és jó egészséget kívánok további tervei megvalósításához, mindenekelőtt ahhoz a belülről hiányzó egy négyzetméterhez. Isten áldja, Pató Gábor, örülök, hogy megismerhettem!

2018. 07. 29. Piliscsaba, 47°38'28.2802" N 18°50'33.8405" E

2018. 07. 29. Piliscsaba, 47°38'28.3856" N 18°50'34.0055" E

2018. 07. 29. Piliscsaba, 47°38'28.2293" N 18°50'33.9115" E

2018.
08.05.

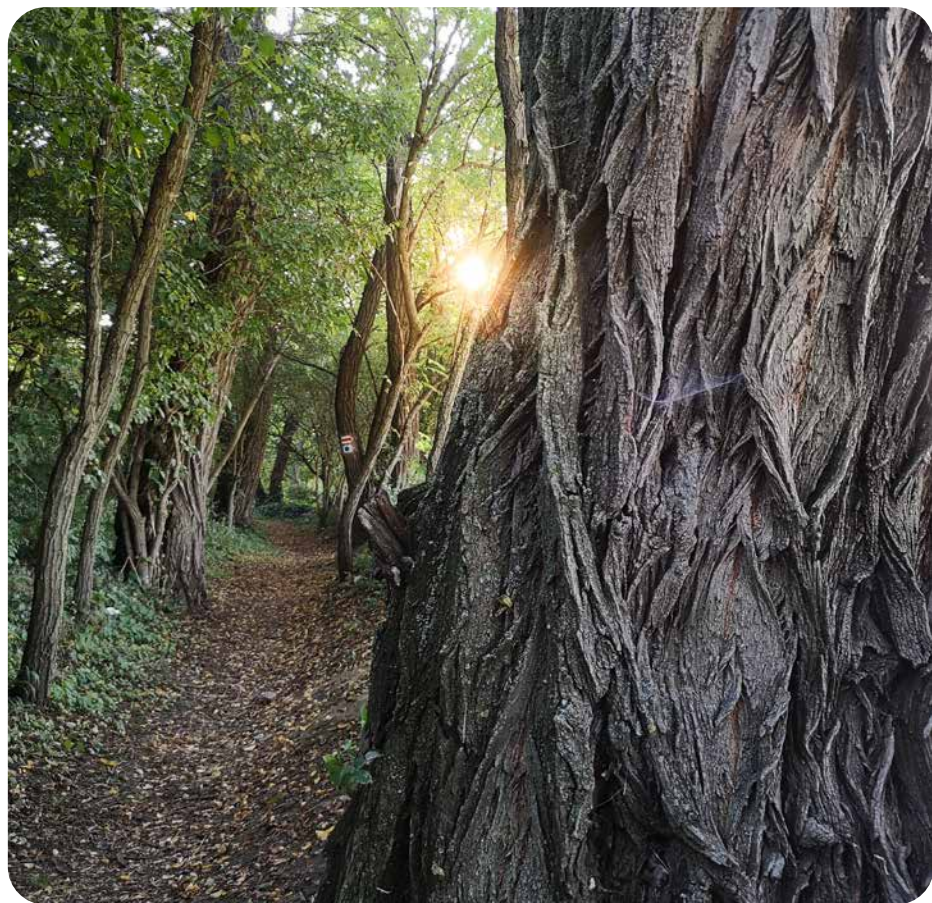
Pilisszántó: Szedmina – Piliscsév: Pincefalu

Múlt héten azt írtam, hogy „az aljnövényzet, a talaj, a domborzat, a fények, az illatok, az időjárás, a hangok és ezek különböző kombinációi mind-mind átélve” – most pedig már-már úgy érzem, hogy minden le is van fényképezve, mikor megérkezek Piliscsév-Pincefaluba. Az erdőből kiérve mintha hobbitfalvába csöppentem volna: a pincékből átalakított lakóházak a városi nagyzást megszokó szem számára különösen apróknak tűnnek. Varázslatosan bájos hangulatot árasztanak a nagyra nőtt fáktól árnyékos utcákon rendre felbukkanó asztalok és padok mögül kukucsálva.

2018.
08.12.

Piliscsév – Kesztlőc: Hálnövesz-tó, Magosi-hegy

A múlt hétről maradt „pincesormaradéktól” indulva elfutok egy „kegyhellyé lett” óriás fa-ikerpár mellett. Kiérek egy narancs éggel, kék hegygerinccel szegett rétre; felfutok egy szőlőtőkékkel megszórt dombra; letekintek róla egy párálló tóra, és tovább, messze, a végtelenbe; lefutok a tó partjához; villanypásztorra fittyet hányó őzeket riasztok el; a villanypásztorra fittyet hányva, alatta gurulok át; napkeltével nyújtott hosszú árnyékokat csodállok. Lent, a völgyben hatalmas ház és kutyaugatás, fent padok, ahonnan mindezt jó[!] látni s hallani. Virágok, őzek, fácánok, nyulak, erdők, tisztások, fentek, lentek, zöldek, barnák, napfények, árnyékok, földutak, aszfaltosak, harmatos füvek, tüskés bozótok. Végül megint pincék és egy templom. Mindezzért hálával, szeretettel eltelve...

2018. 08. 05. Piliscsév, 47°40'57.4519" N 18°49'42.2531" E

2018. 08. 05. Piliscsév, 47°40'59.688" N 18°49'50.246" E

2018. 08. 05. Piliscsév, 47°41'5.29" N 18°49'47.582" E

2018.
08.26

Pécs: Remete-rét, Sós-hegy (Mecsek #19)

Tegnapelőtt még a Balaton vizében hűtöttük magunkat, mára egy kis őszkósló érkezett – beröpi a nyirkos-hideg szél a számomra mindig kedves Mecsek erdejébe.

A büdös-kúti kulcsosháznál három „ittfelejtett” sörösdoboz, egy félig elrágott csomag ropi, kóla és Csabi 2018. 06. 29-ei barackpálinka-maradék fogad. Az igénytelen turisták, akik nem képesek magukkal vinni a szemetüket...

Kuka nincs sehol. Jogos, hisz minek? Ha fel tudod hozni, le is tudod vinni. Legalább összenyomom, és egy kupacba hordom a sörösdobozokat, hogy ne fújja szét őket a szél. Azért ezt a pálinkát csak megszagolom. Finom az illata, pár apró kortyot engedélyezek magamnak. Nem voltak hülyék a régi öregek, akik egy felesel indították a napot, kimondottan jólesik az üres gyomromban szétáradó forróság. Elropogtatok még két szál ropit, aztán emelkedett hangulatban távozem.

A Büdös-kút nem csobog, de a Feri-forrásnál rátöltök egy kis vizet a pálinkára.

A büdös-kúti kulcsosházhoz még többször visszatérek, ez a térképre rajzolt virágom középpontja. És mire legutószor futok erre, megérik bennem a gondolat, mint egy finom gyümölcs, melyből akár zamatos pálinka is készülhet. Kár lenne itt hagyni Csabi pálinkáját, még a végén valami baja esik, mielőtt emelkedett pillanatok katalizátora lehetne. Kicsit zavarni fog a futásban, de már nem sok van hátra, én ezt a pálinkát magammal viszem! Ám épp mielőtt a házhoz érnék, kilép az ajtaján egy álmos fejű alak. Így foszlik köddé a pálinkásüveggel futás terve...

Vajon hallották, hogy ott motoszkáltak, csak nem mertek kijönni, mert azt hitték, vaddisznók tapossák a sörösdobozokat? Néhány meg nem történt eshetőség felidézésén jól szórakozom még egy darabig:

1. Épp mikor meghúzom az üveget, nyílik az ajtó.
2. Rögtön az elején elhozom a pálinkát, és most üveggel a kezemben találkozunk.
3. Sikerül a tervem, és ébredésre a pálinkának nyoma vész. Pedig a gazdája még gondolt is rá este, hogy be kéne vinni. De hát hová tűnne innen a ház elől, ahol ráadásul jó hűvösben lesz az éjjel?

2018. 08. 12. Piliscsév, 47°40'56.0381" N 18°49'14.8185" E

2018. 08. 26. Pécs, 46°7'24.4921" N 18°10'52.1909" E

2018. 08. 12. Kesztlőc, 47°42'25.23" N 18°48'42.011" E

2018.
09.02

Piliscsév – Kesztlőc: Halnövesz-tó, Plesina

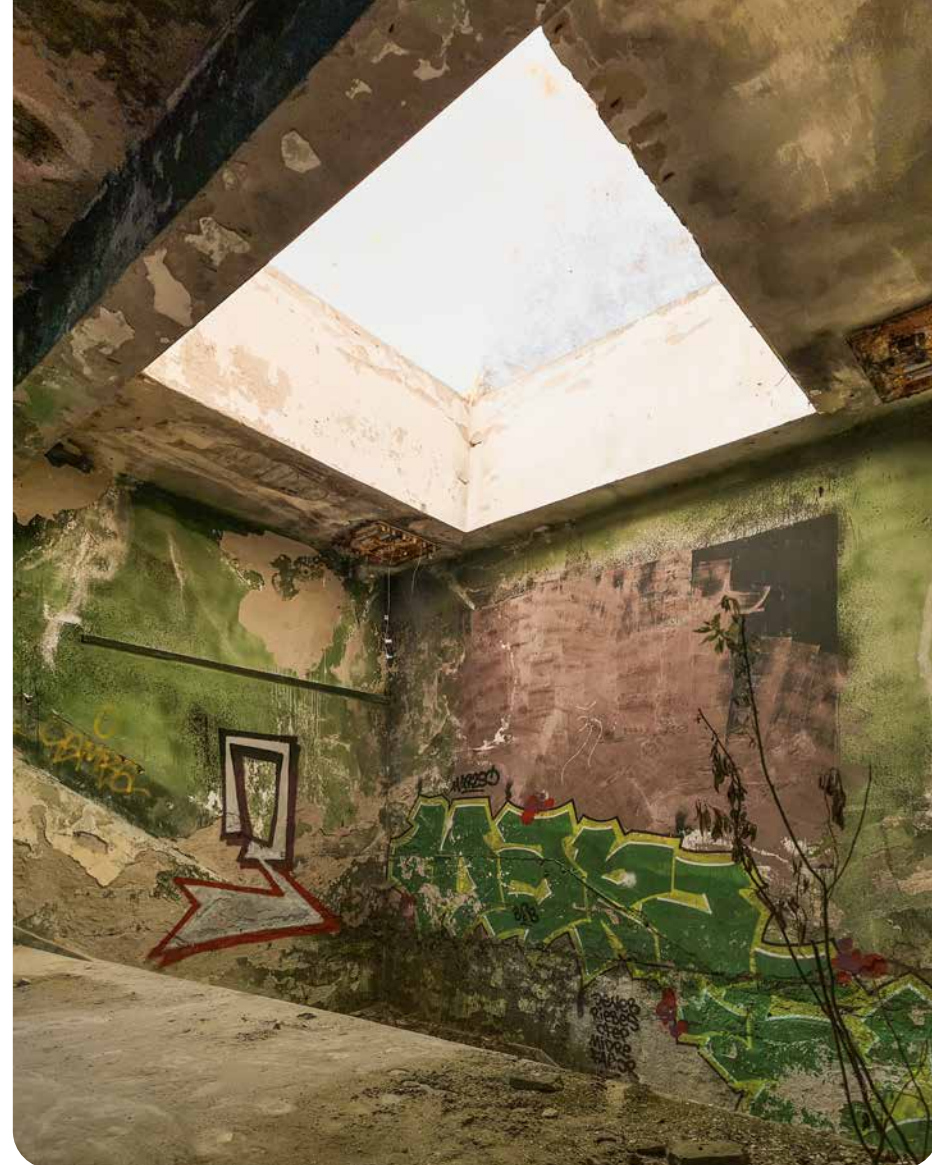
Futottam [és fotóztam] felhők alatt, felhőben, esőben, napsütésben, tóparton, bozótosban, fűben, gazban, földúton, kövön. Láttam [és fotóztam] gyönyörű tájakat, szivárványt, őzet [ami „megugatott”], teheneket, lovat és egy kis pónit a kertben „felejtve” a napágy és a ruhaszárító között. Éreztem [és nem fotóztam] a harmat és az esőcseppek hűvösét, a napsugarak melegét, a szántóföldek és a trágya illatát. Megismertem, átéltem és teremtettem egy új futókalandot.

2018.
09.09

Pilisszentkereszt: Peres, Dobogókő, Kakas-hegy

Első nagy Inov-8 kedvencem egy piros Mudclaw 265-ös volt, az új cipőm ennek kék testvére, melyet most avatok fel!

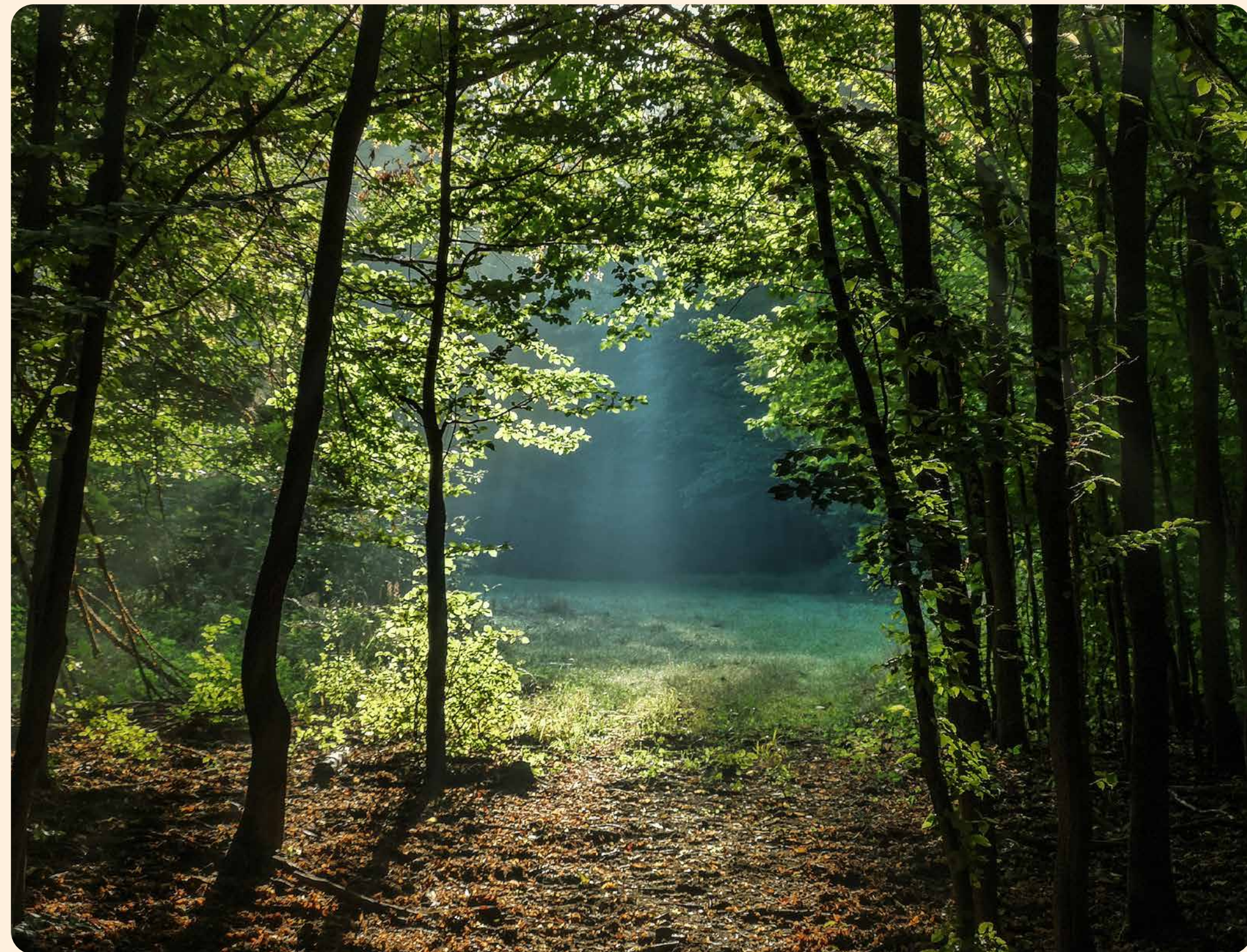
Félelem. Honnan jön? Sokat gondolkodtam már ezen, de bevallom, nem jutottam szinte semmire. Az elhagyott épületeknél mindig belém költözik. Vajon az ismeretlentől félek? De hiszen pont a megismerés izgalma miatt futok, fotózok, vagyok itt! És végül pont ez az izgalom az, ami legyőzi most is a félelmem. Bemegyek...

2018. 09. 09. Pilisszentkereszt, 47°42'1.024" N 18°53'29.314" E

2018. 09. 02. Kesztlőc, 47°41'56.007" N 18°48'35.875" E

2018. 09. 09. Pilisszentkereszt, 47°42'7.692" N 18°54'45.954" E

2018. 09. 16.

Pilisszentkereszt – Esztergom – Pilismarót

Egyetlen kilométer futás után, az erdő-színpad impozáns háttereként „intenek le egy fotózásra” a Zsivány-sziklák előhírnökei.

Micsoda monstrum! Ezüst törzsét legfeljebb másodmagammal lennék képes átölelni, koronája pedig „kilátónyi” magasságokban lenne, de amiért leginkább lenyűgöz, az a dimenzióváltása. Ez a szívemnek első látásra kedves gigász ugyanis a földön fekszik. Hatalmas gyökérkorongja most függőlegesen álló talpazatként mutatja az egykori vízszintet. Csodálom óriás termetét, és hogy „természetellenes” pozíciója ellenére nem szűkül, nem vonyít, nem jajgat, nem hiú. Egyszerűen csak elfogadja létezése új dimenzióját, korhadó testén élősködő gomba-parazitáit, csodáló tekintetemet, azt, hogy bár egészen másképp volt, most már így van! És jól van így!

Dombok, sziklák mohás hullámaira szóródó „napfénypor”! Két kilométeren belül már a harmadik gyönyör-ajándék. Ha több már nem is lesz, akkor se leszek csalódott a végén. [Hahaha, mintha lett volna már ilyen valaha...]

2018. 09. 16. Pilisszentkereszt, 47°42'31.3517" N 18°53'23.6548" E

2018.
09.23.

Esztergom: Pilisszentlélek – Pilismarót

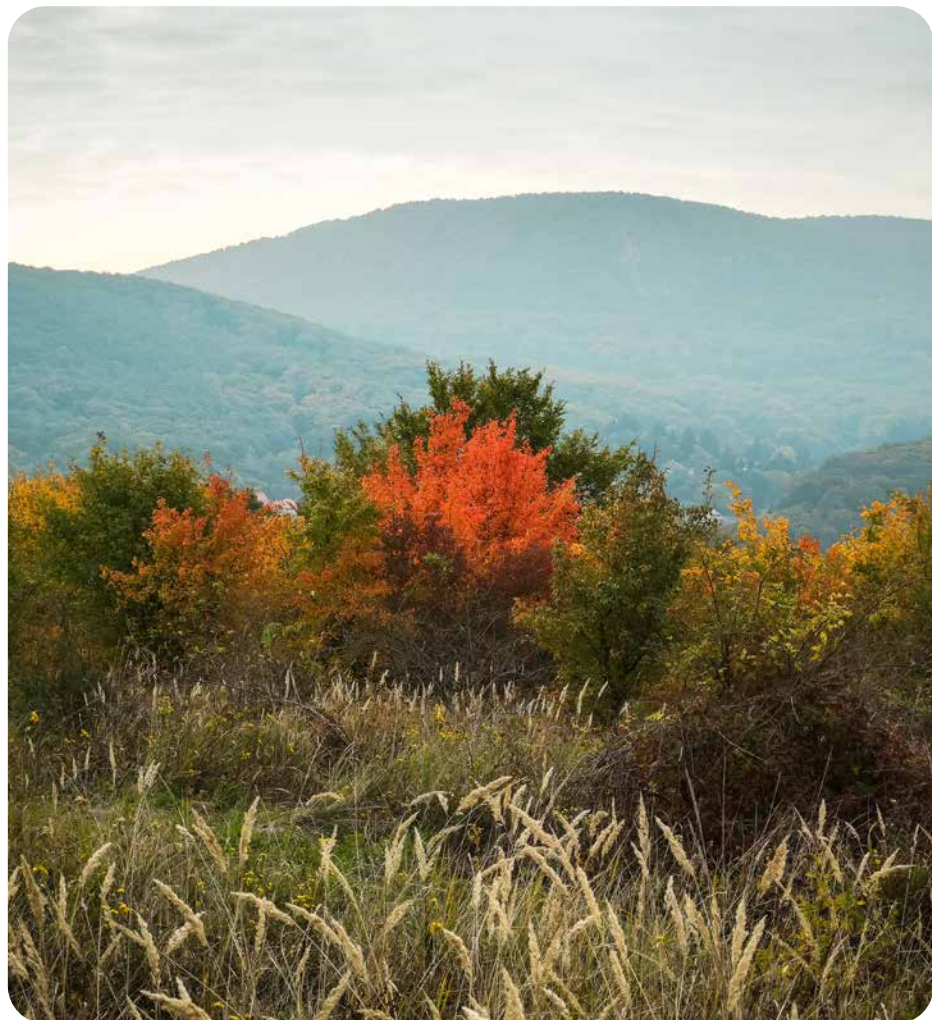
Itt van az új évszak régről ismerős, számomra oly kedves illata; szarvasbőgéstől rezgő levegőjének hűvöse; esővízzel fényezett levelei, gombái, virágai; fák közé gurított, mohás kövei; zöldbe harapó sárgái; reccsenő makkszőnyege...Örömmel fogadom első ajándékait, lenyűgözve nézem az ágak között megvillanó agancsait! Ősz, mostantól minden a tiéd...

2018.
10.07.

Esztergom: Pilisszentlélek, Alsó-dűlő, Felső-dűlő

Kormi figyeli, ahogy a lábamra húzom a futócipőm. Kormi cica fekete, akárcsak odakint a hajnal. A fekete hajnal, melyből hamarosan egy új futókaland születik... A macskák állítólag egyezséget kötöttek Istennel: sötétben is kitűnően látnak, de cserébe nem érzékelik a színeket. Ez jut eszembe, mikor befutok Pilisszentlélek feketéből kibomló, színpompás, szivárványos napkeltéjébe.

Biztos vagyok benne, hogy nem is hiányoznak nekik. Mármint a színek a macskáknak, hisz nem is tudnak róluk. Újra, sokadszorra, ki tudja hányadszor beleborzongok a gondolatba, hogy csak az létezik, ami a tudatomban van. A szolipszizmus filozófiája bizony pont annyira megcáfolhatatlan, mint amennyire elmebeteg. Ha én nem lennék, Isten se lenne – ahogy Eckhart mester mondta [ha nem is szó szerint]. Félelmetes belegondolni, mennyi szín létezhetne még, ha szemünk és agyunk a fény egy tágabb spektrumát érzékelné. De nem érzékel többet, csak a vöröstől a liláig, ezért nincs is több. Viszont ezt most egyáltalán nem érzem kevésnek, mert tobzódok az őszi színekavalkádban [a macskák helyett is]!

2018. 10. 07. Esztergom, 47°44'14.299" N 18°50'2.885" E

2018. 09. 23. Pilismarót, 47°43'25.722" N 18°52'16.258" E

2018. 10. 07. Esztergom, 47°43'57.3931" N 18°50'25.0685" E

2018.
10. 14. **Esztergom: Nagy-Cserepes-tető – Pilismarót**

Megállok az aszfaltúton, az erdő kapujában. Látom, hogy „odabent” esik. Nem számítottam rá, de nem bánom, sőt szeretem, mert szép. Gyönyörködve nézem az erdei falevelzáport. Általános vélekedés, hogy az ősz szomorú, az elmúlás évszaka. Szerintem meg vidám, a levelek boldogan engedik el az ágat, a kötöttséget, és kacagva hullanak alá. Hallom egyikük kuncogását, amint a vállamon gellert kap. Falevelzáportól ázottan folytatom utam...

Rám is átragad a levelek vidámsága, játszani kezdek. Játsszom a fényekkel, be-mozdultakat festek velük telefonom fotoncsapdájára. Elengedem az élességet, forgok, kavargok, pörgök a sárgák, barnák, zöldek óceánjában. Nevessetek csak, vihogva örüljetek az újnak! Én veletek együtt röhögve görbitem a teret...

2018.
10. 20. **Esztergom: Csurgó-berek, Szarvas-hegy**

Szeretem a ködöt, mert eltávolítja az ismeretlent. Közel kell menni, még..., még közelebb, és aztán megjelenik valami egészen váratlan, amire nem is számítok. Rakódnak egymásra a rétegek, és a megismerés csodája, a felfedezés öröme még intenzívebb...

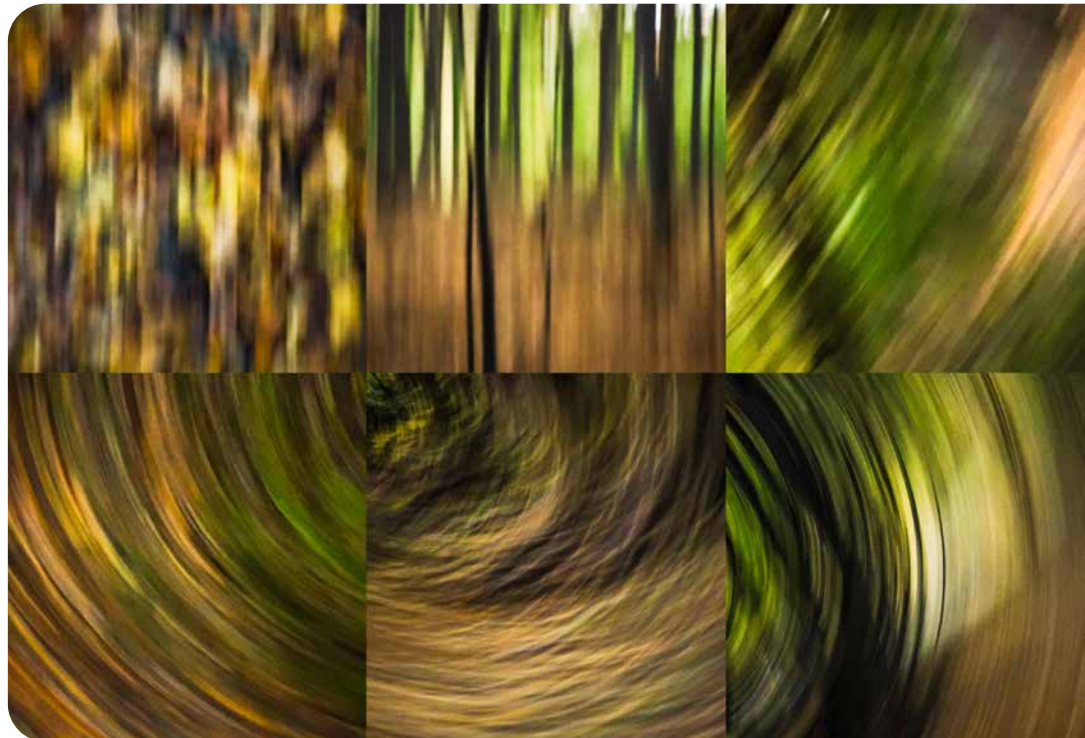
2018.
10. 28. **Esztergom: Kincses-hegy, Vaskapu-erdő**

Húszéves lehettem, mikor egy kedves szőke lánnyal beszélgetve megemlítettem neki, hogy én egy álomvilágban élek. Ő ezen akkor elcsodálkozott. Bennem pedig azóta csak erősödött az érzés, mintha az átlagosnál sokkal több szenzor állna rendelkezésemre, hogy fogjam a külvilág jeleit, hogy érzékeljem a különleges hangulatokat, pontosabban a hangulatok különlegességét. És csak most jöttem rá arra, miért olyan varázslatosak a futókalandjaim. Mert ezt az álomszerűt találok meg ilyenkor, és viszem haza képekben. Kár hogy csak én látom – és talán még néhányan. Illetve dehogy kár...

Visszatérő rémálmban a fényképezőgéppemmel egy szürreálisan mesés hangulatú tájban állok, és nem tudom megörökíteni, mert lemerül az akkumulátor, vagy nem tudok élességet állítani. És most itt ez a gyönyörű jelenet – a rozsdás őszi tájban lovagló piros pulóveres szőke lány –, és mind az öt fotó életlen lett...

2018. 10. 14. Esztergom, 47°45'32.7651" N 18°48'33.9387" E

2018. 10. 14. Esztergom, 47°44'39.06" N 18°49'0.906" E

2018. 10. 20. Esztergom, 47°45'14.562" N 18°46'50.112" E

2018.
11. 03.

Pécs: Zsidó-hegy (Mecsek #20)

Foltokban még a zöld is lángol, de a tájat egyre több helyen eszi meg az ősz rozsdája... Valahol mindig jelen van, és most éppen itt, e helyen történik a csoda. A fánál, melynek törzsére pillantva meglátom az árnyékomat. Pontosabban magamat látom a fában. Egy pillanatra minden kristálytisztán egyértelmű: én vagyok a fa és az árnyék, a nap és a napfény, a madarak és a csicsergésük, az erdő és az illata, az élet zöld lángja és az ősz rozsdája, a Mindenség középpontja és a végtelen... Én vagyok minden!

2018.
11. 10.

Esztergom: Kálvária-hegy, Vaskapu

Az útvonalam tervezésekor elgondolkodtam, hogy befussam-e ezt a részt, ahol a térkép még házakat jelöl [de „rendes” utat már nem]. És most örülök, hogy itt lehetek, a gaz-borostás telkek, bomlásnak indult ház-tetemek között; fenn a hegyen, néhol szőlőtőkék ölelésében vagy épp a bazilika tekintetének sugarában... Alatta sárga almaszőnyeg, de még a fán is van néhány érett gyümölcs. Szakítok egyet, nem is kell tépnem, csak megfogom, és adja magát. Beleharapok, és valami határtalan örömet érzek, amint szétárad szomjas számban a hajnalhűvös, édes almalé! Kicsit később a csoda megismétlődik egy sárga körtével. Nyújtózoknom kell érte, majdnem beesek a kerítésen... És most itt vagyok ismét egy hívogató körtefánál. De nem is ő, hanem a tőle kőhajításnyira pompázó almafa szólított, kinek piros gyümölcssei vonzották magukra tekintetem. Lenyűgöz a vékonyka törzsén és ágain kihordott rengeteg termésével! Furcsa módon a fán lévőek már nem szépek, inkább alóla szedek fel egy gyönyörűt, amibe belekóstolt már egy madár is. És harmadszor is megtörténik a csoda, ezúttal a piros hús-mézes nedvével.

2018. 11. 10. Esztergom, 47°47'4.632" N 18°45'26.61" E

2018. 11. 10. Esztergom, 47°47'9.265" N 18°45'30.275" E

2018. 11. 03. Pécs, 46°7'38.0541" N 18°11'37.3746" E

2018.
11. 17.

Esztergom: Sípoló-hegy

Gyerekkoromban sokszor elképzeltem, milyen jó lenne megállítani az időt. De úgy, hogy számomra tovább folytatódjék, és én – mint egy panoptikumban – bolyonghassak a megmerevedett ember-bábok között. Futásaim alkalmával néha eszembe jut, milyen jó lenne, ha megállíthatnám a napot az égen, hogy a teljes, előre eltervezett útvonalamat „ideális fényviszonyokban” láthassam. De aztán gyorsan rákontrázok, hiszen épp így van jól: megismételhetetlenül. Ha csak egy kicsit később járok ugyanott, már nem ugyanaz. Azt mondod, közhely, de belegondoltál már úgy igazán ebbe a misztikus varázslatba? Minden pillanat megismételhetetlen!

2018.
11. 25.

Esztergom: Vaskapu-erdő, Bari-hegy

Szellemi útravalóm Hamvas Béla *A bor filozófiája* című írása. Ezt hallgatom hangoskönyvként útközben az autóban. Minden cseppjét, vagyis szavát imádom!

„Ha egyedül vagy és kint, mindig keress távlatot; a bor szereti a magasságot és a kilátást, és szeret felülről nézni.”

Megérkeztem, de még az autóban ülök; a szélvédőn és a tetőn esőcseppek kopogtatnak. Mielőtt ajtót nyitnék, eszembe jut, milyen jó lenne most otthon az ágyban, a meleg takaró alatt. Itt viszont hideg van, és minden csupa latyak. De legalább 476-szor megtapasztaltam, így már biztosra megyek: *tudom*, hogy nem fogom megbánni, ha elindulok. A bor Hamvas szerint távlatot kíván. Az itt most nincs, köd nyomja össze a teret. Sebaj, borom sincs, kinyitom hát az ajtót, és beérem a megismerés mámorával.

2018. 11. 25. Esztergom, 47°47'28.385" N 18°47'30.925" E

2018. 11. 10. Esztergom, 47°47'4.2409" N 18°45'24.2652" E

2018. 11. 10. Esztergom, 47°46'49.6363" N 18°45'44.1336" E

2018. 11. 10. Esztergom, 47°47'6.631" N 18°45'33.7641" E

2018.
12. 01.

Esztergom: Szent György-árok, Kis-tói-dűlő

Vonz a víz, muszáj lemennem a partra, és hallgatnom a hullámok partra vetődésének dallamát... A bazilika mindenholnan figyel... Ilyet se láttam még: kutya-sétáltatás autóval, bicikliúton! Aztán a kanyar előtt ajtó nyílik, és kutya be, autó el... Ilyet viszont már láttam [ha nem is gyakran]: egy vörös róka szalad előttem. Lefényképezni persze esélytelen [igaz, meg se próbálok].

2018.
12. 09.

Esztergom: Forrás-tó, Csenke-patak, Dédai-tó

Szellemi útravalóm Hamvas Béla A láthatatlan történet című írása. Ezt hallgatom hangoskönyvként útközben az autóban.

„Tény, hogy a láthatatlanban minden összefügg.”

A nyitókép oly csábító, hogy pillanatokon belül belevetem magam az arany-lila fényekkel festett, erős szélről hullámos táj-tengerbe.

A tó magánterület, ezért csak a kapun át fotózhatom. A kapun innen viszont közterület, tehát ide bárki elhelyezheti a magánszemetét.

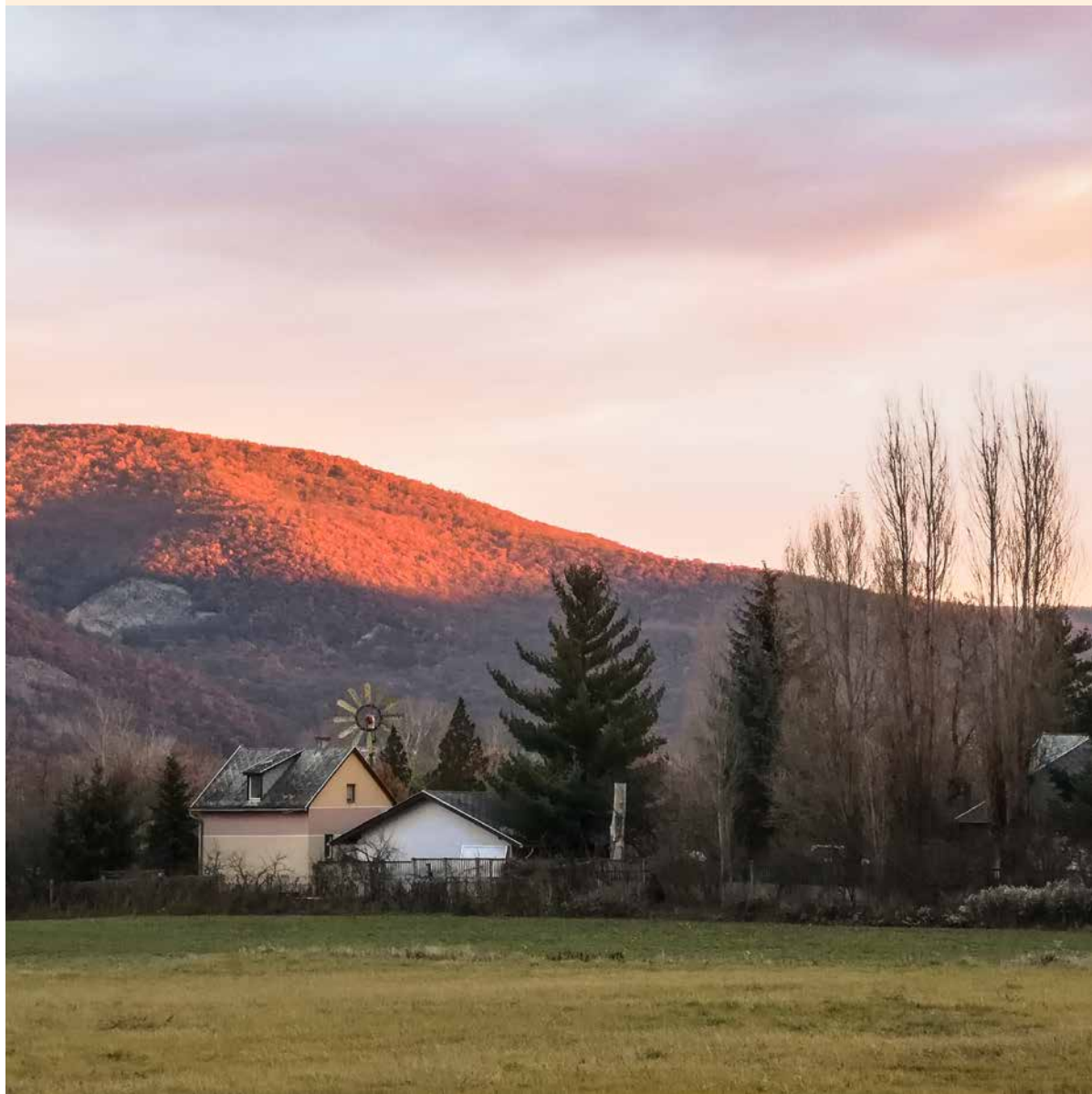
Fényektől és esőcseppektől lucskosan, boldogan átfagyva „szállok partra”.

2018. 12. 09. Esztergom, 47°48'19.5352" N 18°46'24.264" E

2018. 12. 09. Esztergom, 47°48'19.796" N 18°45'57.185" E

2018. 12. 09. Esztergom, 47°48'20.9274" N 18°46'2.4017" E

2018. 12. 09. Esztergom, 47°48'27.439" N 18°46'7.844" E

Esztergom: Dobogó, Savó-kúti-tisztás – Pilismarót

Futókalandom helyszínén a monokróm tájat csak egy piros munkagép és a turistajelek színezik. Elkényelmesedett városi emberként indulok, próbálok úgy lépdelni, hogy a lehető legkevésbé legyen havas a cipóm, ami persze teljesen reménytelen a majd' arasznyi, néhol még szűz hóban. Mindenesetre bennem van az érzés, hogy ez rossz, hideg, komfortzónámon kívüli.

Aztán felfeslik az ég kékje... Megpillantok egy barna „levépillangót”, és a felhőkön megszületnek a sárgák... Hol van már a monokróm hajnal... Kékek, barnák, sárgák és fehérek együtt ünneplik a telet – velem együtt, kinek már rég „lefagyott” a lába, de ez az ember már nem a két órával korábban útra kelt elkényelmesedett városi. Már az se zavar, ha bokáig süllyedek a hóban, mert a színes fények összeolvasztanak: táj, tél és én – egyek vagyunk.

A színek kibomlásával együtt lényegültem át, mert „minden dolog csak jelkép. Valami másnak, mélyebbnek, bensőbbnek, rejtettnek látása, átélése, megértése, kimondása” [részlet Hamvas Béla A láthatatlan történet című írásából, melyet hangoskönyvként hallgattam útközben az autóban].

Esztergom: Búbánat-völgy, Szamár-hegy

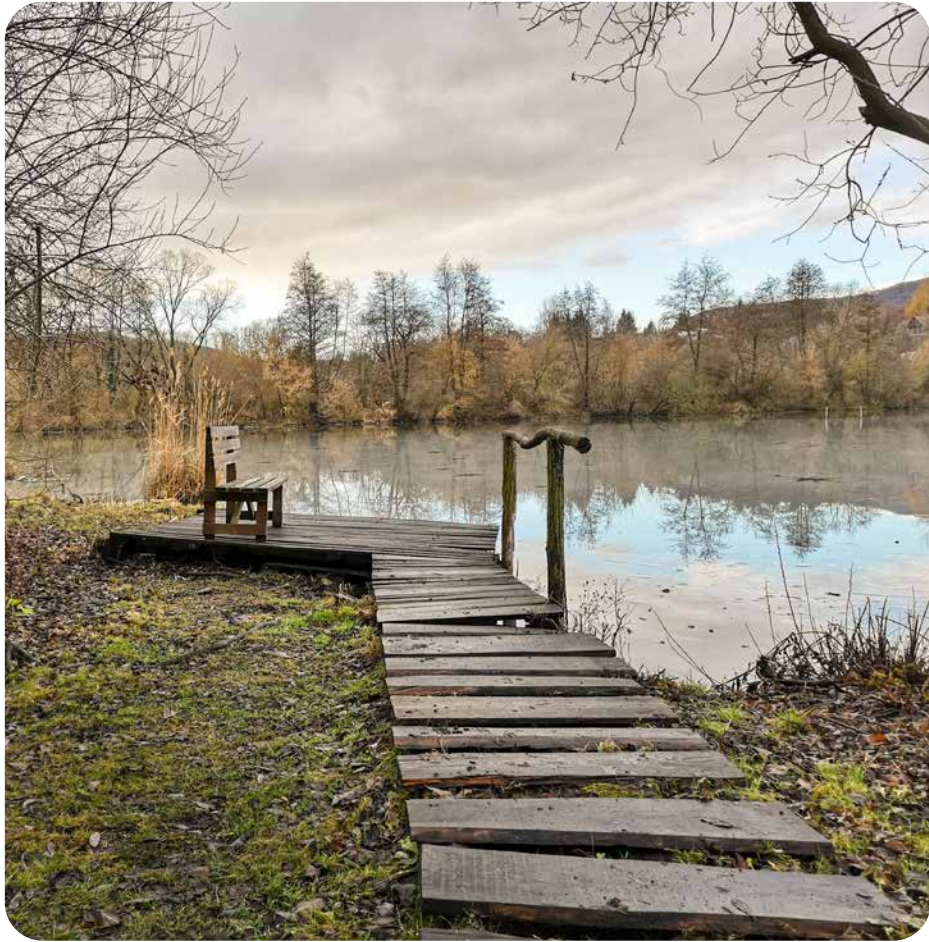
„Mi a mágia? Leereszkedni arra a helyre, ahol minden egy, s erről a helyről cselekedni. A mágus tűzzé válik, vízzé, levegővé, démonná, vihart támaszt, szép időt, vizet fakaszt a sivatagban, aranyat facsar a homokból. Már nem ember. Hatalom. Túllépett az emberi léten, átment a határon. Azon a helyen ahol áll: tűz, víz, homok, levegő, minden egy.”

[Hamvas Béla: A láthatatlan történet]

Egy hete autóval gurultam el a Búbánat-völgy fagyott tavainak fenséges díszlete mellett. Ilyenkor az első még mindig a veszteség érzése. Itthagynom ezt a mesés látványt megörökítetlenül. Soha vissza nem térő pillanatok... De akkor más megismételhetetlenségekkel volt randevúm. Mostanra a korábban tisztára fagyott táj mocskosra olvadt, de a végére – természetesen – nem maradt hiányérzetem.

2018. 12. 16. Esztergom, 47°46'43.312" N 18°48'43.848" E

2018. 12. 23. Esztergom, 47°48'1.8319" N 18°48'26.5012" E

2018. 12. 23. Esztergom, 47°48'16.808" N 18°47'53.7401" E

2018.
12. 26.

Szeged

„Goethe mondja, hogy a színek a fény szenvedései és tettei. Most már az ember érti, hogy a zene nem egyéb, mint a hang szenvedései és tettei.”

[Hamvas Béla: A láthatatlan történet]

Ajándék minden futás, ezért karácsonykor „adja magát”, hogy Orosházán, anyósomnál ajándékozzam meg magam egy „ráadással”. Szegeden folytatom a nagy Orosháza–Mindszent–Szeged–Magyarcsanak körömet ezen a hétközi ünnepnapon.

Lányomtól egy jókívánságot [„Azt kívánom, hogy élvezd a futást, és sokáig csináld még!”] – vagyis áldást – kaptam karácsonyra. Ennél többet nem is adhatott volna!

2018.
12. 29.

Pilismarót – Esztergom: Sas-hegy, Hosszú-hegy

„A hagyomány az ember és a transzcendens világ közt levő kapcsolat folytonosságának fenntartása; az ember isteni eredetének tudata, és az isten hasonlóságnak, mint az emberi sors egyetlen feladatának megőrzése.”

[Hamvas Béla: A láthatatlan történet]

2018-as futográfusévetem első esztergomi kalandom nyitotta, és most a 25. – egyben utolsó esztergomi – zárja. Milyen csodaszép keret ez!

Jártam felhők árnyékában és napsütésben, sűrű erdőben és panorámás hegygerincen – ezzel együtt lett kerek e fotós-futós esztendőm.

2018. 12. 29. Pilismarót, 47°48'40.507" N 18°49'28.512" E

2018. 12. 26. Szeged, 46°14'34.603" N 20°16'26.502" E

2018. 12. 29. Pilismarót, 47°48'47.3882" N 18°49'16.0298" E

2019.
01.05.

Pilismarót: Pál-rét, Bitóci-patak, Bánóczi-hegy

Szellemi útravalóm Hamvas Béla naplójának egy mondata, ami szilveszter éjszákáján magányosan ágyba bújva a szemem elé került. 2019 első [olvasott] gondolata ez:

„A világot nem felfedezzük, hanem létrehozuk.”

Az autóban a hangszórókat némán hagyom, úgyse tudnék figyelni a belőlük áramló hangokra. A démonaimmal küzdök, melyek egy hete mindenhova követnek. Egy közel 18 éve épülő világ romjai közül szabadultak el... Hideg van. Mérhetetlenül hideg. A hó szürkén egyhangú tájtakaróját taposom. És hiába futok, most is követnek. Nem mintha el akarnék szaladni előlük. Tudom, hogy dolgom van velük. Le kell győznöm, de inkább meg kell lovagolnom őket! Lábaim emelkedőt „jeleznek”, de belül zuhanok. Egyre mélyebbre. Aztán jön egy valódi emelkedő, de a démonok visszarántják a lelkem. Nehéz küzdelem lesz... „A világot nem felfedezzük, hanem létrehozuk” Mennyire igaz! Hogyan is lehetne bármi szépséget találni benne, mikor a feleségemmel közösen elkezdett utunk végéhez értünk? Tudom, hogy jól döntöttünk, de most még kegyetlenül fáj...

2019.
01.13.

Pilismarót: Bánóczi-hegy – Esztergóm

Jóval korábban indultam, mint kellene ahhoz, hogy napkeltére Pilismaróton legyek. Több időt hagytam a készülődésre, a jégkaparásra, lassú haladásra, de egyikre sincs szükség. Így ráérek. Elhatározom, hogy végig legfeljebb ötvennel megyek. Mennyire idegesít máskor a hozzám hasonló barom, mikor előttem cammog ilyen lassan! Pedig lehet, hogy ő is csupán ráér. Most nem jön mögöttem senki, nem frusztrál a tudat, hogy valakit feltartok. És az vajon miért frusztrál, hogy az én saját, lenyűgöző világomat senkinek nem tudom megmutatni (vagy talán csak egy darabkáját... néhányaknak)? A külvilág folyamatosan súlykolja belém a mennyiség uralmát. Minél több az olvasó, a követő, a kedvelés, annál jobb! Közösség, csapat, verseny – minél többen, annál boldogabban! Hallom a sátán kacagását, de engem nem ver át! Legbelül kezdettől tudom, hogy a kevesebb több. Erdei utakon kanyargok végtelen nyugalomban, frusztrációimat elengedve, lassan, magamban... Megérkezem a „starthelyre”. Negyedóra napkeltéig. Szeretem, hogy ráérek. Leállítom a motort. Átnézem előre megtervezett útvonalamat, végiggondolom, hol merre fordulok majd. Felhúzom a kesztyűmet. Berakom a telefonom a tokjába. Mindezt lassan, szinte „meditatívan”. És még mindig van öt percem. Elinduljak? A napot úgyis felhők takarják. Nem. Jólesik a semmit tevés. Jól vagyok.

2019. 01. 20. Pilismarót, 47°48'38.2838" N 18°51'17.0654" E

2019. 01. 27. Pilismarót, 47°48'12.2144" N 18°53'39.7523" E

2019. 01. 13. Pilismarót, 47°47'50.121" N 18°51'28.133" E

2019. 01. 13. Pilismarót, 47°47'27.806" N 18°51'16.623" E

2019. 01. 27. Pilismarót, 47°47'35.658" N 18°53'27.138" E

„Megismétlődnek” múlt heti találkozásaim a vadakkal. Őzek, szarvasok szaladnak át előttem az úton, futnak a sűrű erdőben agancsot a fához verve, róla havat rázva. Akkor csak néztem, most látom is, és nevetek, mikor a villanypásztor vezetékein ugranak át... Hohohó, ez de jó: lefelé futva az arasznyi hóban minden lépésem egy lábnyit tovább csusszan. Néha mélyebb gödrök, ritkán pedig recs-csenő jég a meglepetés! Merevre fagyott ujjakkal nyomkodom a kijelzőt, hogy lásd, mennyire szép!

2019. 01. 20. **Pilismarót: Tóközi-dűlő, Pilismaróti-öböl**

A víz mintha besűrűsödött volna: lassú, lomha hullámokkal vetődik partra. Jó hallgatni a csobbanásait, megállva ebben a hópelyhekkel takart lassúságban.

Nem emlékszem pontosan, hogy is kerültem ebbe a mesébe. Valahogy egyszer csak, ahogy a mesében lenni szokott, megjelent itt ez a hosszú ősz szakállú, jó-ságos arcú apó. Elfuthatnék mellette, de én ellenállhatatlan vágyat érzek a megszólítására: Adjon Isten! „Adjon Isten! – feleli. – Hát maga, mi járatban errefelé, ahol a madár se jár?” És hömpölyögnek belőle a jóízű szavak! De nem ám csak úgy elmondva, ami a szívét nyomja, a másikat szóhoz jutni se hagyva, ahogy az a „valóságban” legtöbbször lenni szokott, hanem sokat kérdezve, a válaszokat érdeklődően hallgatva. Miért futok? Mennyit futok? Hol futok? Miért épp erre? Jó látni, hogy nem egy elhízott városi embernek tűnök. És bár általában nem szeret emberekkel találkozni, de a magamfajtaival jó beszélgetni. Bemutatja különlegesen szép öszvérét, és én elfogulatlanul meg is állapítom, hogy tényleg gyönyörű! Két hónapos korában elpusztult az anyja, ezért nagyon kötődik az emberhez. Örömmel simogatom a nyakát, ahol nem vizes a hótól. Mondja, hogy ilyenkor télen az ember a természettel együtt lelassul, visszahúzódik, nekem pedig jól esik hallgatni az efféle beszédet. Invitál, hogy menjek be vele a lakókocsiba, nehogy megfázzak. Nagy sajnálattal mondom, hogy sietnem kell, mert megígértem, hogy a lányomat még délelőtt elhozom a tegnapi születési buli helyszínéről. Megbeszéljük, hogy valamikor meglátogatom, elkérem a telefonszámát. Később jut eszembe, hogy be se mutatkoztunk egymásnak, ezért Jóságos Apó néven mentem a „telefonkönyvembe”.

2019. 01. 27. **Pilismarót: Sásrét**

Magányos ember sétál a stégen, magányos madár követi az égen. Festői díszletek között szaladok, magányomban is egész vagyok.

2019. 01. 27. Pilismarót, 47°47'39.78" N 18°53'20.28" E

2019. 01. 27. Pilismarót, 47°47'38.2693" N 18°53'48.1277" E

2019. 01. 20. Pilismarót, 47°47'58.032" N 18°52'43.452" E

2019.
02.03.

Pilismarót: Duna-dűlő – Dömös: Körössy-lakótelep

„Mi lenne, ha Isten használná hatalmát? Csak a démonok hatalmasok. Isten: van.
[...]
A dolgok nem kívül kezdődnek, hanem belül, és nem alul, hanem felül, és nem a láthatóban, hanem a láthatatlanban.”

[Hamvas Béla: A láthatatlan történet]

A múlt héten még mindent rendbeszedő hó csaknem teljesen elolvadt, így már látszik a barna-zöld kuszaság, melynek én is egyre inkább része vagyok sárral színezett cipőmben és nadrágomban.

Ha átugranám az öles szélességű patakot, akkor nem kellene ugyanarra visszafutnom, amerről jöttem. Tudom, hogy képes lennék rá, ha ki lenne száradva, de a hömpölygő víz fölött nem megy. Félek. Inkább megnézem kicsit odébb, ott hátha keskenyebb. Nem az. Nem baj, így is menni fog. Nekifutok, de az utolsó pillanatban megtorpanok. Félek. Még odébb megyek, itt egy karvastagságú faág vezet át a túloldalra. De nem elég stabil, képtelen vagyok rászárni magam az átkelésre. Félek. Egy bottal megnézem, milyen mély a víz. A legrosszabb esetben térdig süllyednék benne, és kemény az alja. Semmi kockázat, mégse megy. Félek. Hosszú percekig győzködöm magam, de hiába. Még mindig félek. Inkább kerülök a már ismerős úton, és a patak torkolatánál, a bokáig érő vízen futok át. Itt látom a kavicsos medret, tudom hova lépek, így már nem félelmetes. Egy újabb metaforikus történet...

2019.
02.10.

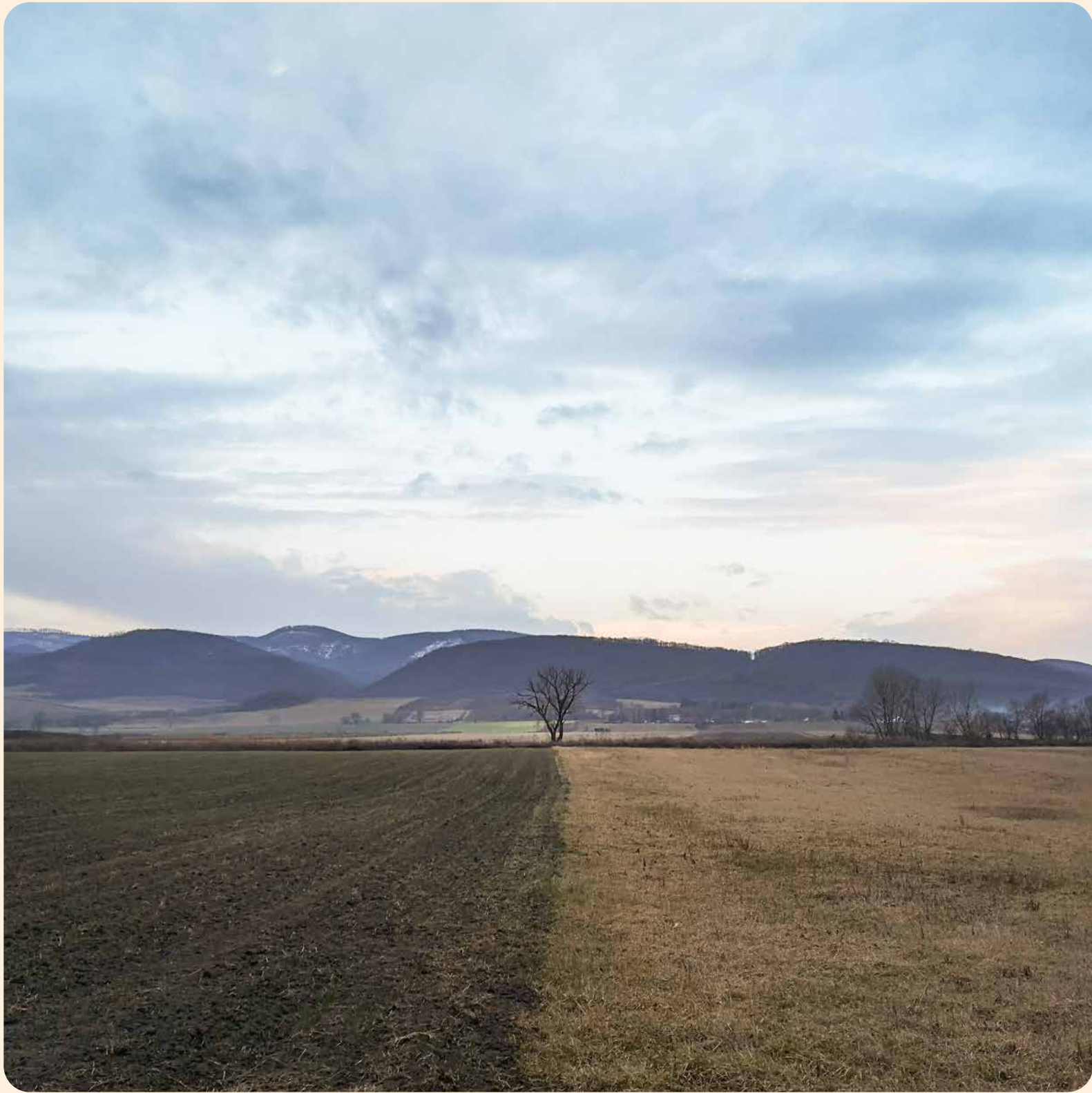
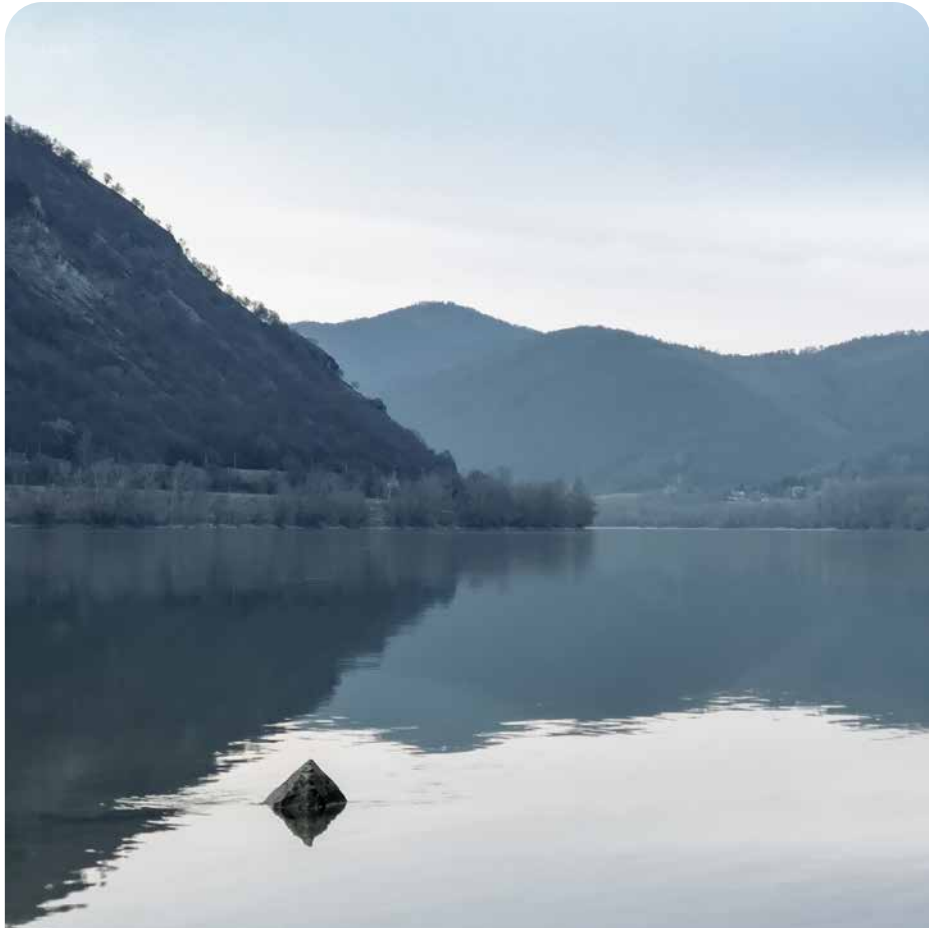
Pilismarót: Zagrajt, Bonc-hegy, Ó-hegy

A szántóföldekre még behallatszik az útról az autók zsvaja, de én most átlépek az erdő kapuján, mint amikor becsukódik mögöttem a templomajtó. Odakint marad a hamis nyüzsgés, a hazug csacsogás, idebent ölel az isteni csend... A talpam alatt roppanó jég hangját visszhangozza az erdő szürke ködkupolája... Őzek fehér fenekének hullámozó mozgása csal mosolyt az arcomra...

És újra itt vagyok a zajban, magamban pedig a csendben.

2019. 02. 03. Dömös, ↑ 47°45'57.4101" N 18°54'45.5877" E, ↓ 47°46'47.6587" N 18°54'15.9253" E

2019. 02. 03. Pilismarót, 47°47'25.262" N 18°54'3.6942" E

„Isten játécai vagyunk, és az van hozzá legközelebb, aki játszik.”

[Hamvas Béla: A babérligetkönyv]

Éjjel azt álmodtam, hogy feleségemmel egy film főszereplőiként a mélybe zuhanunk. De ugyanakkor kívülről is láttam az egészet, ahogy ez az álmaimban nem ritkaság. És kívülrőlként el nem tudtam képzelni, hogyan lesz ebből hepiend. Vajon hogy menti meg a főhősöket a rendező [vagyis én – hisz ő is én vagyok]?! Néhány arasszal a földbe csapódásunk előtt nagylátószőgre vált a kamera, a képbe kerül a díszlet, a kellékesek, sőt maga a rendező is, és teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy ez „csak” egy film. A rendező leleplezi magát, és ezáltal egyértelművé teszi mondanivalóját: minden illúzió. Álmomban odáig voltam a boldogságtól, és a rendezőért is – hiszen ez zseniális! Leírva persze már nem annyira...

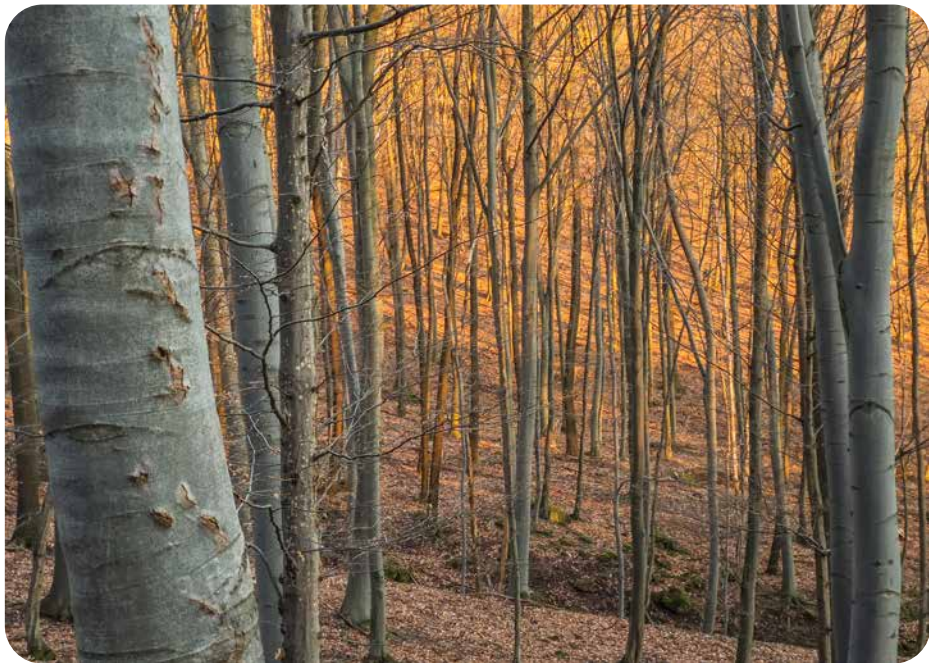
Szürke felhőpaplan alatt, a barna erdő ág-idegszálai között motoszkálok. Megmegállva lenyűgözve hallgatom a harkályok kopácsolását, ragadozómadarak vijjogását, a tavaszt idéző madárcsicsert vagy az isteni csendet. Gyönyörködöm két hatalmas szarvas látványában, és a már unalmas téli barnákat izgató fű- és mohazöldekben. Átéltve csodás, fotózva persze már nem annyira...

Szellemi útravalóm Hamvas Béla *A babérligetkönyv* című írása. Ezt hallgatom hangoskönyvként útközben az autóban. Aranynapok, Téli terv, Thoreau... Mennyi nagyszerű írás, mennyi inspiráló gondolat! Legszívesebben mindet hosszan idézném. De ez a bejegyzés a futásról szól, vagy nem? Persze hogy nem!

„Eltűnődtem a magányos élmények határtalan gazdagságán és megértettem azokat, akik inkább választották a kertet, vagy a könyvtárszobát, mint a szőszéket és a csatatereket. Ebben a percben a közösségi élet végtelen unalmát, a színház, a szórakozás ürességét elviselhetetlennek tartottam, a magányban élt élet gazdagságához képest sivárnak és tartalmatlannak láttam. A magányos élet eseményekben gazdagabb, mint a nyilvános. A bölcs többet él, mint a hős. Ezekben az aranynapokban itt, hogy egy hét múlik el egyedül, szótlanul, most nagyobb életben van részem, mint mikor húsz éve hat hónapig háborúban éltem.

2019. 03. 17. Pilisszentlászló, 47°43'29.25" N 18°57'21.432" E

2019. 03. 17. Pilisszentlászló, 47°43'38.5893" N 18°57'7.3561" E

2019. 03. 09. Pilisszentlászló, 47°43'0.414" N 18°57'18.901" E

Őszvégi sétám alatt a hegyoldalban vonzó kertet találtam és jól megnéztem, hogyan építenék benne házat, ha történetesen lenne pénzem rá. A hely felől hamar döntöttem. A ház beosztása maga nem volt ilyen könnyű. Vázlatot készítettem, de csakhamar eldobtam. Egy hét múlt el, amíg a teljesen kielégítő megoldást sikerült megtalálnom. [...]

Nem tartozom azok közé, akik képességeiket könnyelműen elhanyagolják. Kinevetnek, hogy légházat építek? Túl sokat kínlódtam azzal, hogy fontos tulajdonságaimat nem ismertem fel és nem foglalkoztattam eléggé. Sok bajtól kíméltem volna meg magam, ha régebben felfedeztem volna, hogy ezt nem szabad. A fantáziának meg kell adni helyét és tisztelni kell. A képzeletbeli ház építése hetekre csodálatos egyensúlyban tartott.”

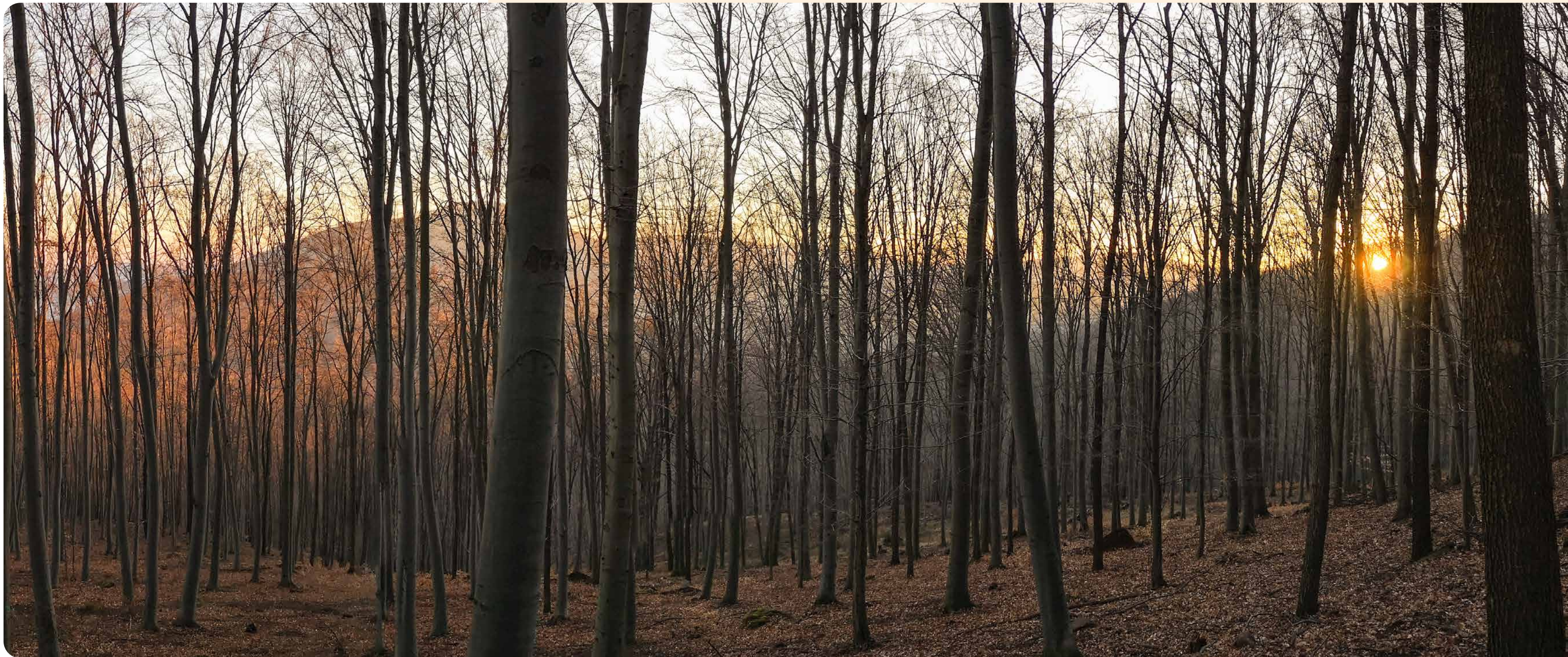
Először egy nyúl, aztán őzek, most pedig vaddisznók, és még csak másfél kilométert haladtam... De fejben egészen máshol járok. Leendő otthonomat tervezem. Pontosan elképzelem, mit hova rakok...

2019. 03. 17. Pilisszentlászló – Dömös – Visegrád

Szellemi útravalóm Virág László egyik előadása [Az ember mint feladat], ezt hallgatom útközben az autóban.

„Ha ezt a kérdést felteszem, hogy az ember, mint feladat, akkor beszélhetek a kozmikus emberről, mint mintáról [...] akinek a teste a kozmosz, az egész univerzum. [...] a szőrszálai a növényzetet jelentik a földön, a belei a barlangokat, a szeme az égitesteket és így tovább. Vagyis mit jelent ez, mit jelent ez a kép? Azt jelenti, hogy megpróbálja kifejezni az embernek [...] a szélső és legmagasabb lehetőségét. És ez az, amikor a teste azonos az univerzummal, azonos a kozmoszsal. Miért? Azért, mert nincs más. Vagyis az a [...] kategória [...] amely önmagának elegendő. Ez az embernek a végső lehetősége és feladata. És amennyiben önmagának elegendő, annyiban neki a kozmosz a teste. Mert minden belőle – és ne fogalmazunk absztraktnak, hiszen mi a szolipszizmust próbáljuk képviselni – minden belőlem fakad. Nem személyes belőlemségből, hanem korlátozatlan és emberen túli alanyiságból.”

Vizes sár mindenfelé, egyre nehezebb kerülgetni. Tipegek benne, mint egy kényes kényes nő, hogy minél kevésbé ázzon át a cipőcském...

2019. 03. 17. Pilisszentlászló, 47°43'38.543" N 18°57'9.128" E

És eljön a pillanat, amikortól már nem érdekel. Víz, sár, átázott cipő megszűnik problémának lenni. Mint amikor ráébredsz, hogy felesleges a már összetört autódért aggódni vagy a házasságod „megmentésén” fáradozni. Elengeded, és már nem probléma többé. És így teszed a lehető legjobbat. Több leszel ezáltal.

Egy nagy testű, „mesebeli” madár hosszan repül előttem, csupán pár arasznyival az út felett. Szem elől tévesztem, de megvár. Mikor a közelébe érek, egy faágról a valóságomba hullva repül előttem tovább. Újra szem elől tévesztem, de megvár, repül... Mintha mutatni akarna valamit. Három ózhöz vezet, akik az úton várják érkezésemet. Hiszen minden miattam, belőlem, kozmosztestemből van...

2019. 03.23. **Csesznek – Bakonyszentkirály: Zörög-tető**

Ismét Cseszneken vagyok a CSITT-en, azaz a Cinto [ejtsd: Csinto] túravezetők találkozóján, immár harmadszor. És itt, Cseszneken most először nincs futótársam, vagyis az egyébként megszokott magányomban indulok útnak, ezúttal is pontosan napkeltekor.

Még nem tudom, hogy néhány óra múlva a lányom leesik a lóról, és eltöri a kulcscsontját, ahogyan azt sem, hogy a következő estét a kórházban töltöm majd vele. Eszembe se jut, hogy meghatódom majd az osztálytársai által neki küldött rajzokon és üzeneteken, és hogy az egész osztály meglátogatja itthon, mikor Ági néni nálunk tartja az egyik „iskolai” órát.

Most élvezem a virágok sokszínűségét, az őzek vidáman pattogó fehér fenekének látványát, az erdő változatos fényeit és hangulatait, a tavasz csicsérgését és meleg napsugarait – azt, hogy a lehető legjobb helyen vagyok!

2019. 03.31. **Pilisszentlászló – Dömös: Király-kúti-nyereg**

Fotózás közben utolér egy futó.
– Ma is megérte felkelni! – mondja mosolyogva.
– Így igaz, mint mindig! – felelem.

Célba érve a napsütésben hunyorogva betűzőm a buszon levő feliratot: „870 Porto Ceresio”.
– Ennyire messze jutottam volna? – mosolygok magamban.
– Így igaz, mint mindig!

2019. 03. 23. Bakonyszentkirály, 47°20'9.2004" N 17°50'18.3767" E

2019. 03. 23. Bakonyszentkirály, 47°20'9.3324" N 17°50'22.1848" E

2019. 03. 31. Pilisszentlászló, 47°42'15.2478" N 18°57'55.3924" E

2019.
04.13.

Pilisszentkereszt: Dobogókő – Pilisszentlászló

Másfél hónapja megtaláltam új otthonom, és néhány napja már azt is tudom, ki lesz ott hűséges társam, négylábú barátom. Gondolataim rendre körülöttük forognak, és azt veszem észre, hogy semmire nem emlékszem az elmúlt percek valóságnak vélt illúziójából.

Időnként téli ruhájukat épp lecserélő, foltos bundájú szarvasok, őzek, nyulak, vaddisznók képei zökkentenek vissza a jelen meséjébe, ebbe a [Hamvast idézve] „zölden tenyésző nyers, érzéki, barbár és materiális valami”-be.

2019.
04.21.

Dömös: Gyertyános – Pilisszentlászló: Ispán-rét

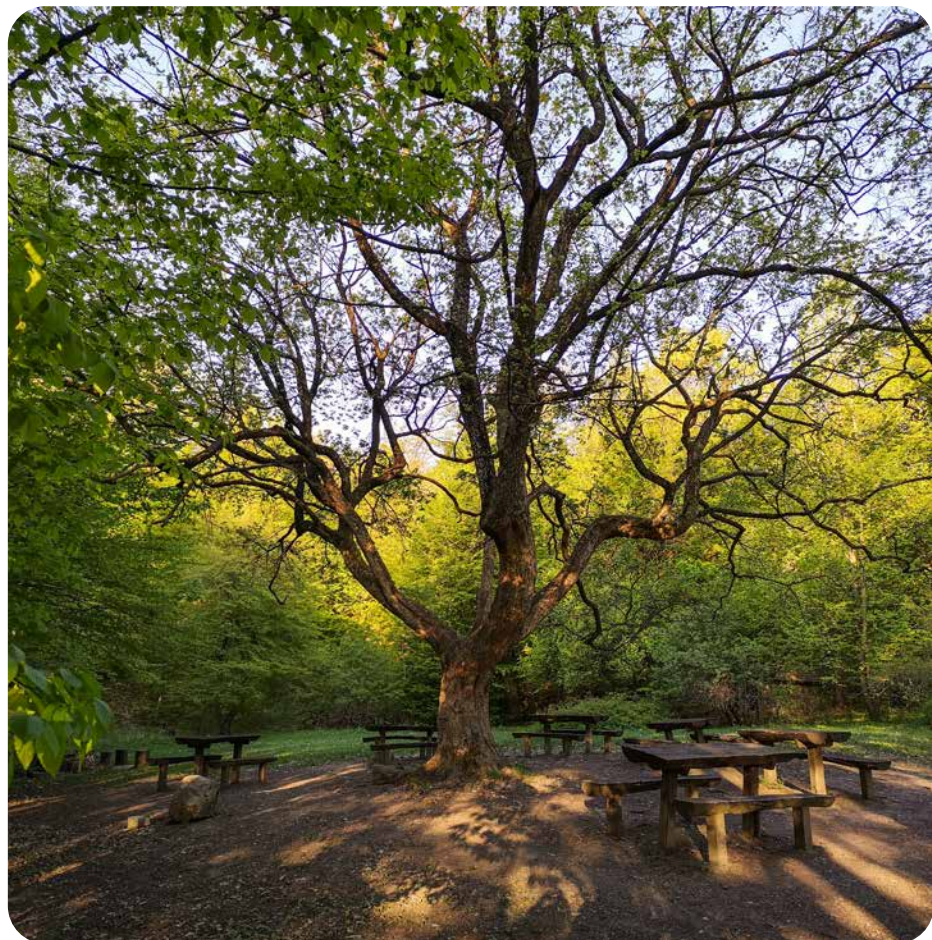
Még az autóban ülök Dobogókőn, mikor odajön hozzám egy ember a csoportból, akik egy szakállas férfi szavait isszák a hajnali derengésben, hogy legyek szíves lehalkítani, mert zavarja őket. Elnémítom hát – a Hamvas Béla gondolatait közvetítő – Rátóti Zoltán hangját. Úgyis mindjárt indulok, három perc múlva napkelte [5:45]. A csoport mellett elhaladva hallom, amint a szakállas épp azt magyarázza, mennyire nem érti, miért kell a gazdagoknak még több pénz.

Madarak fecsegnek, jó lenne tudni, miről! Órákig be nem áll a csőrük, ilyen sok a megbeszéltnivaló? Minek mindenáron közölni valamit? Mint nekem ezt. Ami majd megy ki a Facebookra, mintha ez lenne e lényeg...

Mintha közlés nélkül meg se történt volna, hogy láttam együtt nyargaló muflont és szarvast, bokorból kiugró őzet, úton ücsörgő [húsvéti] nyulat, gyanakodva elszaladó a vaddisznókat. Pedig láttam – és benne voltam a tavasz hűvös zöldjében, a végére felmelegedve a napsugarak sárgájában.

De nem is ez a lényeg! Hanem hogy holnap lányommal meglátogatjuk a ma négyhetes kutyánkat, és a rá következő napon aláírjuk végre leendő otthonom adásvételi szerződését.

Célba érve megnézem az értesítéseket a telefonomon. Új email: „Nyereményed érkezett!”. Nem írja, hogy mennyi. Rábökök, látom, valaki elvitte az ötöslottó négymilliárdos főnyereményét. Talán én? Könnyen lehet! Belépek, nézem az új egyenlegem: 1645 Ft. Talán ennyi épp elég is a gazdagsághoz.

2019. 04. 21. Dömös, 47°43'1.872" N 18°55'46.244" E

2019. 04. 07. Visegrád, 47°44'5.336" N 18°56'21.293" E

2019. 04. 07. Visegrád, 47°44'14.5421" N 18°56'49.0154" E

2019. 04. 28.

Pilisszentkereszt: Dobogókő – Dömös: Magás-hegy

„[...] nem élet vagyok, hanem ott vagyok, ahol több vagyok, mint élet [...] Az életen túl élő lény magvát megtalálni és felébreszteni és realizálni a legnagyobb teljesítmény, amit az ember elérhet.” [Hamvas Béla: Patmosz I.]

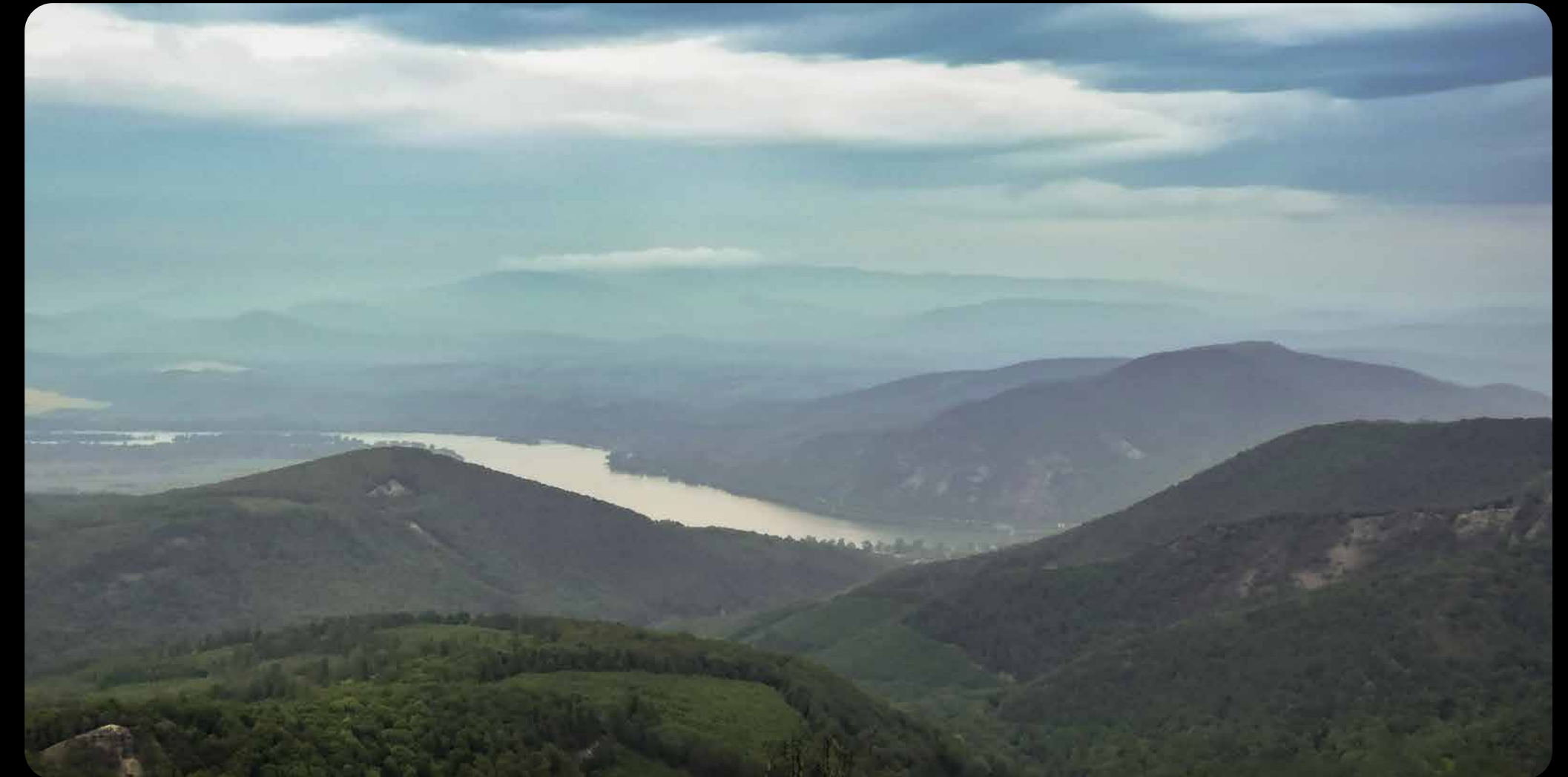
500. alkalommal indulok önmagam keresésére. Megtalálni azt, ahol több vagyok, mint élet...

A viharos szél futásra késztet, mert mikor megállok, még jobban fázom. Azért pár képnek nem tudok ellenállni, haza kell hoznom e látomásokat.

Szélvédett helyre érek, a fákon alig rezdülnek a levelek. Csend van, a szél zúgása csak tompán, messziről hallatszik, mintha egy ablak mögé zártam volna... Hatalmas a kontraszt az egyetlen perccel ezelőtti és a jelen állapot között. Akárcsak jelenlegi és jövődöbeli életem között...

Hullámvasút: a lefeléket felfelé követik. Szeretem, sokszor volt már hasonlóban részem, de csak most értem meg e gyönyörű metaforikus tanítást: „Használd fel a lefelé energiáit az emelkedéshez.” Ha lefelé – netán görcsösen – visszatartod magad, akkor sokkal nehezebb lesz az emelkedő szakasz; ha pedig felelőtlenül elengeded magad, könnyen lehet, hogy elesel. Viszont ha az irányítást magadnál tartva lovagolsz akár a pokol bugyraig vezető mélységbe, félelem és kétségek nélkül, tudva, hogy a lefelét felfelé követi, engedve a lehúzó erőknek, de mindvégig féken tartva azokat, akkor ezek energiájának lendülete később az egekbe röpíthet!

A cél felé közeledve megszületik bennem a gondolat, hogy ebben a futásomban [is] benne volt az összes korábbi, ahogyan benne van minden mindenben. Ma hajnalban nehezen találtam rá az előre eltervezett útvonalra – akárcsak hat évvel korábban, amikor 39 évesen elkezdtem futni –, a bő két évvel később meglett „futográfusutamra”. És egyáltalán nem esik nehezemre az sem, hogy mind az ötszázat egyetlennek lássam: emelkedőkkel, lejtőkkel, hegyekkel, völgyekkel, hideggel, meleggel, színekkel, fehérrel, széllel, csicssergéssel, csenddel, szagokkal, illatokkal, kétségekkel, felismerésekkel, kezdetekkel és célbaérésekkel együtt.

2019. 04. 28. Pilisszentkereszt, 47°43'12.347" N 18°53'56.418" E

2019.
05.05.

Pilisszentkereszt: Dobogókő – Dömös: Rám-hegy

Óvatosan elhajtom az esővízes ágat [még a kényes, urbanizált ficsúr üzemmód-ban vagyok], majd amikor elengedem, egyúttal „le is zuhanyzom”. „Sorsát senki sem kerülheti el” – idézem fel magamban mosolyogva a mondást.

Jobbról, a sziklafalból, a párás félhomályból fénylik valami! Odakapom a fejem: csak egy sokadik emléktábla, melyek elképesztő mennyiségben csúfítják e gyönyörű vidéket. Gondolatban én is készítek párat:

„Halasi Zsolt fotográfus – ki első ezen a néven – e helyen

...törölte meg izzadt homlokát.

...fújta ki orrát, majd lélegzett jólesően a friss levegőből.

...végezte dolgát, majd megkönnyebbülve folytatta útját.”

[Csak azért nem gravíroztatom máris, hogy maradjon hely másoknak.]

Az autóhoz érve a 8 fokban átfagyva, az eső áztatta ruháimból félmeztelenre vetkőzve, sokadszor is felemelő sorra venni a komfortzónámon túl meglelt „lát-hatatlan kincseket”.

2019.
05.12.

Pilisszentkereszt: Dobogókő – Dömös – Pilismarót

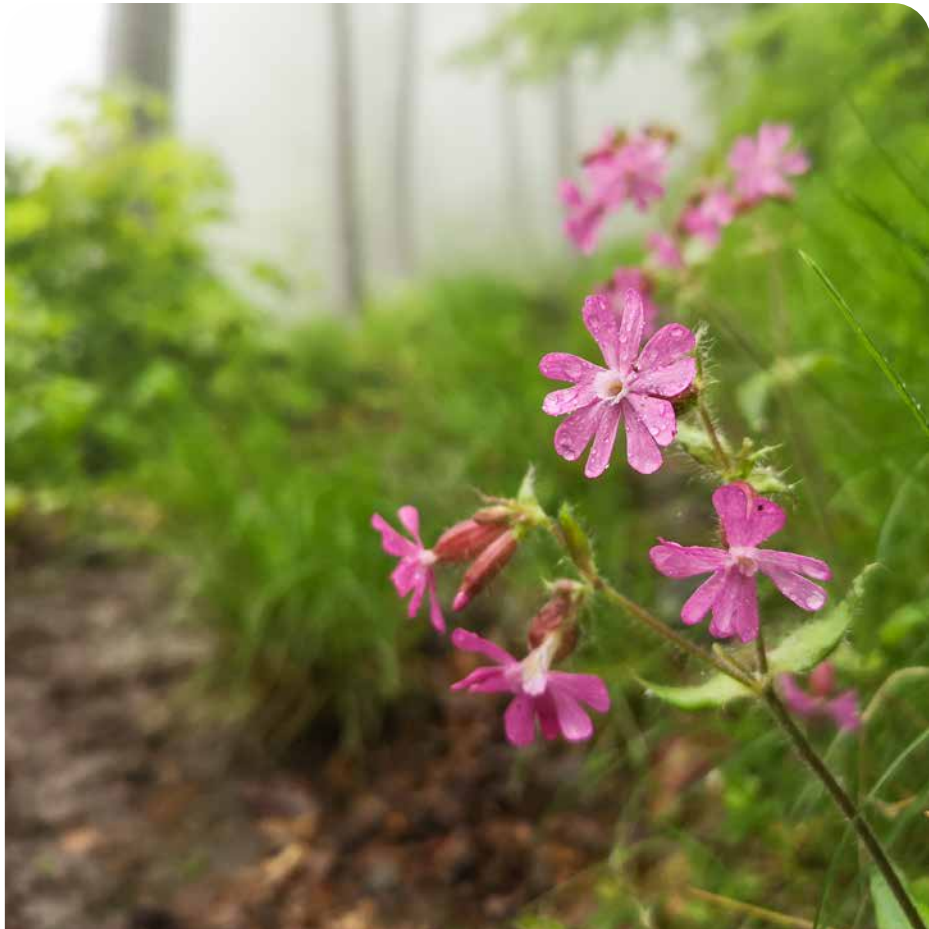
Utoljára indulok futni Dobogókőről, egy őz üdvözlő a „bejáratnál”. A Rezső-kilátónál megállva „véggöveztetek”: Bármerre mész, Dobogókő gyönyörű. Nehéz itt hagyni e tájat...

Fa mindenütt. Valakinek csak egy tereptárgy, nekem szimbólum is [akárcsak minden egyéb]. A kitartás, a méltóság, a magasztosság, az erő és a kapcsolódás szimbóluma. Kapocs ég és föld, fent és lent között. És nem melleleg: lenyűgöző, ölelni való lény.

Őzek, szarvasok, muflonok... Ugyanolyan futókaland volt, mint máskor, mégis egyedi és megismételhetetlen.

2019. 05. 05. Dömös, ↑ 47°43'17.749" N 18°54'3.736" E, ↓ 47°43'22.8927" N 18°53'35.1548" E

2019. 05. 05. Dömös, 47°43'15.88" N 18°53'52.161" E

2019.
05.19.

Pilisszentlászló: Rózsa-hegy – Dunabogdány

Egy hatalmas vaddisznó dagonyázik egy nagyobbacska pocsolójában, egész közelről nézem. Próbálom lefényképezni, de mielőtt sikerülne, észrevesz, és ahelyett, hogy a korábban már számtalanszor eljátszott forgatókönyvet ismételné (vagyis elmenekülne), felém rohan, egyértelműen támadni készülni. Menekülni próbálok, de nincs időm... Ébresztőt zenél a telefonom – így ez az álmom befejezetlen marad.

Szellemi útravalóm Virág László egyik előadása [Lélek és szellem], ezt hallgatom hangoskönyvként útközben az autóban.

„Hogyha nincs átélője a világnak, akkor világ sincs.”

A „valóság illúziójában” ismét találkozunk, viszont az agyaras négylábú ezúttal jó irányt választ: tőlem el.

Egy őzzel bújócskázunk. Megállva lesi, követem-e még. De játékunk hamar véget ér, mindketten más irányba szaladunk.

Muflonokba botlok, megállok, lassan mozogva emelem a telefonomat magam elé. Hosszan nézhetem őket közelről, megvárják, míg értékelhetetlen pixelhalmazokat gyártok...

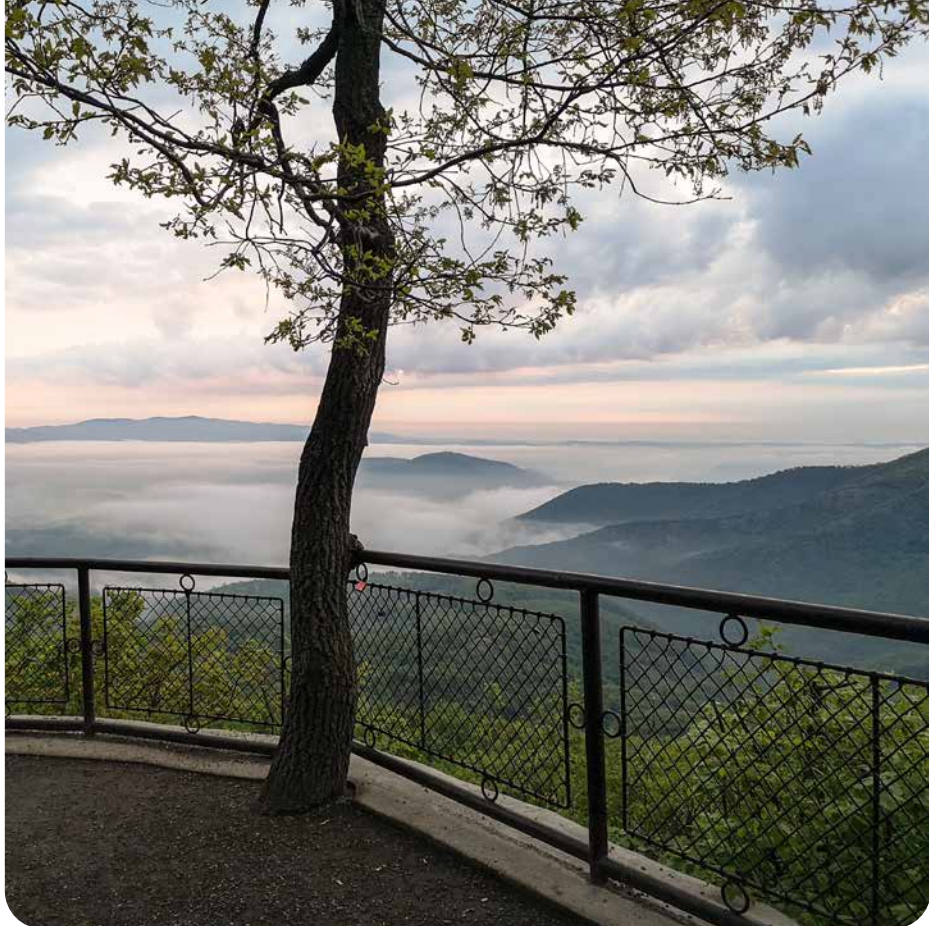
2019.
05.26.

Pilisszentlászló: Kis-Pap-hegy – Dunabogdány

Szellemi útravalóm Hamvas Béla *Scientia Sacra II.* című írása, ezt hallgatom hangoskönyvként útközben az autóban.

„Mivel ember és kozmosz nincsen külön, az ember kezdeti korrupciójával együtt az eredeti világegyetem is megromlott. A mai fizikai kozmosz, szól Baader, nem egyéb, mint az eredetinek füstölgő romhalmaza.”

Egy szinte üres házból indulok: feleségem, lányom és a macskák is elköltöztek tegnap. Egyedül lakom itt, még néhány napig, már amennyiben az itt alvás itt lakást jelent [napközben költözködünk]. Szóval utoljára indulok Pilisborosjenőről egy új futókalandra. Különös melankólia...

2019. 05. 12. Dömös, 47°43'23.4432" N 18°53'28.326" E

2019. 05. 12. Dömös, 47°43'22.6167" N 18°53'26.5515" E

2019. 05. 12. Dömös, 47°43'23.928" N 18°53'28.331" E

2019.
06.01.

Pécs: Havihegy, Dömörkapu (Mecsek #22)

Tegnap feleségemmel átadtuk pilisborosjenői házunkat leendő lakóinak, és lányommal minden maradék holmimat átvittük Kesztlőre. Pilisborosjenő és Kesztlő között pedig szülővárosom, Pécs a kapocs. Most itt vagyunk apukámnál lányommal és barátnőjével. „Küldetésünk” célja, hogy Komlóról magunkkal vigyük Cimbi kutyát, és este már vele együtt térjünk nyugovóra új kesztölci otthonunkban. És persze van egy másik, személyesebb vonatkozású „küldetésem” is: egy újabb fotográfuskaland a Mecsekben... Tettye és Dömörkapu gyerekkoromban két különálló univerzum volt, hatalmas távolsággal elválasztva. Most könnyedén átfutok közöttük. Tehát öregedésemmel együtt zsugorodik a világ, vagyis ha ez így folytatódik, feltételezhető, hogy hamarosan elértem a minden egy állapotát, azaz megvilágosodom! :-)

2019.
06.09.

Kesztlőc összes (még befutatlan) #1

Félelmetesen lenyűgöző, hogy a jelenből prognosztizált értelmetlen jövőképet mily nagymértékben képes cáfolni a „valóság”, avagy a sorsnak becézett illuzórikus életfolyam. Tavaly mikor erre futottam, eszembe nem jutott volna, hogy 2019 nyarán már kesztőlciént futográfálok itt.

Akárcsak másfél éve Pilisborosjenőn, most Kesztlőcön játszom el ugyanazt [otthonom sarkainak megszámlálása helyett]: befutom a falu összes általam még ismeretlen útját, utcáját, ösvényét. Vadregényes, bájos, misztikus, érdekes hangulatú helyekre lelek...

Itthon pedig – család és macskák helyett – Cimbi vár, ez a csodálatos kis szeretetgombóc!

2019. 06. 01. Pécs, 46°5'22.017" N 18°13'52.666" E

2019. 06. 01. Pécs, 46°5'21.5296" N 18°14'5.9049" E

2019. 06. 01. Pécs, 46°5'13.9234" N 18°14'8.2037" E

2019. 06. 09. Kesztlőc, 47°42'53.2937" N 18°48'5.7174" E

2019.
06.16.

Kesztölc összes (még befutatlan) #2

200×200 km projektem keretében soha nem futok kétszer ugyanarra, de azért némi átfedés elkerülhetetlen. Ezt az elkerülhetetlenséget most [és még néhány hétig] Kesztölc-re költözésem adja, annak összes útja és utcája, ahol nem futottam még, és ahova csak egy már korábban is taposott úton juthatok el. Tavalyról ismerős képek köszönnek vissza... Akkor épp elkezdődött az ősz, és felhős volt az ég. Ugyanitt most egy egészen más világ. A mostani teremtmője is más, bár a neve ugyanaz, mint akkor...

2019.
06.23.

Kesztölc összes (még befutatlan) #3

Pár perce még eső esett, most elállt, és már soha nem fog *úgy* esni. Legutóbb, mikor erre futottam, tél volt, most nyár van, és már soha nem lesz *olyan* tél. A 45. születésnapomon elkészönök Cimbitől, futni indulok, és eszembe jut, hogy már soha nem lesz *ilyen* nyár sem...

2019. 06. 16. Keszölc, 47°42'30.5285" N 18°47'55.1912" E

2019. 06. 09. Keszölc, 47°42'46.137" N 18°47'30.045" E

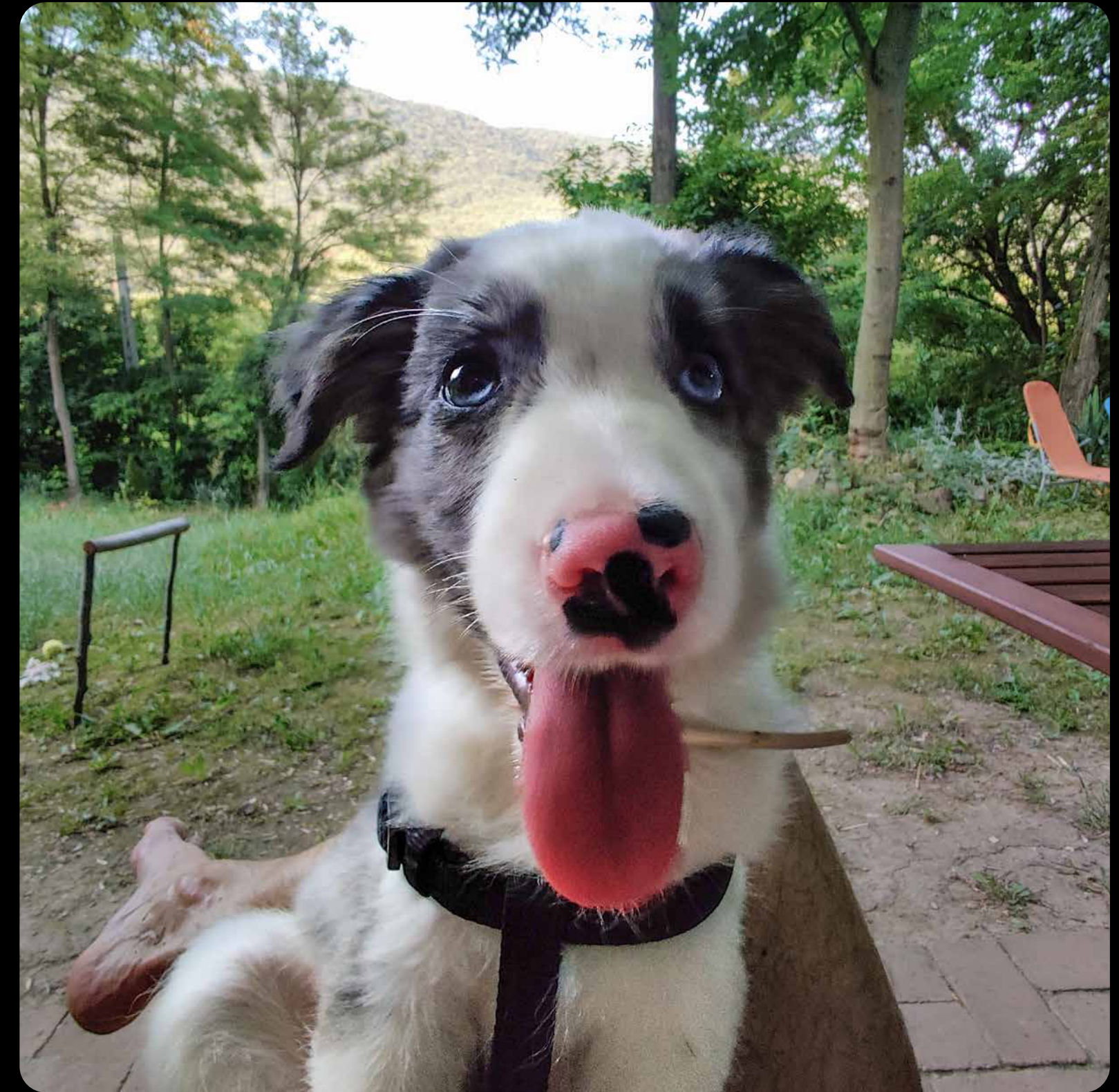
2019. 06. 23. Keszölc, 47°43'33.097" N 18°46'32.285" E

2019. 06. 26.

Kesztölc – első futásom Cimbivel

18:22, de még mindig 30 fok felett van a hőmérséklet. Nem baj, elterveztem, megcsináljuk. Kezdetnek legyen csak egy rövid: Klastrompusztáig és vissza. Címbi folyamatosan „kinéz” rám oldalra, mintha azt kérdezné: Hogyhogy nem állunk meg? Klastrompuszta határáig folyamatosan futunk. Itt megölelem, és mondom neki: Ügyes vagy, nagyon ügyes, most forduljunk vissza! Címbi mintha értené, amit mondok [sokszor van ilyen érzésem], megfordul, és elindulunk hazafelé. Hogy ne pont ugyanarra menjünk, amerről jöttünk, letérünk balra egy erdei útra, ami hamarosan egy mezőre fut ki, ahol az úton Címbit elnyelő magasságú fű nő. Előzékenyen előre enged, taposom előtte az utat, ő pedig szorosan a nyomomban haladva követ. Csodás futópartnerem van!

15 111
km

2019. 06. 26. Kesztölc, 47°42'35.5355" N 18°48'47.6136" E

2019.
07.08.

Kesztölc összes (még befutatlan) #4

Ősszekötöm a pontokat, így ismerős helyek, hangulatok, emlékek kapcsolódnak...
Múlt héten a Homoki-szőlők ajándékait vittem magammal, most a mellette elterülő akácos varázsol el, húszéves emléket idézve, a barackosét, melyet barátaimmal sátrazva egész napos fröccsmámoren örízünk egy bottal... Ősszekötöm a pontokat, és addig kötögetem, míg a vonalak kuszasága egyetlen ponttá olvad...

2019.
07.13.

Kesztölc Cimbivel

Este negyed hét, vacsora előtt futunk még egyet Cimbivel az erdőben. És végre felmegyünk a hegygerince, egy kb. 10 kilométeres kört tervezek. Útközben újabb parancsot tanítok: „bal oldal”. A tanítvány egész gyorsan tanul. Csodás élmény futni vele az erdőben! Egyre sötétebb lesz, az erdő misztikus ruhát ölt, utunk harmadánál az eső csöpögni, Cimbi pedig nyüszíteni kezd. Egyre többször néz rám esdeklőn, mintha azt mondaná: „Vissza akarok menni a kutyaólamba.” Öleléssel vigasztalom, és próbálom szóval is bátorítani: „Most már nem fordulunk vissza Cimbikém, nem kell félni az esőtől, biztos hamarosan kisüt a nap.” Jóslatom nem válik valóra, egyre nagyobb és több esőcsepp hullik ránk. A zuhogó esőben vigaszom már így hangzik: „Nyugi Cimbikém, ennél vizesebbek már nem leszünk.” Cimbi a 6. kilométernél „átszellemül”, már nem nyüszít, nem várja (nem is tűri) az ölelésem, csak fut. Illetve sokszor csak futna, mert nem bírom tartani vele a tempót, főleg a csúszós, meredek lejtőkön. És már nem a külsőre jól ismert Cimbi fut velem: finom, puha, tiszta bundáját a víz és a sár szinte felismerhetetlenül átrajzolta... Az eső eláll, kiérünk az erdőből, és a látvány minden kellemetlenséget feledtet. Ma is több lettem – és nem csak az esőcseppek meg a sár súlyával. Talán Cimbi is...

2019.
07.16.

Kesztölc Cimbivel

Cimbi még nincs négy hónapos, másfél hónapja él velem. Összesen egy tucat-szor voltunk sétálni, ebből ez a mai a negyedik, ami intenzívebb, futásnak nevezhető mozgás volt. És nem találok rá szavakat, mennyire összehangolt páros voltunk! Lábnál – mehetsz – bal oldal – lassabban – gyerünk – menjünk – futás – állj! Ez a kutya mindent ért! Lenyűgöző, fantasztikus, csodálatos, bámulatos négylábú. Társ. Mindenben. Imádom!

Reggelizés közben, ölemben Cimbivel felnézek a hegygerince, és mutatom neki: „Ott fent jártunk, barátom!”

2019. 07. 08. Kesztölc, 47°43'8.5624" N 18°46'2.3806" E

2019. 07. 10. Kesztölc, 47°42'55.4724" N 18°47'58.7147" E

2019. 07. 13. Kesztölc, 47°43'8.8932" N 18°48'42.8723" E

2019.
07.23.

Kesztölc Cimbivel

Ezúttal eleinte kevésbé vagyunk egymásra hangolódva, de a vége felé – most először – szabadon engedem. Jó nézni, ahogy villámgyorsan eltávolodik tőlem a mezőn lobogó fülekkel, „összekócolódó” lábakkal és farokkal. És jó érezni, hogy bízhatok benne, mert mikor szólok neki, megáll és megvár. Okos Cimbi.

2019.
07.28.

Piliscsév – Pilisjászfalu: Szőlő-hegy, Felső-Somlyó

Rengeteg ház épül „a természet lágy ölén”. Csak még egy kis darabot kiharapunk az erdőből, csak még egyet... Hogy dinamikusan fejlődjön a település... Hogy egészségesen növekedjék... Mintha a doktor úr azt mondaná: „Józsai bácsi, minden a lehető legnagyobb rendben, menjen haza nyugodtan, a tumora egészségesen növekszik.”

Még vaddisznók túrják a földet, de a táblácska már jelzi, hamarosan itt is egy természetközeli otthon épül, hogy a legnagyobb összhangban a természettel mond hassunk búcsút jelenlegi lakóinak... És ha már nem kell valami, akkor kibasszuk az erdő szélére, „a természet lágy ölére”...

2019.
08.11.

Piliscsév: Tinnye-hegy – Pilisjászfalu: Nagy-Somlyó

Puha homok a lábam alatt, zöld lombok körülöttem, előttem pedig a megismerésre váró ismeretlen...

Két vaddisznó túrja a földet tőlem alig tíz méternyire, és rajtam kívül még egy róka figyel őkét. Rólam egyik se vesz tudomást. Magával ragad a helyzet megmosolyogtató intimitása, majd mikor megunom, cuppogni kezdek, hogy „legyen már valami”. A róka rám néz, megvárja, míg készítek róla egy tucat portrét, majd elfut. A vaddisznókat csak erőltetett köhécseléssel tudom távozásra bírni.

2019. 07. 20. Kesztölc, 47°43'32.2181" N 18°45'53.1417" E

2019. 08. 04. Piliscsév, 47°40'3.3604" N 18°48'49.7027" E

2019. 08. 04. Pilisjászfalu, 47°39'36.825" N 18°48'17.346" E

2019.
08. 17.

Piliscsév: Tetős-hegy, Búrány-hegy

Két kilométernyi egyenes – és benne az egész életem: szúrós bokrok, áthatolhatatlannak tűnő terep. De megyek, mert hiszem, hogy arra kell... Végre egy jól járható szakasz, megkönnyebbülök... De kicsivel később ismét meredek, alig haladok, vajon biztos ez az én utam? Elbizonytalanodom... Nem akarom, nem erre számítottam, „marasztalnak” a tüskék. Végre felérek, a csúcson vagyok, körbenézek, nincs magasabb, örülök, mostantól már csak könnyebb lehet... De nincs út, csak a bokrok... Ismét elbizonytalanodom, de tudom, nem lehet véletlen, hogy itt vagyok. Megyek hát tovább, és íme az út, a könnyen járható, amit alig vártam, és ami hamar véget ér, mert jön a járatlan bizonytalan... De ez már könnyű, nem veszem már olyan komolyan, hisz tudom, mert tapasztaltam, ezt is túl fogom élni... És vége, és nevetek, tényleg csak ennyi volt, ettől voltam úgy beszarva? Megmosolyogtató ez a naiv, izgalmakkal teli, illuzórikus játék...

„Adjon Isten!” – köszönök a pince előtt álló öregembernek. „Iszol egyet?” – kérdezi. Ebben a situációban az egyetlen helyes választ adom: „Köszönettel elfogadom.” Csak miután túl vagyok egy törkölypálinkán, és egy pohár vörössel is koccintottunk, jut eszembe, hogy autóval jöttem Piliscsévre. Most már mind-egy, fotózom az antik tárgyakkal teli eklektikus pincét, és kérek még egy pohár szódát, mert szomjas vagyok, de „csak a színe kedvéért” tölt bele még egy kis vöröset is a házigazda. „Futok” vagy kétszáz métert Imre bácsi pincéjében [legalábbis a Strava így érzékeli a megfogyatkozott GPS-jeleket], és mikor elérem a 20 kilométert, elköszönök, bár az öreg szerint kellene még innom vele egyet. „Biztatásként” pedig elmeséli, hogy a fiát százezer forintra büntették a rendőrök ittas vezetésért, és fél évre elvették a jogosítványát. Köszönöm, nem kérek többet, örülök, hogy találkoztunk, minden jót kívánok!

Az utolsó két és fél kilométeren mámorosan „megnehezülnek” a futócipőim, de végül épségben célba, majd kicsit később hazaérek. Ekkor még nem tudom, hogy gyönyörű kerete lesz a mai napnak, ami Jasin „bányásmúzeum-pincéjében” borozgatva ér véget. Pontosabban itthon, a pincétől hazáig tartó három kilométer séta után, melyen lányommal egyetértésben próbára tesszük Cimbit, aki póráz nélkül is nagyszerűen „ellenáll” az autók, cicák és kutyák csábításának – engedelmeskedve gazdájának. [Ezek után nem is kérdés, hogy hétvégén viszem magammal a Gyüttment Fesztiválra is.]

2019. 08. 17. Piliscsév, 47°40'33.9564" N 18°49'51.4992" E

2019. 08. 11. Piliscsév, 47°40'8.058" N 18°49'17.61" E

2019. 08. 11. Piliscsév, 47°39'23.9262" N 18°49'42.8943" E

2019.
09.20.

Pilisborosjenő Cimbivel

Lucáért jöttünk Cimbivel, megbeszéltük, hogy amíg kétlábú lányom lovagol, négylábú fiammal kirándulunk. Lehet, hogy eljön majd az idő, mikor mindez számomra teljesen megszokott lesz, de most még minden nap lenyűgöz, ahogy ezzel a kis szőrös teremtéssel egymásra hangolódunk. Előtte fut, és rendre hátranéz, jövők-e mögötte. Nem is szólok, nem kell, mert ha lemarad egy izgalmas szag miatt, hamarosan futva utolér – szavak nélkül is értjük egymást.

Felmegyünk a kőfülkéhez, fotózom, fotóznám, de Cimbi ezt nem érti. Ott akar lenni, ahol én. Mi az, hogy maradjon ott, ahonnan én eltávolodok, hogy aztán guggolva azt a kis téglalap ízét a kezemben tartva húzzam az időt? Ő akkor inkább már menne. Azért nagy nehezen összehozok valami használható kép- emléket.

Jó társaságban, a természet ölelésében gyorsan telik az idő; háromnegyed ötkor, három kilométerre Lucától konstátálom, hogy negyedóránk maradt a megbeszélt időre a lovardához érni. Nem futónak indult ez a kaland, de most rákapcsolunk. Címbit nem kell noszogatni, végre szaladhat. Eszembe jut, hogy megviccelem: leelőzőm. De ő – miután meghallja, hogy szaporábban lépderek – hátra se nézve tartja az előnyét. Három perccel öt után a lovardánál vagyunk.

2019.
09.22.

Pilisszántó

Ebben az évben futás közben most hallok először szarvasbőgést. Tavaly még különleges élménynek számított az ilyen, idén már kevésbé. Otthon hetek óta ezt hallgatom közvetlen közlőlől, reggeltől estig.

4 °C a levegő hőmérséklete, de én nem készültem kesztyűvel, dupla rétegű felsővel, elvégre még tart a csillagászati nyár. Nagyon fázom, epekedve nézem a napsütötte hegytetőt, ott szeretnék fürdeni a napsugarak melegében! Napot! Nemcsak a testem [és a neki otthont adó bolygó], de minden gondolatom a nap körül forog! Bele is komponálom az összes képembe.

Végül az előre megtervezett útvonalaimat lezáró kerítések segítenek, azt üzenve: menj haza Lucához és Cimbihez, a jó meleg házadba. Megfogadva tanácsukat mindössze 6 km után autóbába ülök, és hazavezetek.

2019. 09. 08. Piliscsév, 47°41'7.1451" N 18°49'52.4543" E

2019. 09. 20. Pilisborosjenő, 47°37'26.4504" N 18°58'46.7688" E

2019. 09. 22. Pilisszántó, 47°39'38.5343" N 18°52'34.2924" E

2019. 10. 06.

Pilismarót: Ráró-hegy, István-hegy

Tegnap este Luca felolvasta, amit a fákról tanultak:

„A törzs és az ágak egy darab föld, a föld kinövései. Minden fa egy önálló kert...”

Milyen igaz! Hisz minden szimbólum. És ahogy fent, úgy lent. És mindenben ott a mindenség. És föld, fa, kert, végtére is mind egy. Ez jár a fejemben a kertek rengetegében...

2019. 10. 13.

Pilismarót: Alsó-Ecset-hegy, Miklós deák-völgy

Választások napja van, és én már hajnalban is jól döntök: elindulok egy újabb futókalandra...

Pókhálót érzek a homlokomon. Mi lenne, ha nem érezném? Látni nem látom, és semmi egyéb érzékszervemmel nem szerzek róla tudomást... Tovább gondolom: mi lenne, ha egyáltalán nem látnék, nem hallanék, nem éreznék illatokat, szagokat, ízeket, simogatást, fájdalmat, pókhálót – egyszerűen semmit? Vagyis megszűnnék az érzékszerveimen keresztül tapasztalni önmagam és a világot. Ez lenne a halál? Vagy inkább a megvilágosodás? Alighanem valódi önmagamra lelnék. Hálás vagyok a pókhálónak e gondolatért.

2019. 10. 20.

Pilismarót: Disznós-hegy, Pallag-bükk, Bagó-kő

Ősz! Mindig elvarázsol a színeivel, illataival, hangulataival! És az őszi fák! Lenyűgöznek a nagyvonalúságukkal, ahogy a lábam elé dobják megsárgult kabátjukat! Semmi értelmetlen ragaszkodás, szálnalmas szentimentalizmus. Amire már nincs szükség, hadd hulljon, lényegüljön át, legyen másfajta gyönyörűség!

Nyúl-meglepetééés! Kétlépésnyire tőlem ugrik fel, szalad el, nem bírva tovább a rejtőzködés feszültségét. És milyen jól teszi, mert így elkerüli, hogy rálépjek!

2019. 10. 06. Pilismarót, 47°45'46.9602" N 18°50'9.1391" E

2019. 10. 13. Pilismarót, 47°45'5.1381" N 18°50'39.1072" E

2019. 10. 06. Pilismarót, 47°44'37.245" N 18°49'33.588" E

2019. 10. 13. Pilismarót, 47°44'35.149" N 18°50'33.72" E

2019.
10. 27.

Kesztölc – Esztergom – Pilisszántó Cimbivel

Tegnap szomszédommal beszélgetve szóba jöttek a futásaim, és elhangzott a kérdés: „Holnap mivel mész futni?” Ha nem kérdez rá, lehet, hogy ma reggel koppanok, mikor eszembe jut, hogy az autóm a szerelőnél van. Így viszont még tegnap este terveztem egy új útvonalat, és miközben terveztem, szomszédom nálunk vendégeskedő lánya megkérdezte, hogy „Cimbivel mész futni?” Egy kicsit frusztrál, mikor a legkézenfekvőbb gondolatokat kívülről kapom; de szomszédaimnak hála most Cimbi itt fut előttem, és én mosolyogva nézem, ahogy lobog a jobb füle [miközben a balnak csak a hegye hajlong].

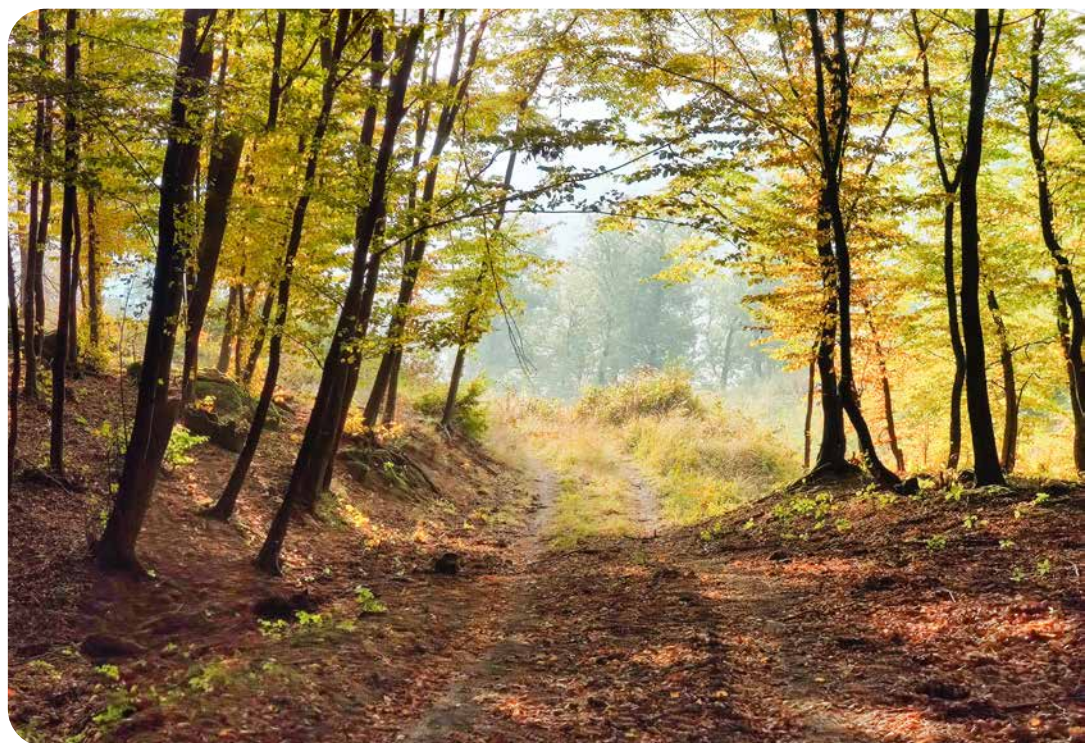
Kerülővel indultunk, nehogy belefussunk Árpi birkanyájába, mert „Ha Cimbi még egyszer megkergeti a birkákat, feljelentelek” – mondta az öreg székely, majd válaszra se méltatva, hátat fordított és elment. Ezzel alaposan meglepett, mert nemrég még „dialógusképes” volt, miközben jóízűen itta a pálinkámat. Végül is jogos az igénye, csupán közlésének módja okozott némi lélekfájdalmat bennem – és most itt áll velünk szemben az elkóborolt nyáj az aszfaltúton. Talán fel kellene jelentenem Árpit? Cimbi szerencsére szófogadó: megáll és vár. Várunk, de egy idő után rájövök, hogy nincs mire. A birkák nem zavartatják magukat, ki tudja, maguktól mikor mennének odébb; így hát ölbe kapva cimborám elindulunk feléjük. Közben észreveszem Árpit, odakiáltok neki, mire ő káromkodva eltereli a sok subát...

Tavaly tavasszal [és mióta kesztölci vagyok, már sokszor] jártam ezeken a helyeken, így most kevésbé aktívan vadászom a megörökítendőt. Kicsit olyan érzés, mint mikor az iskolában a helyettesítő tanár az mondta: szabadfoglalkozás. Csak úgy „tét nélkül” szaladgálok, „ráadás ajándéku!” örömet szerezve négylábú barátomnak is...

Cimbi ezúttal is csodás futópartner volt, csak egyszer kellett rá várni hosszabban, egyébként szinte mindig látótávolságon belül haladt előttem, gyakran hátranézve, figyelve és értve az utasításaimat: „Itt jobbra megyünk, ott meg balra, ne menj arra, gyere ide, várj meg, fotózok, pisilek [közben sokszor ő is], jön az autó, bal oldal [vagyis: menj az út bal szélére], maradj, állj, jól van, okos vagy!”

2019. 10. 13. Pilismarót, 47°46'3.0249" N 18°49'38.2441" E

2019. 10. 13. Pilismarót, 47°46'4.258" N 18°49'59.928" E

2019. 10. 13. Pilismarót, 47°45'49.806" N 18°50'20.1984" E

2019.
11. 03.

Mánfa Cimbivel (Mecsek #24)

Cimbi néha a szándékaim ellenére jelent meg a képen, de végül mindig belátam, hogy ez a fotónak csakis előnyére vált.

2019.
11. 09.

Pilismarót: Fűrész-tisztás, Urak hídja

A színek orgiája ez az eső áztatta tájban. A feketék, szürkék szolid támogatásával a sárgák, barnák, zöldek harsányan „nyomulnak” retinámba. Csupán a vöröset és a kéket hiányolom... És megvan, a 11. kilométernél a lábaim elé veti magát a vörös... Kicsivel odébb pedig a kéket is megtalálom: az égről a fa törzsére folyt egy turistajelzés formájában.

2019.
11. 17.

Dömös: Körtvélyes-hegy, Vörös-hegy Cimbivel

Cimbi ezúttal is csodás futótárs. Az elágazásoknál, vagy ha lemaradok, megvár [külön kérés nélkül is]. Ha hívom, jön [őzkergetésből is], ha mondom, hogy erre, akkor erre, ha arra, akkor arra, ha vissza, akkor vissza. Nincs kérdés, figyel, mit szeretnék, és minden úgy van jól, ahogyan kérem. Szeretek vele futni. Szeretem nézni a hullámfutását, a hullámtestén hullámozó hullámszőrőkkel, belenézni okos tekintetébe, megdicsérni, együtt pisilni, fotózni...

2019.
11. 24.

Dömös: Piroska-hegyi-dűlő

Tegnap este Lucával „kifényeztük” a házat [a frissen vásárolt LED-es fényfüzérekkel], majd lányom meg is írta anyukájának, hogy „Nálunk már karácsony van”. „Nálam macska van :)” – válaszolta anyja.

Nálam pedig most, távolodva a hajnal sötétjében álló háztól, az ajtó mögül az ünnepi fényekkel körülölelt kutya tekintete kísér – ezúttal egyedül indulok új kalandra. Cimbit itt hagyom Lucának.

A fény ünnepe kezdődik itt is, a dömösi szántóföldek peremén. Hálás vagyok, amiért emlékezetes hangulatokkal gazdagodva teremő részese lehetek *mindennek*...

2019. 11. 03. Mánfa, 46°8'56.8905" N 18°14'50.3751" E

2019. 11. 09. Pilismarót, 47°45'59.5548" N 18°51'25.9524" E

2019. 11. 09. Pilismarót, 47°46'10.8192" N 18°51'30.276" E

2019.
12. 14.

Dömös: Rám-szakadék, Árpád-vár Cimbivel

Alig fagypont fölött van a hőmérséklet, és esik az eső. Mégis mennem kell, mert tudom, hogy „odakint”, a komfortzónám kapuját átlépve értékes ajándékok várnak.

Legtöbbször hátránynak érzem, hogy rossz a memóriám, de most örülök, hogy nem emlékeztem, mennyire „technikás terep” a Rám-szakadék – legalábbis kutyával. Kutyával, aki ráadásul nem szereti a vizet. De már az első létránál tudom, hogy végigmegyünk, mert számíthatunk egymásra. Cimbi zergeként szökell a csúszós köveken, és ha kell, segítek neki, tolom a fenekét. Az utolsónál viszont egyértelmű, hogy megkerülhetetlen a létra. Bal kezemmel magamhoz ölelem Cimbib, jobb kezemmel kapaszkodom a létrában, és közben mondogatom, hogy nyugi. Drága barátom pedig érti: nem ficáncol, így nem ejtem le, és nem töri össze magát.

„Fent vagyunk, Cimbikém, ügyes vagy!” Érzem, hogy jó bátorságpróba volt ez neki, és kiváló „csapatépítő” mindkettőnknek.

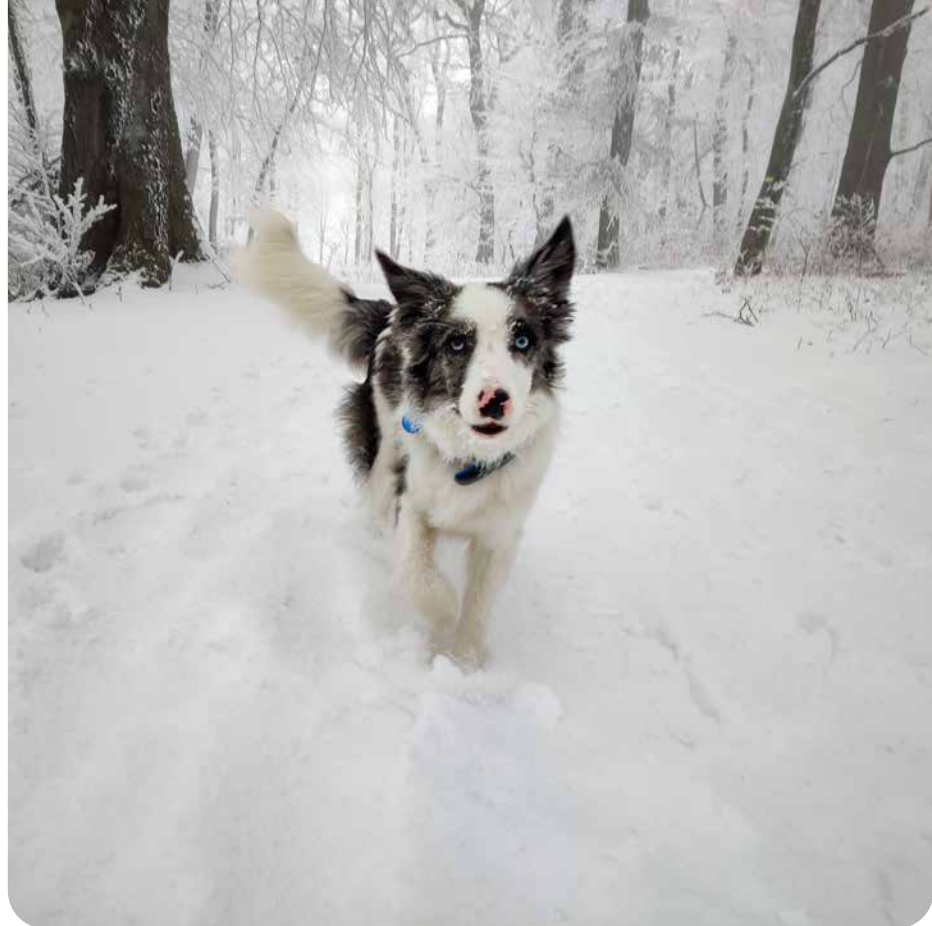
Egyre világosabb van, már látszik a kék ég, napsugarak csillantják az ágakba csimpaszkodó esőcseppeket, odalent párafelhő úszik, benne szivárványgömbök születnek. Képtelenség betelni vele, és ezt így lefényképezni – mégis kitaróan próbálkozom, miközben Cimbi, az odaadó, figyelmes, ügyes, szófogadó, okos és „hosszansorolhatnámmég” társam türelmesen vár.

Aztán lábaimat összezárva „cipőszánkózók” a sárban, és végig állva maradok, kacagok... Ennyi ajándékra azért nem számítottam.

2019.
12. 28.

Dömös: Vadálló-kövek, – Visegrád Cimbivel

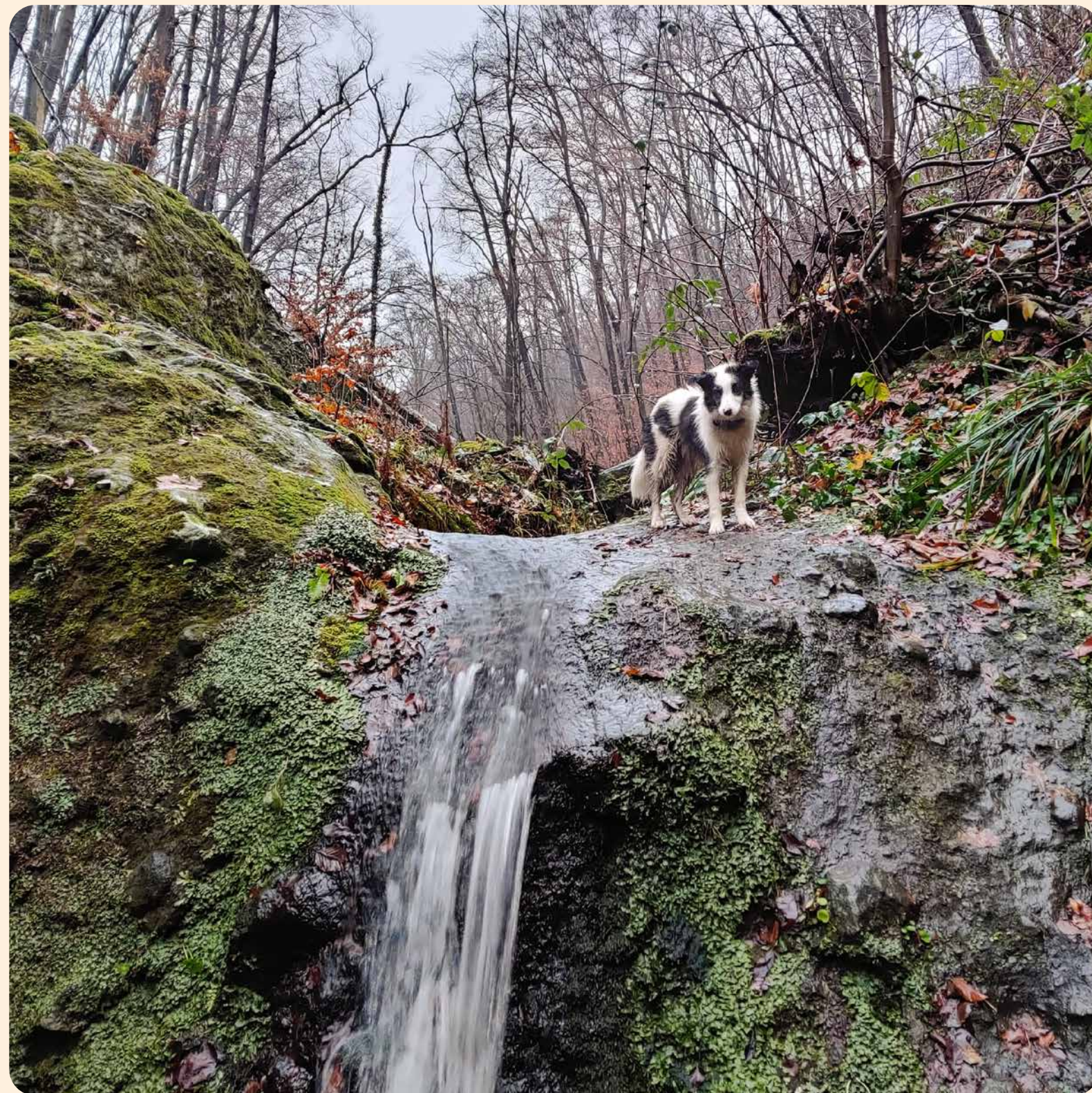
Hiszen ezek azok a sziklák, amiket előző futókalandunk során „odalentről” fotóztam! Fagyos szél dermeszti az arcomat, az ujjaim fájnak a hidegtől, még sincs hiányérzetem, mert szebb helyen nem is lehetnék, mint itt, a Vadálló-köveknél; és nagyszerűbb futótársat se tudok elképzelni Cimbivel. Varázslatos ez a hely, és benne az ellenfényben ragyogó bundájú barátom, kinek állandóan várnia kell rám, mert hozzá képest vánszorogva haladok felfelé. Nemcsak a táj, de négylábú fiacskám türelmessége és figyelmessége is lenyűgöz. Rendre viszanéz, sokszor vissza is fut hozzám, aztán előre, mintha mutatni akarná: látod, így kell ezt, tök egyszerű [lenne négy lábbal].

2019. 12. 05. Pilisszentkereszt, 47°43'8.7924" N 18°53'0.7692" E

2019. 12. 08. Pilismarót, 47°44'8.2068" N 18°51'43.1097" E

2019. 12. 14. Dömös, 47°44'31.2963" N 18°53'41.6269" E

Egy hasadékbán futunk, meredek dombok között, végre szélárnyékban. A hasadékot szegélyező, kopasz fákkal borított dombok kb. 300 méterre levő gerincéig minden belátható. Egy szürke-fekete foltos fehér bunda szalad fel a horizontig, majd vissza, mindezt egy percen belül. Imádom nézni ezt a játékosan könnyed vágát. Nem különben, amikor előttem szalad, és fenekén az extra vastag gatyabunda jobbra-balra tekeredik. Vagy ahogy kócolja a szél. Mókás dolgok ezek.

Az egyik út fejmagasságban kezdődik, egy meredek földsánc tetején, ezért nem találok. Mondom Cimbinek, hogy itt kellene jobbra kanyarodnunk, de hol az út? Mire ő fölmászik a földfalra, és az „elveszett” úton várja, hogy én is észrevegyem.

23,9 km 1322 m szintkülönbséggel – csak azért említem, mert ezúttal a menyiség (rendhagyó módon) egyenes arányosságban van a minőséggel. Ennél emelkedettebb befejezése nem is lehetne a 2019-es futóévnemnek!

2019. 12. 28. Dömös, 47°44'25.6067" N 18°54'42.8735" E

2019. 12. 28. Visegrád, 47°45'24.434" N 18°55'22.697" E

2019. 12. 28. Dömös, 47°44'26.0348" N 18°54'42.2691" E

2020.
01. 12.

Visegrád: Szatyor-hegy, Ágas-hegy Cimbivel

Balra nézve ismerős a hely. Akkor köd volt, és egy ló nézett ki az ablakból. Tavasz volt, és most, télen megint eszembe jut, mennyire félelmetesen gyönyörű a pillanat megismételhetetlensége és a jövő kiszámíthatatlansága. Egész másképp festett a helyszín és egész más volt benne az átélő.

2020.
01. 18.

Visegrád Cimbivel

A szemközti domb túloldaláról csak épp a fejét látom az állatnak, rajta egy egyenes szarvval. Hiányos biológiai ismereteim birtokában nem tudom eldönteni, hogy antiloppal vagy unikornissal van-e dolgunk. Cimbi közelebből is megnézi, de örömvinnnyogásaiból nem veszem ki, mit lát. Antilop vagy unikornis – végül is nem mindegy? Szép volt, és végre valami új, mert a megszokott menthetetlenül unalmassá lesz...

2020. 01. 05. Visegrád, 47°45'26.0316" N 18°56'3.291" E

2020. 01. 12. Visegrád, 47°44'51.526" N 18°56'41.484" E

2020. 01. 12. Visegrád, 47°44'43.4111" N 18°57'21.857" E

2020. 01. 26.

Visegrád: Új-hegy, Mátyás-hegy , Nagy-bükk, Alsó-Pap-hegy, Kis-Pap-hegy Cimbivel

Volt már jó néhány szép jelenet a most születő futókalandomban is, de ez itt mindenképp a legszebbek egyike! Elképzelem, mikor ebben a „lakókocsiban” emberek éltek, tevékenykedtek, örültek és aggódtak. Mostanra pedig már csak rozsdás fémkeretbe foglalt tárgymaradványok utalnak minderre. Ami akkor fontos volt, már egyáltalán nem számít. Az emberi létezés törékenysége, a pillanat megismételhetetlensége, az elmúlás hatalma mindig lenyűgöz.

16 468
km

2020. 01. 26. Visegrád, 47°45'22.1754" N 18°58'10.8751" E

2020.
02.09.

Pilisszentlászló: Öreg-Pap-hegy Cimbivel

Előbújik a horizont mögül a nap, beragyogja a mellettem elterülő rétet. Elöttem fut négylábú barátom, bilétája vidáman csilingel a nyakában, szórénék hullámai finoman követik csodálatos mozgását. Fölöttem kék ég, alattam könnyen futható, sík terep; bőven van tér a gondolatoknak is; és bennem egyre határozottabban megfogalmazódik: KIBASZOTT JÓ ÉLNI! Aztán jön még egy: ÉS KURVÁRA MINDEGY, MEDDIG! Az élet értékét nem a hossza adja, hanem a teljessége!

2020.
02.15.

Visegrád: Nagy-bükk, Vaskapu-hegy Cimbivel

Patakátkelés, de nem látom a köveket, melyekre lépve száraz lábbal folytathatnám utam a túloldalon. Kis tétozás után rálépek az egyikre, és rögtön „megjelenik” a következő, majd még egy, és – hamarabb, mint ahogy ezt elolvasod – máris túlhan vagyok. Ismerős szituáció? Nem mersz elindulni, de amikor már benne vagy, egyértelművé válik, merre kell menned. Egy újabb metaforikus tanítás, vagy csupán belemagyarázás? Persze csak anyagban ragadt olvasóim kedvéért teszem fel e „menekülési alternatívát kínáló” költői kérdést...

2020.
02.23.

Orfú: Kis-hegy, Cigány-hegy Cimbivel (Mecsek #25)

Határozottan tetszik ez a formabontás! Zöld szár, zöld levél – ehhez piros, narancs, sárga, kék, lila, fehér szirmok illenek. Legalábbis a többség szerint, de ez kit érdekel?! Itt van ez a vagány virág, aki bevállalja a „monokrómiát”: zöld levelekkel szegett zöld száron zöld szirmokat növeszt. És milyen jól áll neki! Hogy jobb, kutyával vagy nélküle? A fotó nélküle, de 25. mecsekbéli futókalandom egyértelműen jobb vele, aki jól láthatóan még mindig nem érti a fotózás lényegét: nyugalizáció, kompozíció, expozíció. És miközben én ezzel próbálok, ő rám ugrik és nyalogat. De természetesen szó sincs róla, hogy mindezért haragudnék rá, beérem annyival, hogy a fotózás lényegén kívül mindent [is] ért.

Rohadék tuskék [igen, még mindig csak itt tartok], és ráadásul erre jövünk majd visszafelé is! De visszafelé már alig akadnak belém, és még mielőtt újra boszszankodni kezdenék miattuk, már túl is vagyunk az egészen. Újabb „áthallásos metafora”: visszanézve mily sokszor tűnik immár nevetségesnek, ami „odafelé” szörnyen és véresen komoly volt...

2020. 02. 15. Visegrád, 47°45'21.1801" N 18°59'0.2449" E

2020. 02. 23. Orfú, 46°8'6.8267" N 18°9'45.8309" E

2020. 02. 02. Visegrád, 47°44'33.354" N 18°58'6.681" E

És miközben ezen morfondírozok, sajnálkozva nézem Cimbit, kinek – rövidebb lábai miatt – jóval több jut a tüskés ágakból. De úgy megy át közöttük, mint kés a vajban, és ezzel ismét totálisan lenyűgöz! Micsoda bunda! Vegyük csak sorra, mi-
ket „tud”! Például öntisztuló. Cimbit még soha nem fürdettem meg, de – néhány dögbe hempergés és jó néhány esős-saras séta vagy futás kivételével [utóbbiak maradványa egy napon belül leperreg] a bundája mindig ápolt, puha, jószagú és szép! Legalább -10 °C-ig komfortos [alacsonyabb hőmérsékleten még nem volt alkalmunk tesztelni]. Vízállónak nem mondható, de túl azon, hogy nedvesség ha-
tására a szőrök aranyosan bekreppelődnek, a víz kárt nem tesz benne, és hamar megszárad [nedvesen viszont tény, hogy nem igazán jó szagú]. És mint már a fentiekből kiderült, „tüskeálló” is.

2020.
03.01.

Visegrád: Somos-bérc, Muflon ösvény Cimbivel

Sötét van, nincs kedvem, aggódok... Mindennapos küzdelmem, tonnányi teher-
rel ülök az autóba...

Futni kezdünk, és minden egyes lépéssel könnyebb vagyok. A kelő nap fénye
[még ha csak a felhők mögül is] egyre több futografálni valót fest körém, és
Cimbi folyamatos lelkesedése is harsogja, hogy minden így van jól: a télutó
barnasága, rügyek fakadása, ágak kuszasága, tüskék marasztalása, hegyoldalról
hömpölygő kövek mohazöldje, kergetni való vadak vágtaja, messzi Duna tükre,
közeli patak csobogása, madarak éneke, a föld sara...

Már minden világos, van kedvem, nincs miért aggódnom... Futókaland utáni
„megvilágosodásom” – megkönnyebbülten ülök az autóba...

2020.
03.08.

Visegrád: Barát-halom, Hajlékos-bérc Cimbivel

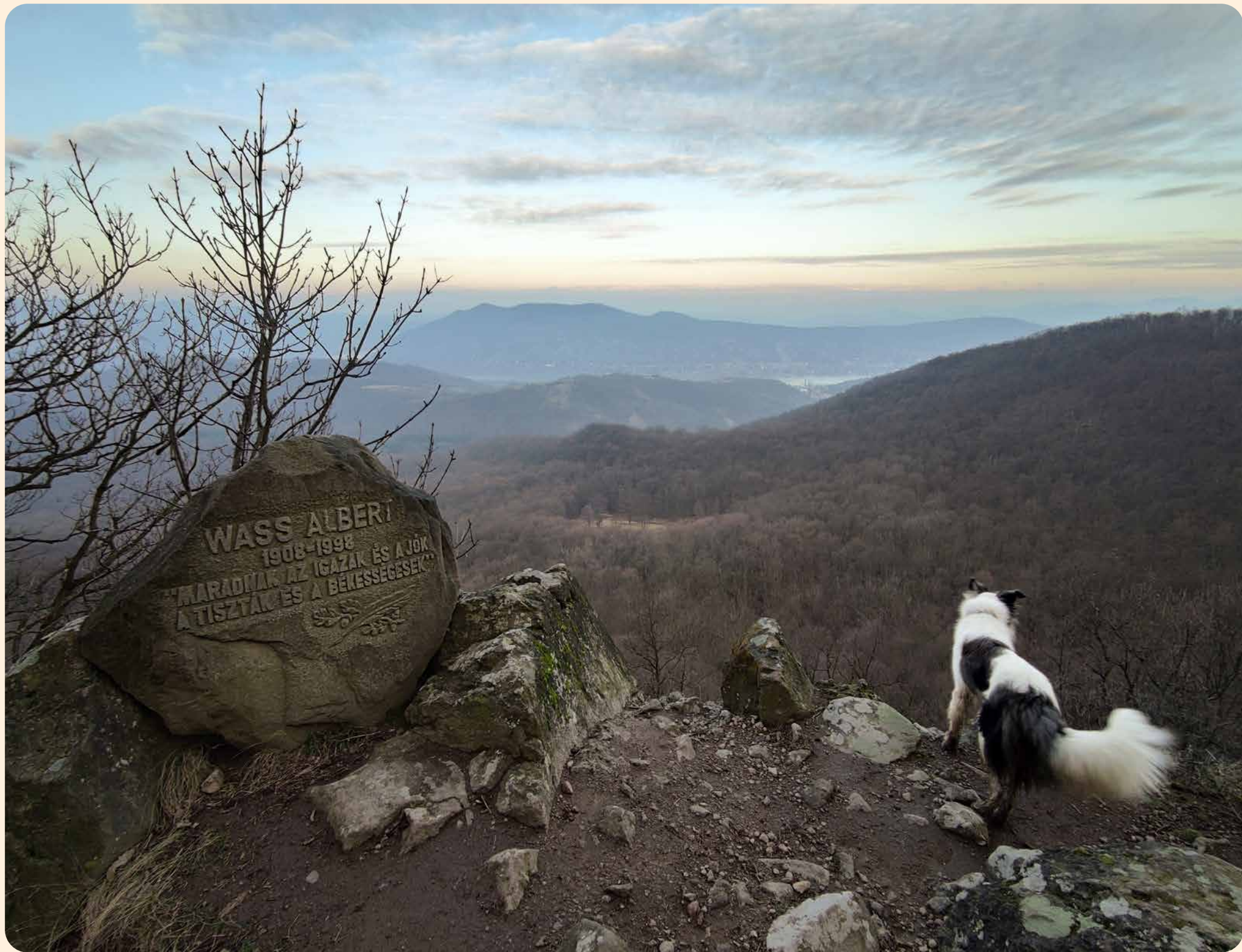
4:45-kor ébreszt a telefonom. Az alsó szinten Cimbi is felébred, hallom, hogy
megrázza magát. Én is megpróbálom e technikát, megrázom a fejem. Hallom,
hogy lent Cimbi morogni kezd, és magam elé képzem, amint a telkemen el-
szaladó, soha vissza nem térő álmatag morogja. Nosza, gyerünk, felülök az ágy-
ban... Aztán két lábra állok, és elindulok a fürdőszoba felé. Ezzel a nehezén túl is
vagyok, jöhet a ráadás...

2020. 02. 23. Orfú, 46°8'21.0259" N 18°9'43.8668" E

2020. 03. 14. Visegrád, 47°47'17.3833" N 18°58'25.8131" E

2020. 03. 08. Visegrád, 47°46'18.4124" N 19°0'4.3296" E

2020.
03. 14.

Visegrád: Felső-öböl, Alsó-öböl, Kálvária Cimbivel

A koronavírus [Covid-19] miatt kialakult rendkívüli helyzetre való tekintettel úgy döntöttem, hogy mindannyiunk biztonsága érdekében a futográfusprojektet itt-honról folytatom. Az alábbi – és a határozatlan idejű visszavonásomig minden, a honlapomon ezután megjelenő – fotórealisztikus pixelhalmazok csupán terem-tő képzeletem illuzórikus megnyilvánulásai.

A Kálvária utcában örömmel fedezem fel a házat, melyet egy ingatlanközvetítő-vel néztem meg tavaly januárban. Mutatom a tíz nap híján egyéves Cimbinek, aki akkor még meg se született. Ha ezt választottam volna új otthonomnak, nem ismerném a kesztölci csendet, cserébe kaptam volna dunai panorámát. Minden bizonnyal szeretnék itt élni, pontosabban itt is szívesen élnék, ahogyan oly sok egyéb helyen is.

Szeretem Visegrád hangulatát, szerettem e képzeletbeli futókalandot is!

2020.
03. 21.

Visegrád: Várhegy, Villám-hegy Cimbivel

Minden zárva [nemcsak azért, mert hajnal van], a parkolók „körbeszalagozva”. A visegrádi Fellegvár környékén apokaliptikus a hangulat...

Eljátszom a gondolattal, hogy emberként egyedül maradtam, és én vagyok a járvány egyetlen túlélője. Futás után hazatérve előveszem majd a pincéből a fa-tüzelésű kályhám, mert áram se lesz már sokáig. Élelmiszerhez hozzájutok még jó darabig a boltokat „fosztogatva”, de a navigáció már nem fog működni a tele-fonomon, ahogy a telefonom se sokáig. Pedig szerezhetnék akár egy Samsung Galaxy S20 Ultrát is, de már semmi értelme, mert áram sincs, Google sincs, felhő is „csak” az égen. A legfontosabb pedig: kell egy fegyver, mert mi van, ha meg-támad egy kiéhezett kóbor kutya!? De mi értelme félni? Van egyáltalán értelme bárminek egyetlen túlélőként? Azt hiszem, nem sürgetném a találkozást a halál-lal; élnék, amíg lehet, próbálnék a végére járni annak, ami adatott. A nemfotózást nehéz lenne megszokni, de mint minden elengedésnek, ennek is lenne egy felemelő aspektusa. Talán még „blogolnék” is, persze papíron...

[Ha Cimbiről nem ejtek szót, az csak azért van, mert nem akarom ismételni ma-gam. Továbbra is minden nap lenyűgöz csodálatos partnerem, aki szinte min-dent megért, és aki – miközben ezt írom március 22-én este, pár perccel a szem-köztí domboldalt narancsvörösré festő napnyugta után – itt fekszik az ölemben.]

2020. 03. 21. Visegrád, 47°47'39.3324" N 18°58'46.533" E

2020. 03. 21. Visegrád, 47°47'37.5072" N 18°59'28.7832" E

2020. 03. 21. Visegrád, 47°47'37.1022" N 18°58'45.3756" E

2020.
03.28.

Visegrád: Mogyoró-hegy Cimbivel

Éjfélről kijárási korlátozás van érvényben. A szokásos futókalandomat nem szívesen törölném a „hetirendemből”, ezért naiv aggodalommal ülök az autóba, készülve a rend őreivel való találkozásra. A hatósági számonkérés elmarad, így nincs alkalmam elmondani, amit most leírok. Azzal teszem a lehető legtöbbet az egészségemért, ha otthon maradás helyett futni megyek.* Kezdődjek hát a felfedezés, a tavasz, az egész-ség, az egy-ség ünnepe!

Néhány méternyire tőlünk patak csordogál, mellette futva Cimbi sűrűn tekinget arra felé. Eszembe jut, hogy kalandtársam szomjas lehet. „Megállhatunk, ha szomjas vagy. Ígyál, megvárlak” – mondom bundás barátomnak, és intek egyet a vízfolyás irányába. Ő lesétál a partra, iszik, majd futunk tovább. Cimbi ehhez hasonló, csodás reakciókkal ajándékoz meg nap mint nap, futásról futásra. És ezúttal ráadásként kapok még Duna-partot, függőhidat, kecskéket, lovakat, kis erdei kápolnát, meredek bányafalat, tavat, kunyhót, másik hidat, virágzó fákat, tavaszi illatokat, napsütést, no meg sok „leírhatatlanságot”...

**Majd' 7 éve futok rendszeresen, és több mint 5 éve nem voltam beteg [értsd: a torkom se fáj, és náthás se voltam]. Én e két tény között szoros összefüggést látok. [Korábban se voltam beteges, de azért évente egyszer-kétszer voltak néha lázzal kísért megfázásos tüneteim.]*

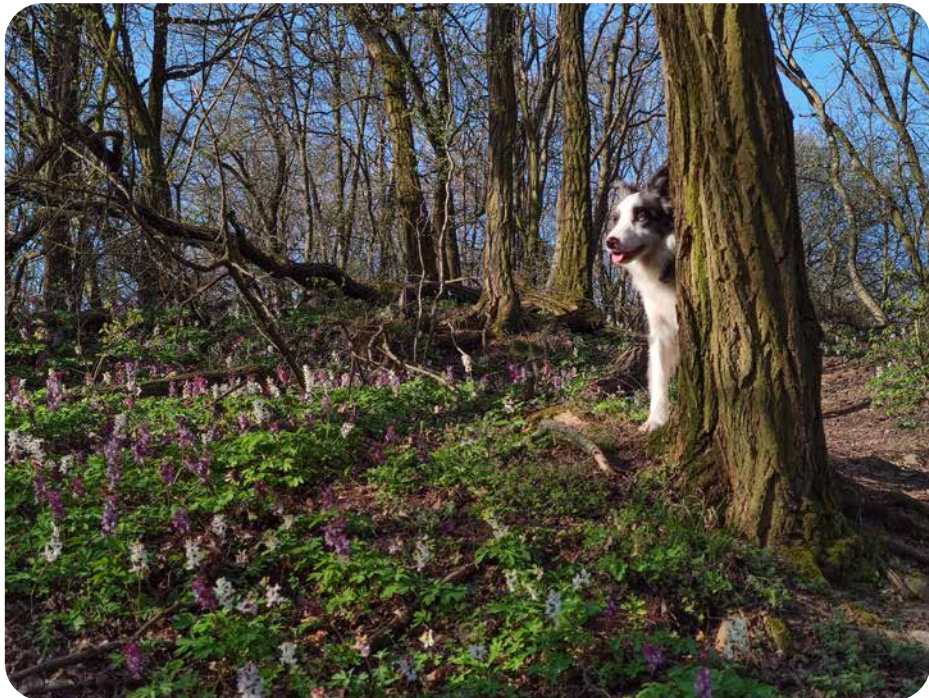
#maradjotthon #maradjéber

2020.
04.06.

Visegrád – Dunabogdány: Pap-hegy Cimbivel

Nocsak, mit hallok? Patak csobog? Hol? De nem is csobogás ez, hanem inkább bugyogás. Olyasmi, mint mikor egy palackból bort töltenek [mi más?]. Nevetek, mikor megfejttem, hiszen itt lépdél előttem a hang forrása: Cimbikém az imént jól teleitta magát, és a hasában lötykölődik a pocsolyavíz.

Ez volt a 15. és egyúttal utolsó visegrádi [illetve Visegrádot is érintő] kalandunk [pontosabban még egyszer épp csak átlépjük majd e gyönyörű város határát]. Jövő hétvégén a Mecsekben folytatjuk, ha el tudunk jutni odáig.

2020. 03. 28. Visegrád, 47°48'1.6524" N 19°0'9.6336" E

2020. 04. 06. Visegrád, 47°47'13.3512" N 18°58'45.876" E

2020. 04. 11. Pécs, 46°6'33.2532" N 18°12'8.5068" E

2020.
04. 11.

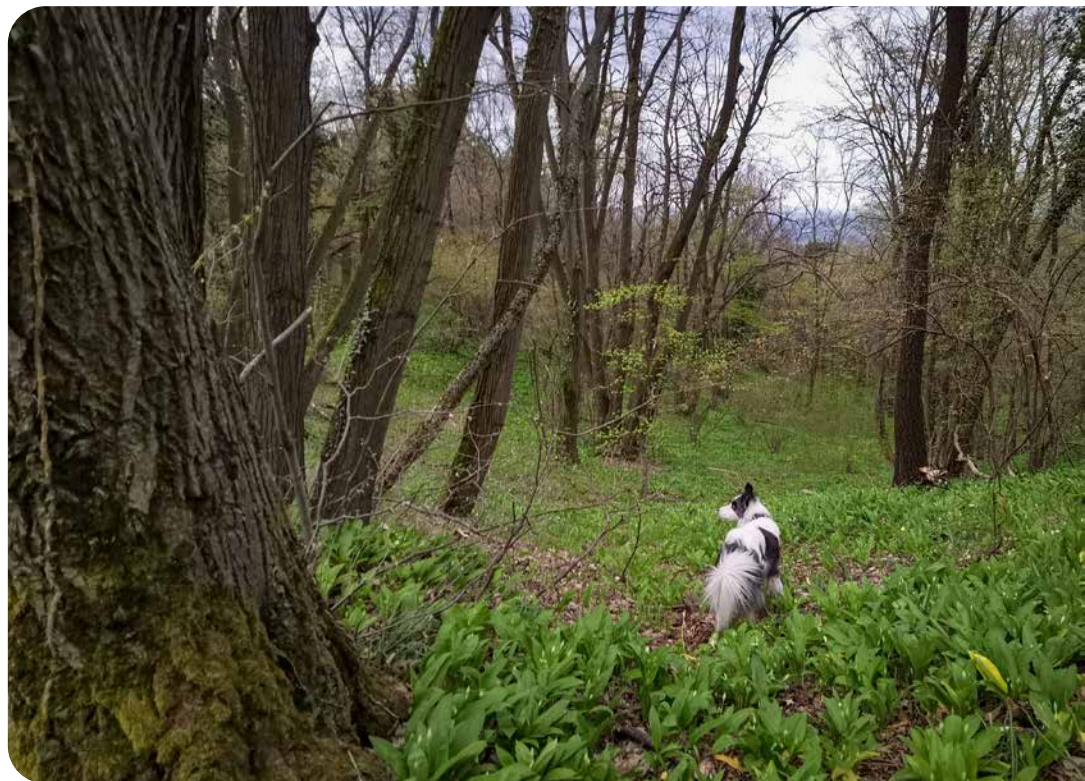
Pécs: Mandulás park, Tubes Cimbivel (Mecsek #26)

Itt van a legnagyobb, a leghíresebb, a leghájpoltabb! Pontosabban nem is csak itt, de szinte mindenhol; és leginkább nem is ő maga, csak a [nagyraeszt hamis] híre. De ennyi épp elég ahhoz, hogy szinte mindent be- és lezárjanak. Hihetetlenül jól tolja, korábban elképzelhetetlen határokat szárnyal túl – minden kétséget kizáróan ő korunk legnagyobb médiasztárja: a koronavírus! Figyelmesen elolvassom a szöveget:

„Pécs megyei Jogú Város Polgármesterének rendelkezése alapján a koronavírus fertőzés terjedésének lassítása, illetve annak megállítása érdekében, a Városi erdő – Parkerdő teljes területe lezárásra került. Érvényes: visszavonásig. Kérjük, a Tisztelt Természetkedvelő Kirándulókat, segítsék a munkánkat azzal, hogy nem látogatják a lezárt területeket. Megértésüket köszönjük!”

Egyre magányosabbnak érzem magam ezzel a „tulajdonságommal”, de én még mindig szeretem kérdéseket feltéve megpróbálni átlátni az összefüggéseket. Mivel Cimbikémet most nem akarom fárasztani effélével, és más megszólítható élőlény nincs jelen, magamat kérdezem: Túl azon, hogy netán egyesek szerint rossz példát mutatok, mások meg talán felháborodnak azon, hogy nem vagyok hajlandó magamra venni a mindannyiunkért (valójában persze leginkább önmagáért) aggódó, otthon ülő hős szerepét, ártok-e bárkinek azzal, ha azt teszem, amit hét éve szinte minden héten legalább egyszer, vagyis a hátam mögött hagyva a táblákat, egy újabb futókalandba bocsátkozom a természettel és önmagammal? A bennem e kérdésre pillanatok alatt megszülető és kristálytisztaan egyértelmű válasz az, hogy: nem. Így hát nyílt szívvel és tiszta lelkiismerettel indulok el ismét a mindenség befogadására.

A Tubes felé haladva egy bringás jön szembe, megáll, beszélgetünk. Mondja, hogy olyan most az erdő, mint a Spektrum tévécsatornán futó sorozatban, ami arról szól, milyen lesz a Föld az emberiség kipusztulása után. Mondja, hogy általában tele van az erdő csikkével, szeméttel, de most mindez nincs, embereket se kell kerülgetnie, és ez jó [egyetértek]. Azt is megtudom, hogy két trombóza volt, majd 50 évesen elkezdett tekerni, és azóta nem volt beteg, az orvosa azt mondta, minden eredménye tökéletes. Csak így tovább! Ebben maradvá búcsúzunk.

2020. 04. 11. Pécs, 46°6'40.2336" N 18°11'49.7508" E

2020. 04. 26. Dunabogdány, 47°46'34.8851" N 19°11'17.5727" E

2020. 04. 26. Dunabogdány, 47°47'27.1464" N 19°11'35.4791" E

2020.
04.26.

Dunabogdány: Kutya-hegy, Sajgó Cimbivel

Tegnap – túrázás és Erzsike mennyei csülökvacsorája után – este fél tizenegykor értünk haza Cimbivel. Ezért ma nem napkeltekor kerekedtünk futásra, hanem délután háromkor. Kicsit rosszul esik, hogy még érzem az emésztetlen ebédet a hasamban, de hamar kárpótolnak a mesébe illő jelenetek, és egy találkozás, melynek kapcsán egy eldugott, kézzel tapasztott, kör alakú kis házíká is „előkerül a föld alól”.

Felismerés: Cimbi úgy vadássza a szagokat, mint én a képeket. Ha talál egy izgalmasat, képtelen ott hagyni, még akár vissza is megy érte.

2020.
05.25.

Dorog: Szarkási-dűlő, Baumit-kőbánya Cimbivel

Cimbi egy őzkölyök nyomába eredne, de én utánaszólok, hogy „Cimbikém, hagyd, gyere inkább velem”, és ő jön inkább velem, pedig imád kergetőzni. Számomra ő egy „csodagyerek”. Imádom!

Cimbi besétál a Baumit-bánya területére, rászólok, hogy jöjjön vissza. De amíg pisilek, átértékelem a dolgot. Igaz, kerítéssel le van zárva az út, és munkagépek csőrömpölése hallatszik a közelből, de ha itt visszafordulunk, mehetünk hosszan vissza, ugyanarra, amerről jöttünk. Benézek hát..., és egyre beljebb keveredve végül egy terepjárós fickóval is összefutok. Már készülök megállni, hogy magyarázkodjak, de ő csodálkozón bámulva továbbhajt. Lenyűgöző a panoráma, kár lett volna kihagyni! Cimbi kérés nélkül végig a közelemben marad, mintha érezné, hogy még én se érzem magam biztonságban; megkönnyebbülök, mikor elhagyjuk a bánya területét.

2020.
05.30.

Dorog: Fehér-hegy – Csolnok: Henrik-hegy Cimbivel

Túl korán érünk oda, és a napkeltére várva Cimbikém nyüszögné az autóban, amíg végre leállítom a motort, és rányitom az ajtót az újabb közös futókalandunkra. Nem akarom, hogy „szenvedjen”, ezért inkább harminccal gurulok a szomszédos Dorog területére kitűzött starthelyig, miközben arra gondolok, hogy ez a lassúság meglehetősen „korszellemellenes”. De nem tartom fel a még szunnyadó forgalmat...

2020. 05. 03. Dunabogdány, 47°46'55.8876" N 19°2'5.8236" E

2020. 05. 25. Dorog, 47°43'7.3668" N 18°42'32.9796" E

2020. 05. 18. Piliscsév, 47°40'45.8111" N 18°47'55.0968" E

Nocsak, egy kis barna pocok, vagy mifene... És még egy..., aztán egy újabb. Utánuk jön két nagy fekete „pocok” is rőfögve, aztán még néhány csöppség bújik elő a bokrokból. Szólok Cimbinek, hogy várjon; együtt várjuk, hogy az egész család odébbálljon. Pár másodpercnyi szünet után újabb kis barnaságok kerülnek elő. Aztán még egy adag... Ennyi vadmalaccal egyszerre még soha nem találkoztam. [És Cimbi mindezt fegyelmезetten végignézte velem. De lehet, hogy ezt nem csak engedelmességének köszönhetem, hanem annak is, hogy három hete Cseszneken megkergette egy vaddisznó. Én nem láttam, mert bundás barátomat akkor „simabőrű” Ervin barátom vitte el túrázni, ő mesélte.] A szülők nem mentek túl messzire, mert később félelmetesen rőfögő bokrok mellett haladunk el...

2020. 06.06. **Dorog – Csolnok: Rőrekker – Leányvár Cimbivel**

Van, amikor úgy érzem, mesés képeket láttam, de nem sikerül megörökítenem őket. És van, amikor csak a képeim utómunkája során tudatosul bennem igazán, mennyi gyönyörűségben volt részem ezúttal [is]!

2020. 06.21. **Csolnok – Dág: Juhász-hegy – Leányvár Cimbivel**

Fény és ég, a táj ruhája múlt héten szebb volt. Cimbi úszik a búzatengerben, időnként feljön levegőt venni.

2020. 07.05. **Dág: Juhász-hegy, Tűz-hegy – Úny Cimbivel**

Tegnap szereltem be az új kádamat. Többször eszembe jut futás közben, milyen jó lesz majd hazaérve megfürdeni benne. Több mint 13 hónap után otthon először kádban...

2020. 07.12. **Pilisjászfalu – Piliscsaba – Tinnye Cimbivel**

A közelmúlt hétköznapijainak helyei köszönnek vissza, a piliscsabai Müller festékbolt közeléből indulunk [itt vettem a festékek egy részét a fürdőszoba felújításához], és a pilisjászfalui Weiland Autóig is elfutunk [tavaly októberben poliroztattam itt az autóm fényszóróit]. Még több pontot kötök össze a lányomaimmal...

2020. 05. 25. Dorog, 47°43'2.1323" N 18°43'28.1027" E

2020. 06. 06. Dorog, 47°42'9.828" N 18°44'51.9648" E

2020. 06. 06. Csolnok, 47°41'23.73" N 18°44'53.1132" E

2020. 06. 13. Csolnok, 47°41'15.036" N 18°43'42.7331" E

2020. 06. 28. Dág, 47°39'39.852" N 18°44'54.8268" E

2020.
07. 19.

Tokodaltáró – Dorog – Csolnok Cimbivel és Rose-zal

Egy hete még nem gondoltam volna, hogy a következő alkalommal két kutyával fogok futni. Mindenesetre hálás vagyok az univerzumnak/abszolútumnak/Istennek, avagy önmagamnak, amiért így alakult az életem. Rose egy 4 és fél éves szuka, és egyelőre próbaidőn van nálam. Sajnos Cimbivel nincs meg az az összhang, amire utóbbinak a legjobbat akarva vágnék, de futópartnernek csodás ez a kis „róka”. Szinte soha nem fut ki a látómezőmből, és én általa – Cimbi mellett – megkétszerezett intelligens kutyafigyelemben részesülök. Pedig még csak harmadik napunkat töltjük együtt. Vicces, mikor Cimbi rendre kecsesen átugorja a letört ágakat, kidőlt fákat, a dundi Rose pedig ahol csak lehet, alattuk bújik át (pedig ő is tud magasra ugrani, ügyesen kapja el a levegőben a labdát és a frizbit).*

**Rose-t pár nappal később visszaadtam a gazdájának, mert úgy láttam, hogy jelenléte frusztrálta Cimbit.*

2020. 07. 19. Tokodaltáró, 47°43'9.8939" N 18°41'56.2163" E

2020. 07. 05. Dág, 47°40'4.2239" N 18°45'2.2247" E

17 788
km

2020. 07. 19. Dorog, 47°42'51.6816" N 18°42'10.2096" E

2020.
08. 15.

Balatonberény – Balatonkeresztúr Cimbivel

Cimbivel együtt nézzük a szőlőtőkék között visszabámuló őzeket... Szakítok egy csábítóan piros almát a fáról... Mindezt a legjobb [bundás] barátom társaságában, fenséges balatoni panorámával keretezve élem át. Nem is kell ennél több.

2020.
08. 31.

Szlovénia: Cerknica Cimbivel

Tegnap délután Cimbi – az egy hónappal korábban a Balatonban megtett néhány métere után – életében másodszor úszott; ráadásul először a tengerben, amibe szó szerint bele is kóstolt. Aztán fosott és hányt egy nagyot a sós víztől. Majd rengeteget ivott... És most már egy perce pisil itt, szlovéniai futókalandunk elején, miután fosott is már (úgy látszik, a tenger tisztító hatása még tart) – és ezzel ismét lenyűgöz. Mármint azzal, hogy ezt mind magában bírta tartani, és mikor az ágyamban gyömöszöltem a szállásunkon, akkor se „szívárogtatott ki” semmit.

Követve a helyieket [akik egy magamfajta magyar számára meglepően idősek és korán kelők] többször is villanypásztorokon bújunk át, míg felérünk a csúcra. Közben sok ló, valamint tehén csodálja és követi kíváncsian az én bundás barátomat, aki inkább szeretne tőlük tisztas távolságban maradni. A „csúcs-élmény” elmarad, de az odáig vezető út panorámái bőven kárpótoltak már előre.

2020. 08. 15. Balatonberény, 46°42'36.2304" N 17°20'45.6108" E

2020. 08. 31. Cerknica, 45°47'25.1585" N 14°24'27.0187" E

2020. 08. 31. Cerknica, 45°47'33.6779" N 14°24'0.6696" E

2020.
09.05.

Tahitótfalu: Sionhegy – Dunabogdány Cimbivel

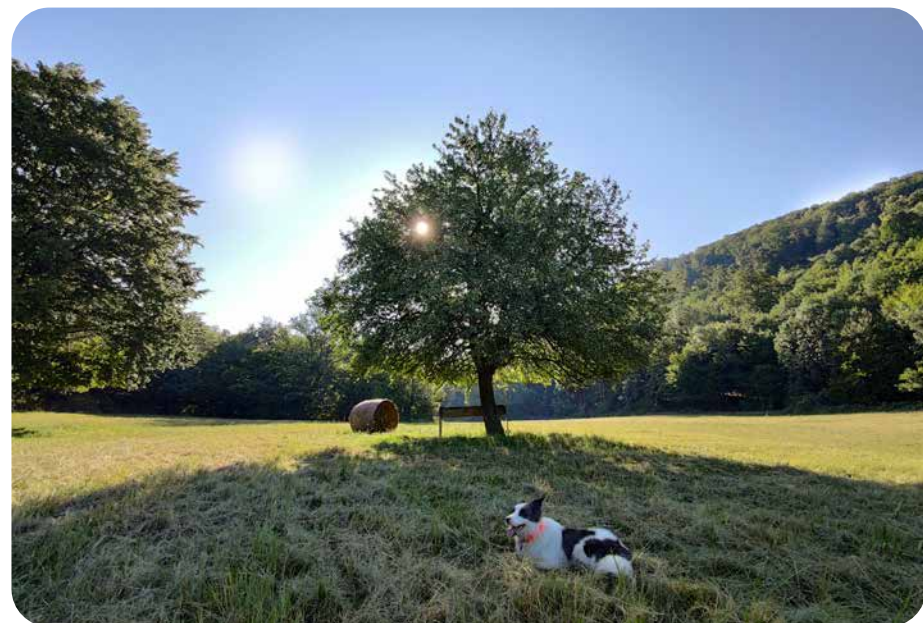
Még az autóban utazunk, mikor szarvasok sétálnak át előttünk az úton lenyűgöző nyugalommal és méltósággal... Később, már futás közben is találkozunk két példánnyal, kiket Cimbi velem együtt néz, de már szólnom se kell, bundás barátom nem indul utánuk. Érdekes látni, ahogyan változik a személyisége, a nyughatatlan kölyökből lassan megfontolt felnőtt lesz...

Szürkemarhák futnak mellettünk a villanypásztor túloldalán; Cimbi érdekli őket nagyon, nem én... Futótársam kicsit később egy szabadon legelésző ló figyelmét is felkelti, olyannyira, hogy az harmadikként csatlakozva csapatunkhoz egy darabon elkísér minket – Cimbit (és végül már engem is) kissé frusztrálva. Mikor hirtelen hátrafordulva megfenyegetem, ő is hátat fordít nekem. Később jut eszembe, milyen szerencsés vagyok, hogy nem hagyott rajtam egy patalenyomatot...

2020.
09.20.

Tahitótfalu: Házas-völgy, Vértés-hegy Cimbivel

Mindig lenyűgöz, ahogy egyszer csak megérkezik. Persze cseppet sem váratlanul, mert lehetett rá számítani, miként minden évben. De múlt héten még szinte nyoma se volt. Mindenesetre örülök neki, kifejezetten kedvelem, a négy testvér közül talán a legjobban. Cimbikém másodszor találkozik vele. Szevasz ősz!

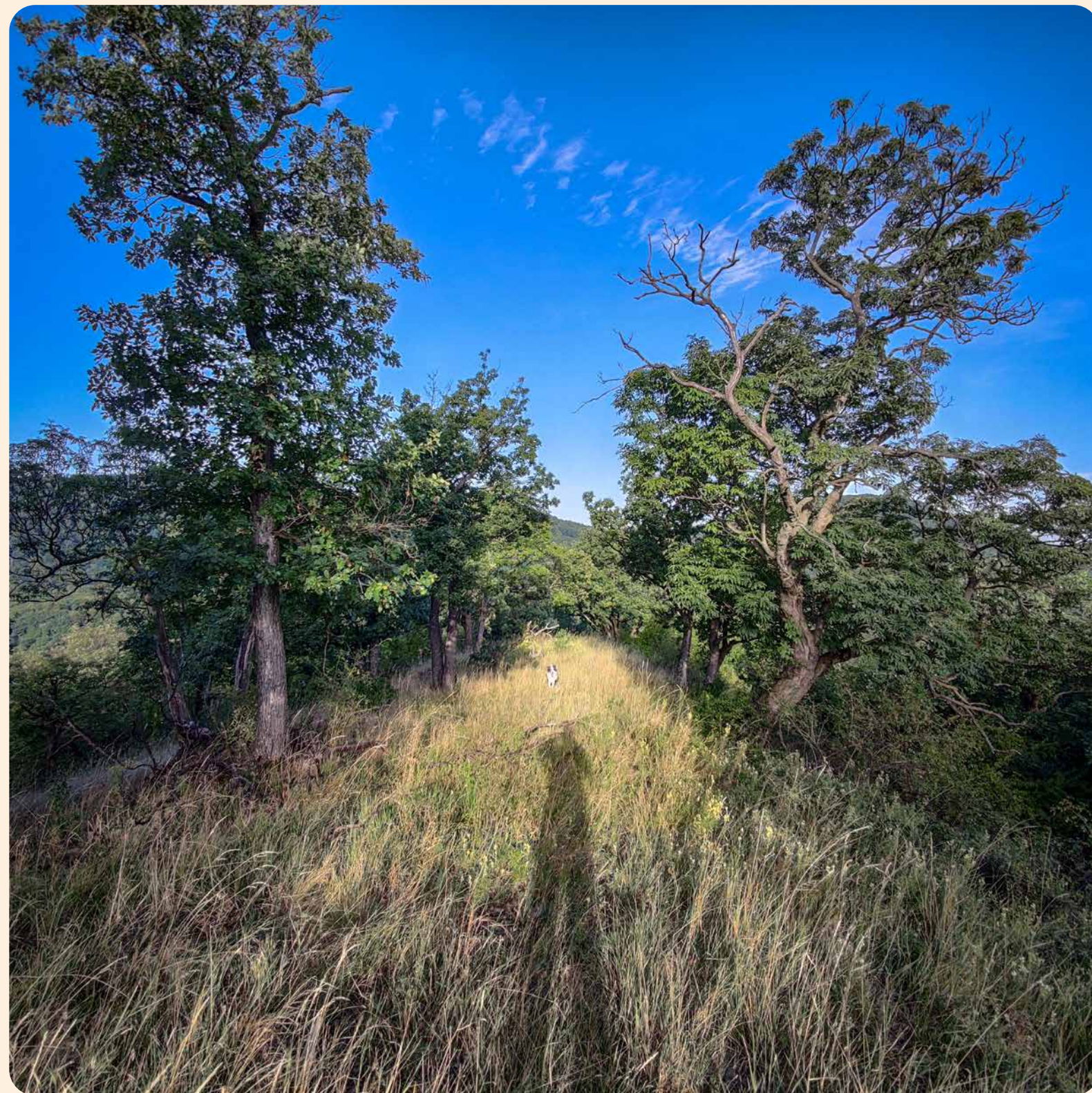
2020. 09. 05. Tahitótfalu, 47°45'16.8912" N 19°1'51.6216" E

2020. 09. 05. Tahitótfalu, 47°45'51.8832" N 19°3'8.2764" E

2020. 09. 20. Tahitótfalu, 47°44'25.9079" N 19°2'40.0164" E

2020. 09. 20. Tahitótfalu, 47°45'6.5628" N 19°1'51.384" E

2020. 09. 27.

Tahitótfalu: Kis-Bükk-tető, Vörös-kő Cimbivel

Furcsa helyzet, 9 hónapja nem volt ilyen: egyedül futok. Hűségese társam, bundás barátom csütörtökön [apukám 70. születésnapján, éppen másfél évesen] Szentendrén egy ugrásból rosszul érkezett, és estére már alig állt rá a bal első lábára. Szerencsére tegnap már egész nap használta mind a négy végtagját, de azért néha kicsit bicegve, ezért ma reggel fájo szívvel egyedül indultam útnak. Pedig volt ám lelkesedés, mikor látta, hogy húzom a futóruhámat...

Sokszor eszembe jut a „fiacskám”, aki ebben a kereszteződésben biztos megvárna; a vadak csörtetését biztosan nagyon fülelné [talán utánuk is indulna, ha közbe nem szólnék]; a patak vizéből jót inná; biztosan pisilnének is együtt; és biztos, hogy összenyalná az arcomat, mikor gombát makrózok...

Amúgy sokszor emelem a telefonom magam elé fotózásra készülve, de nem nem exponálok, mert már megtanultam, hogy többnyire nem érdemes. Hiába keresem a kijelzőn a varázslatos fények, színek, a lenyűgöző hangulatok, mélységek lenyomatát. Ezek egyedül bennem léteznek így, ahogyan csakis én látom őket.

Segítségemre siet a Vörös-kő, ez igen, ez a fenséges panoráma már fotón is visszaadható! De legalábbis exponálok...

18 308
km

2020. 09. 27. Tahitótfalu, 47°43'55.3655" N 19°3'28.0907" E

2020.
10. 10.

Leányfalu Cimbivel

Folyamatos – többnyire értelmetlen – csacsogás, amit képtelen vagyok elhallgattatni, bármerre járok is. Ez az „asszociációtánc” megy a fejemben most is...

2020.
10. 18.

Leányfalu: Rekettyés-tó, Csíkos-tó Cimbivel

Na, megint sántít a barátom. Egy perce még semmi baja nem volt, most meg lépésről lépésre romlik az állapota. Megint a bal első lába... már rá se lép, három lábon tipeg. Felemelem a „beteg” lábat, és elborzadva látom, hogy egy fél diónyi kitüremkedés van a pattancsán (Gábor barátomtól átvett nyelvújítással)! Majd mikor a „tumort” alig érintve egy dióhéj alakjában földre pottyan a sántaság okozója, hatalmas megkönnyebbülés csal mosolyt az arcomra.

2020.
10. 24.

Leányfalu: Kerek-hegy, Nyerges-hegy Cimbivel

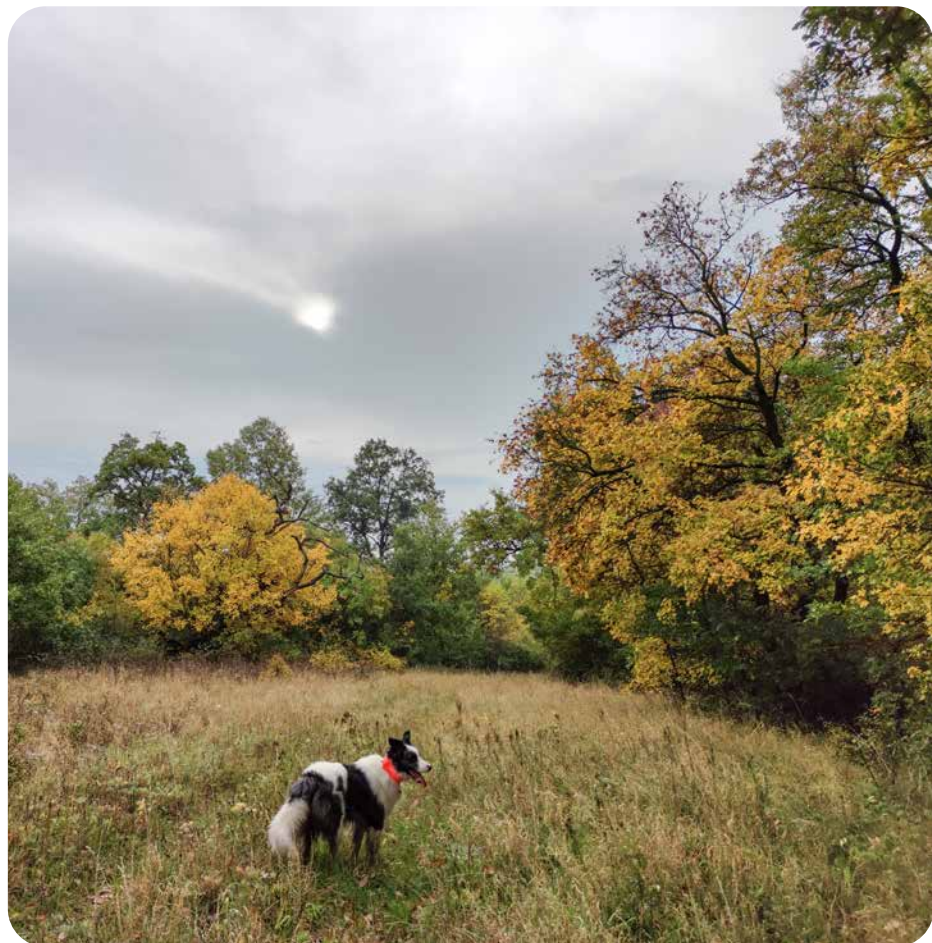
A tavasszal felgyulladt erdő zöld lángja egyre több helyen már csak sárgán-vörösen-barnán parázslík, aranyló fénysátrat borítva fölénk.

2020. 10. 24. Leányfalu, 47°42'52.3475" N 19°3'6.2891" E

2020. 10. 03. Leányfalu, 47°43'59.6568" N 19°2'36.8627" E

2020. 10. 24. Leányfalu, 47°42'54.5363" N 19°3'41.1948" E

2020. 10. 18. Leányfalu, 47°43'41.9736" N 19°3'45.5508" E

2020.
11. 01.

Pécs: Állatkert, Tv-torony Cimbivel (Mecsek #28)

A vörösnek ennyire ámulatba ejtő arcát talán még soha korábban nem láttam, mint most, itt, a Niké-szobrot körülölelő park levélbundáján, amihez káprázatos körítést adnak az égbolt lilásszürke felhőtakarójának rózsaszínei, az őszi fű tavasz-zöldjei és a napkelte-narancsok. De e meleg színek még csak lelkemet hevítik, fázó testem már várja 28. Mecsek-béli futókalandozásunk most következő 20 kilométeres darabkáját...

2020.
11. 08.

Pilisszentlászló – Dunabogdány: Szent László-hegy – Tahitótfalu – Leányfalu Cimbivel

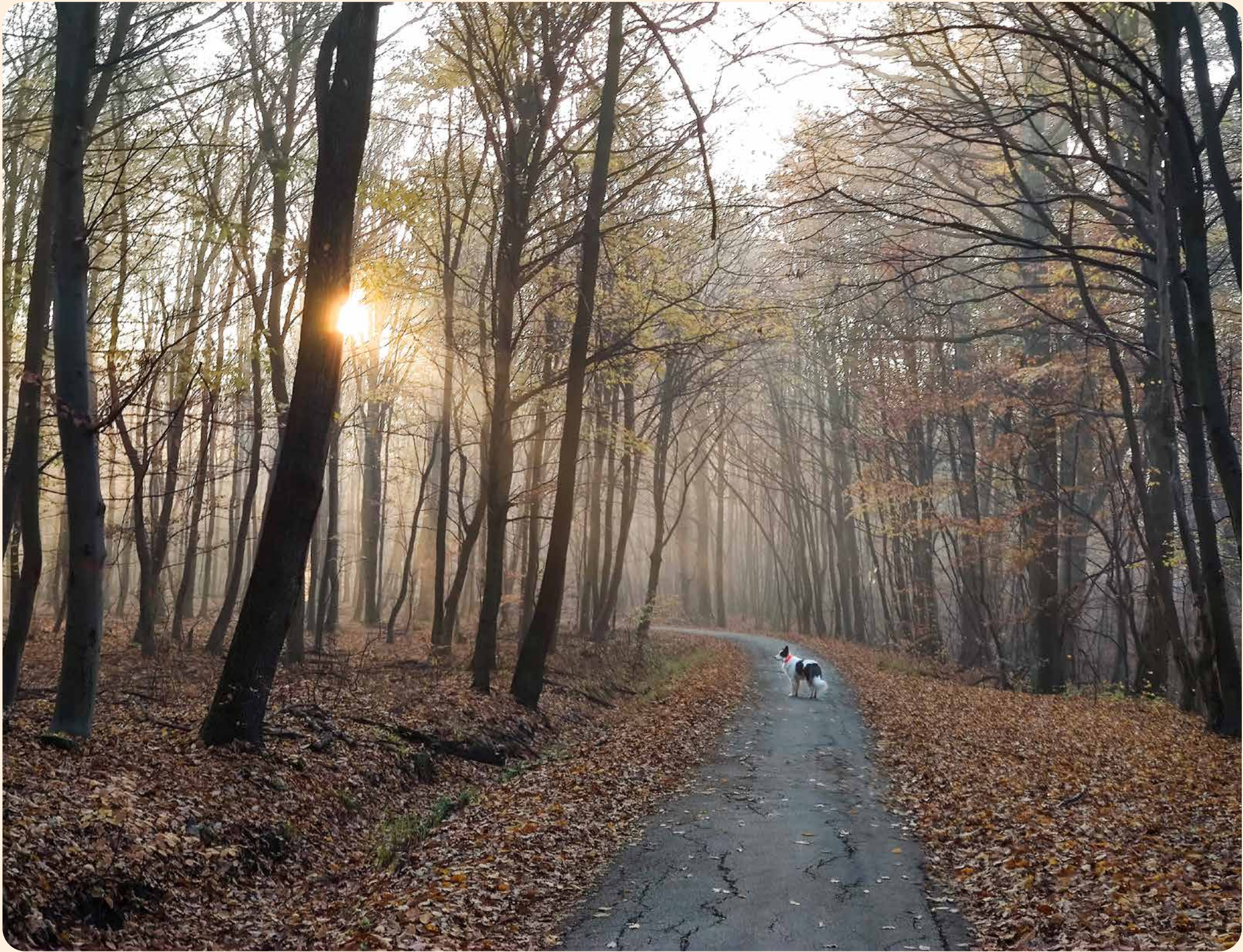
Ha úgy tekintek erre a sok gyönyörűségre, melyek körülvesznek, mint isteni ajándékokra, kiválasztottnak érzem magam...

2020. 11. 01. Pécs, 46°5'12.2027" N 18°13'19.5996" E

2020. 11. 01. Pécs, 46°5'15.3131" N 18°13'22.2096" E

2020. 11. 08. Dunabogdány, 47°44'14.4203" N 19°0'51.9911" E

2020.
11. 14.

Pilisszentlászló – Dunabogdány: Szent László-hegy – Tahitótfalu: Teknős-hát Cimbivel

A Pilis hegység egészének „meghódítása” keretében másodszor [és ezután még kétszer] indulunk ugyanonnan: Pilisszentlászló Kőkény utcájából [amúgy az otthonom is a Kőkény utcában van Kesztlőcön] az autóval megközelíthetetlen „belső területek” felé. E négy utolsó pilisi futókalandunk első néhány kilométere mindannyiszor ugyanarra vezet. Így hát ismerős a terep, mégis egészen más. Az egy héttel ezelőtti napsütötte tájat most köd takarja. Amolyan népmese ajándék ez: ugyanaz, de mégse.

Csütörtök óta fáj a bal lábam kisujja, és a negyedik kilométeren örömmel konstatalom, hogy a fájdalom egy katartikus jó érzésbe transzmutálódik. Mint mikor átfagyva betérsz egy meleg házba, ahol ropog a tűz a kályhában. Vagy mint amikor már nagyon régóta kell vizelned, és végre kieresztheted. Ebben is metaforikus példát látok, olyan példát, melyen keresztül könnyebben érthetővé válnak a dolgok. Valami ehhez hasonló módon kellene minden rosszat is [mi mássá, mint] szeretetté transzmutálni, ezzel is realizálva, hogy végső soron minden ugyanaz. Fájdalom és katarzis összeér, és egybeolvad. Hálás vagyok, hogy átélhetem.

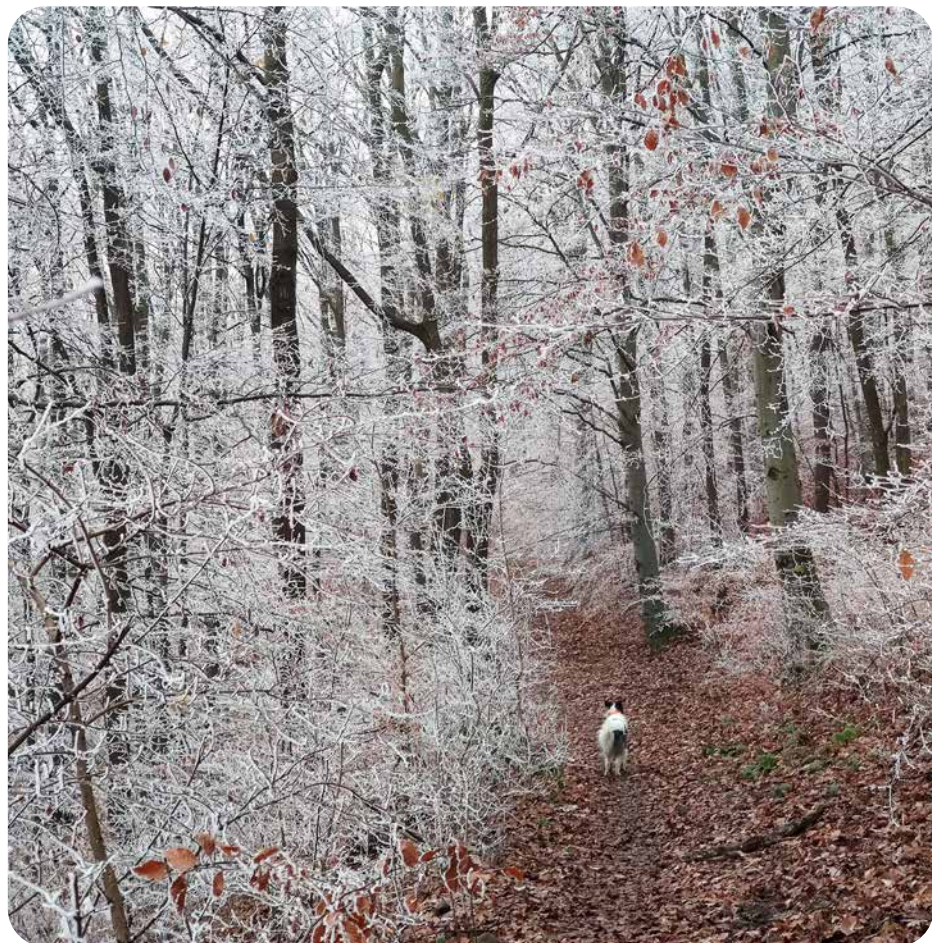
Cimbi nem néz hátra, és tovább megy ott, ahol én lefordulok. Nem szólok, várom, hogy észrevegye: már nem futok utána. Várom, és közben elbűvöl a csend. A szélcsendben csak a ködből született cseppek koppanásait hallom. Majd kisvártatva Cimbi lihegését.

Megállok fotózni, Cimbi ilyenkor szinte mindig türelmesen vár. De most elszalad, és hamarosan kiderül, miért. Egy muflont terel az útra, ahol én is állok, és ami most összeköt minket. Lenyűgözve nézem az állat csavart szarvait a ködben...

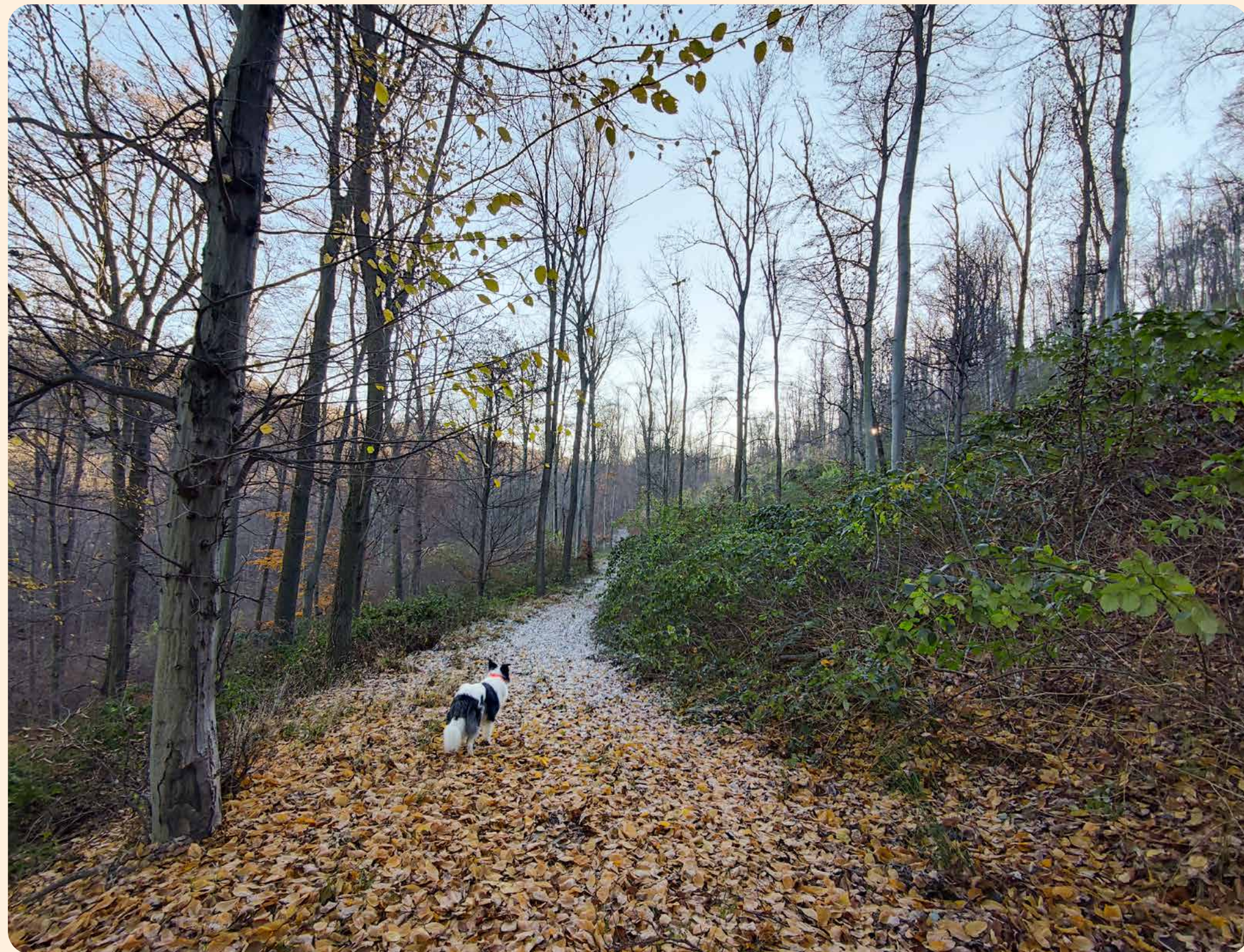
Hanyagul a földre dobott levélkabátok mindenfelé. Van közöttük egy zöld is. Ha egykori viselője a lányom lenne, mondanám, hogy „pakold el a ruhád”. De most nem szólok, inkább fotózok.

2020. 11. 14. Dunabogdány, 47°44'20.0039" N 19°0'42.57" E

2020. 11. 29. Pilisszentlászló, 47°43'37.3764" N 18°59'48.0047" E

2020. 11. 22. Tahitótfalu, 47°44'47.0327" N 19°1'54.8471" E

2020.
11. 22.

Pilisszentlászló – Dunabogdány: Szent László-hegy, Pap-rét – Tahitótfalu: Teknős-hát Cimbivel

Harmadszor indulunk ugyanonnan, ugyanarra. Először napsütésben, másodszor ködben, most pedig fagyban... Cimbikém már indulna a muflonok üdvözlésére, avagy üldözésére, de kérésemre velem marad. Talán már fél éve is van, hogy teljes mértékben megbízhatok az engedelmességében – ami persze csak hallótávolságon belül számonkérhető (és nem szokta megjártszani a süketet). Büszke vagyok a „fiacskámra”.

2020.
11. 29.

Pilisszentlászló – Dunabogdány: Szent László-hegy, Pap-rét, Urak asztala – Visegrád Cimbivel

Ismét fagyban indulunk, de most negyedszerre is egészen más ruhát ölt e táj: ezúttal zúzmara öltözteti fehérbe, amit az Urak asztalánál ragyogó napfény tesz még inkább káprázatosná. Ennél szebb nem is lehetne a búcsú a Pilstől, melynek immár minden útján futottam. Még egyszer, utoljára Pilisszentlászlón, Dunabogdányon és Visegrádon – utoljára a második Inov-8 Mudclaw 300-as cipőmben, és utoljára Xiaomi Mi Note 10 telefonnal –, ahol egy vadakban gazdag, felejthetetlen, felemelő futókalandként kerül helyére e nagy kirakós utolsó darabkája.

2020. 11. 29. Tahitótfalu, 47°43'45.552" N 19°0'24.5628" E

2020. 11. 29. Dunabogdány, ← 47°44'43.7892" N 19°1'4.6919" E, ↑ 47°44'22.3943" N 19°0'32.9148" E

2020. 11. 29. Dunabogdány, 47°45'12.5531" N 19°0'24.5699" E

2020.
12. 06.

Kisoroszi Gimbivel

Az új cipóm [EVADICT MT2] kényelmes, az új telefonom pedig egyszerűen nagyszerű. Egyfelől szánalmas, hogy egy „mihaszna”, az időben gyorsan elavuló és eltűnő kis tárgy érkezését úgy vártam, mint egy gyerek a Jézuska aján-dékát. Másfelől viszont örülök, hogy még él bennem a gyerek. Ez a Google Pixel 5-ös az eddigi legnagyobb telefonom, és úgy általában is jelenleg a legerethetőbb használati tárgyam. Természetesen [mobilfotós] kompromisszumokkal, de megbízhatóan teszi a dolgát, és ha fotózni akarok, akkor fotózok. Akkor, amikor akarok, és nem úgy, mint az előző lajhárlomha Xiaomi Mi Note 10-esemmel.

És hát legkedvesebb bundás barátommal benne vagyunk a legújabb futó-ka-landunkban, méghozzá új helyen: a Szentendrei-szigeten. A sziget északi csúcsa felől, Kisorosziból kezdjük a Dunával körbefolyt terület „szkennelését”. Csodás hangulatú, remek „újrakezdés”!

2020.
12. 12.

Tahitótfalu – Kisoroszi Gimbivel

Ártéri keszekuszaságban, indák sűrűjében, korhadó ágakon, emberi szemét között lépkedve próbálunk haladni a térképre rajzolt úttalan útvonalon. És már nemcsak az út hiányzik, Cimbi is eltűnik. Néhány hangos „hé” kiáltásom után előkerül; a fejére koppintva megszidom.

Két kilométernyi nehezen járható terep, és Cimbi megint nincs a látóteremben, pedig a sok fehér szórszáltól világos bundáját viszonylag könnyű lenne kiszűrni ebben a felhőkkal takart, nyirkos, „őserdőben”. „Hé, Cimbi” – ordítom bele a szűrkeségbe... Hiába. Ha előkerül, alaposan megrángatom a grabancát! Dühös vagyok, és egyre dühösebbre hergelem magam. „Cimbééé” – üvöltöm torokszakadva. És ezek a kibaszott indák!

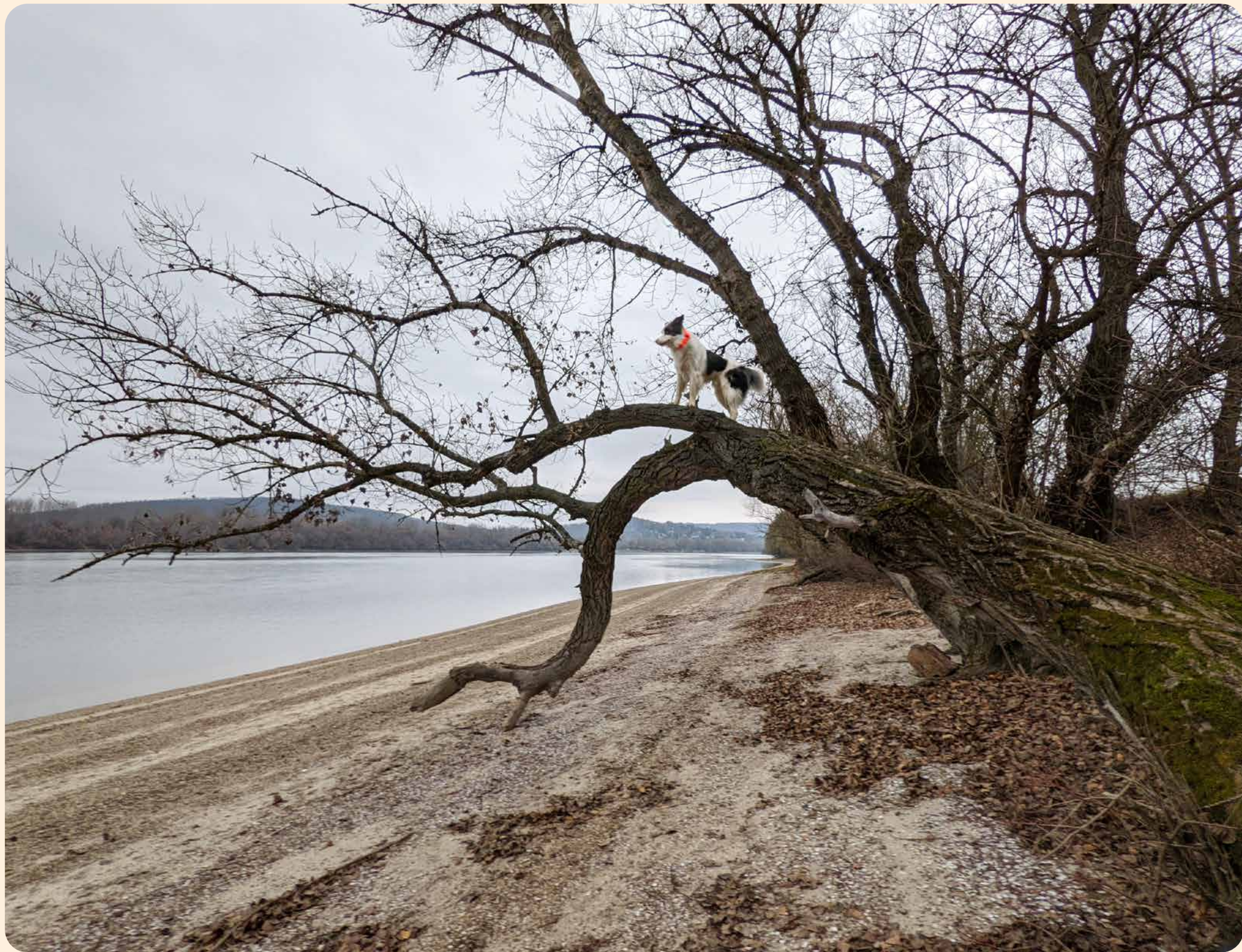
Lehet, hogy Cimbi már nem is kerül elő? Még soha nem tűnt el ilyen hosszan. Jelezne, ha bajban lenne, ha meg nincs, akkor már itt lenne. Dühöm apránként aggodalomba fordul át. Olvastam pár kilométerrel korábban a táblán: „Fegyveres őrel őrzött terület”... Elképzelem az őrt, aki örül, ha mozog valami, és lőhet. De akkor hallottam volna a dörrenést... „Hééé!” Csak az lehet, hogy valaki elvitte. Meglátta az út szélén kószálni, magához hívta, Cimbike meg jóhiszeműen odasétált, be az autóba, és gyerünk haza, a gyerek örül majd a cuki kutusnak.

2020. 12. 12. Kisoroszi, 47°47'54.66" N 19°2'15.13" E

2020. 12. 06. Kisoroszi, 47°48'26.58" N 18°59'41.6" E

2020. 12. 06. Kisoroszi, 47°48'53.37" N 19°0'4.08" E

Nem, az nem lehet, hogy ebben a négyzetkilométernyi zord dzsungelben találkozunk utoljára, szidalmamat „nyakába akasztva” búcsúajándékként! Már az aszfaltúton futok, a Fővárosi Vízművek „fegyveres őrrrel őrzött” területén. De érzésem irányából nem volt tábla, tiszta a lelkiismeretem. Egyébként is, ha kérdezi valaki, akkor a kutyámat keresem. Vagyis kerestem. Kirakom majd a Facebookra, hogy eltűnt... Vagy hátha nem rosszhiszeműen került valakihez, aki majd észreveszi a bilétát a nyakában, rajta a telefonszámommal... Holnap jön hozzám a lányom és az anyukája. Dupla ünnep: név- és születésnap. Szomorú ünnep lesz... Tessék, Zsolti, itt az újabb „remek” alkalom, hogy gyakorold az elengedést...

Már több mint húsz perce nem láttam, most már biztosan nem kerül elő. Végigfussam nélküle, amit eredetileg terveztem? Nem, inkább az utolsó oda-visszát lecsípem, beülök az autóbá, aztán visszamegyek Kisorosziba kérdezősködni, hátha látta valaki... Jön egy vízműves autób... Nyilván nem marad el a felelősségre vonás: mégis mit keresek itt? Valami azt súgja, hogy nézzek hátra, és én „engedelmeskedem”. Cimbi fut utánam! Hihetetlen, elbűvölő, felemelő – az Univerzum rendje helyreállt!

Nézem, szagolom. Semmi furcsaság, kicsit koszos a bundája, akárcsak nekem a ruhám. „Hol jártál, te zsvány?” Ha van igazán költői kérdés, akkor ez az. Soha nem fogom megtudni. Intek a vízműves autóbán ülő maszkos embereknek, a sofőr visszaint, mi pedig futunk tovább a fegyveres őrral őrzetlen ismeretlenbe...

2020.
12. 19.

Kisoroszi Cimbivel

Előző futókalandunk nyomasztó emlékének hangulatát erősíti, hogy hetek óta nem láttam a napot, és ezúttal is szürke felhőfüggöny takarja Ófelségét. A Szentendrei-sziget északi partján is belefutunk a műanyagpalackokkal tarkított ártéri dzsungelbe, de Cimbi most a szokottnál kisebb amplitúdóval „rezeg” körülöttem. És itt is van a Fővárosi Vízműveknek fegyveres őrral őrzetlen [táblával őrzött] területe, melynek vége felé azért előkerülnek a fegyverek is: több tucat vadász vállára akasztva. A tűzijátékszerűen sűrű puskaropogásban a szokottnál gyakrabban szólítom magamhoz bundás barátomat...

2020. 12. 19. Kisoroszi, 47°48'14.37" N 19°3'11.22" E

2020. 12. 19. Kisoroszi, 47°48'26.41" N 19°1'26.53" E

2020. 12. 19. Kisoroszi, 47°48'48.9" N 19°1'27.38" E

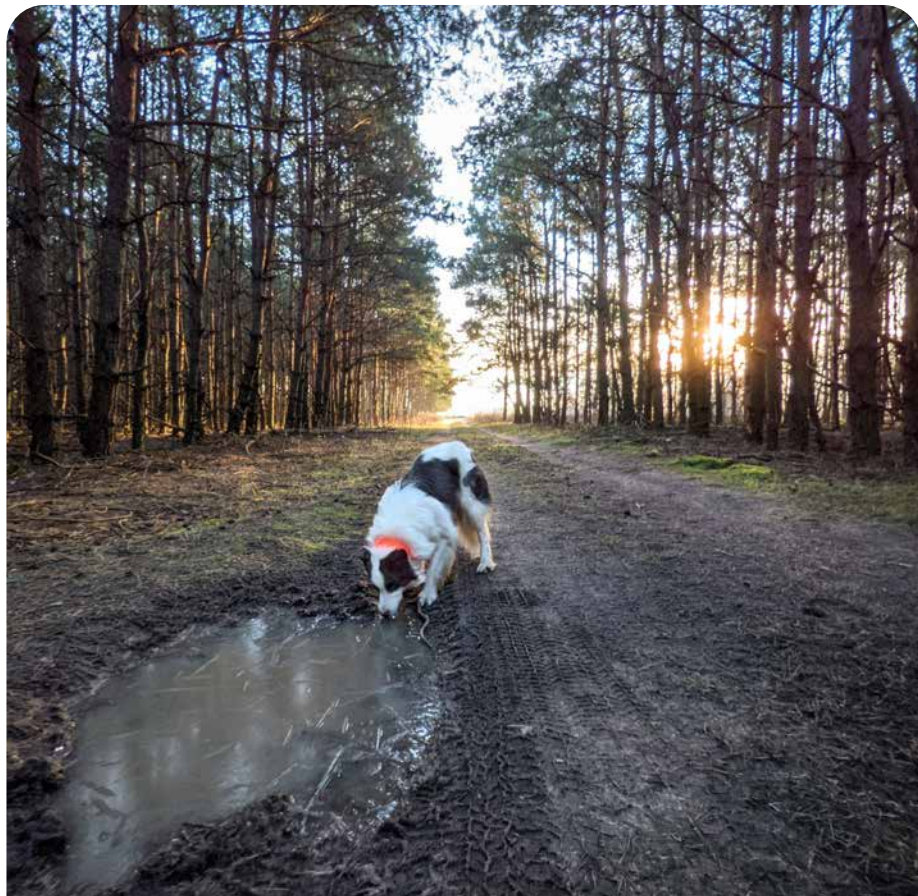
2020.
12. 27.

Tahitótfalu – Kisoroszi Cimbivel

Nem tudom elforgatni a kulcsot az autóm ajtajában, befagyott a zár. Rálehelek, dörzsölöm a még otthon-meleg kezemmel – hiába. Nagyobb adag hőenergiára van szükség, visszamegyek a házba öngyújtóért. „Égetem” a zárat, csak nehogy megolvadjon a műanyag kilincs. Nem merem tovább, a kulcs nem forog. Új terv: a „mindenre jó” WD-40, de ez is a házban van, újra fel kell mennem. Befújok, nem forog. A fenébe, el fogok késni! Fejben már kész az újabb terv: franciakulccsal ráfogok a slusszkulcsra, így nagyobb lesz az erőkar, de ezért megint fel kell[ene] mennem a házhoz. Előtte fújok még, és elforog. Végre!

De van itt még egy megoldandó: a szélvédőt jég borítja. Kaparom, de hiába, az üveg nem lesz átlátszó. Nemrég ébredt agyamnak kell egy kis idő felfogni, hogy a szélvédőre belülről is ráfagyott a nedvesség. Nem emlékszem, hogy valaha volt-e már ilyen, de ezt majd útközben elintézem, csak le ne késsem a napkelte-randevút. A Mindenható mindig pontos!

Még épp időben érkezünk. A pirkadat fényeiben, a dértől szürke mezőn szaladó Cimbí fotókra kívánczó látványa, vadakat kergető örömsikolyainak mosolyt fakasztó hangja, az aszfaltút feketéjének előterében gomolygó leheletének párafelhője, misztikus hangulatú fenyves, egy romos házzal és fagyos kékben úszó Duna-part – szavakban így tudom összefoglalni a szavakban összefoglalhatatlan utolsó 2020-as futókalandunkat.

2020. 12. 27. Tahitótfalu, 47°47'29.81" N 19°4'41.17" E

2020. 12. 27. Tahitótfalu, ← 47°47'57.3" N 19°4'36.96" E, ↑ 47°47'59.72" N 19°4'28.52" E

2020. 12. 27. Tahitótfalu, 47°48'38.85" N 19°3'54.93" E

2021.
01.02.

Szigetmonostor Cimbivel

Az autóban arról ábrándozom, milyen jó lesz majd pár óra múlva a kád forró vizében áztatni fáradt, átfagyott testem. Érted, mennyire súlyos? Már odafelé a leendő kalandunkat követő jövőt áhítom! Hol van itt a jelenben levés, a *most teljes átélése*? Mintha visszafelé haladnék azon a bizonyos szellemi úton, amit talán csak én képzelek oda... Egyébként valószínűleg azért se várom túl lelkesen ezeket a szentendrei-szigetes futókalandokat, mert ahhoz, hogy „begyűjtsem a zsákmányt”, és végigfussam a térképen előre eltervezett útvonalakat, eddig rendre táblák tiltó szövegeit kellett figyelmen kívül hagynom, amire persze teljes mértékben képtelen vagyok, ezért folyton ott motoszkál bennem a „tilosban járás” frusztráló érzése.

Most is megvoltak a frusztrációs kellékek: gyülekező vadászok csapata, „fegyveres őrrrel őrzött terület”, „belépni szigorúan tilos”, „belépés csak engedéllyel” táblák... És itt egy új „kedvenc”, a „csapdaveszély”. Cimbivel megbeszélem, hogy ezúttal csak az úton haladjon, és ne nagyon távolodjon el tőlem. Csodálatos, mennyire érti. Együtt nézzük az úton álló [minket bámuló] vagy épp a szántóföldön szaladó vadakat. Alig néhányszor kell külön figyelmeztetnem az „egyezségünkre”.

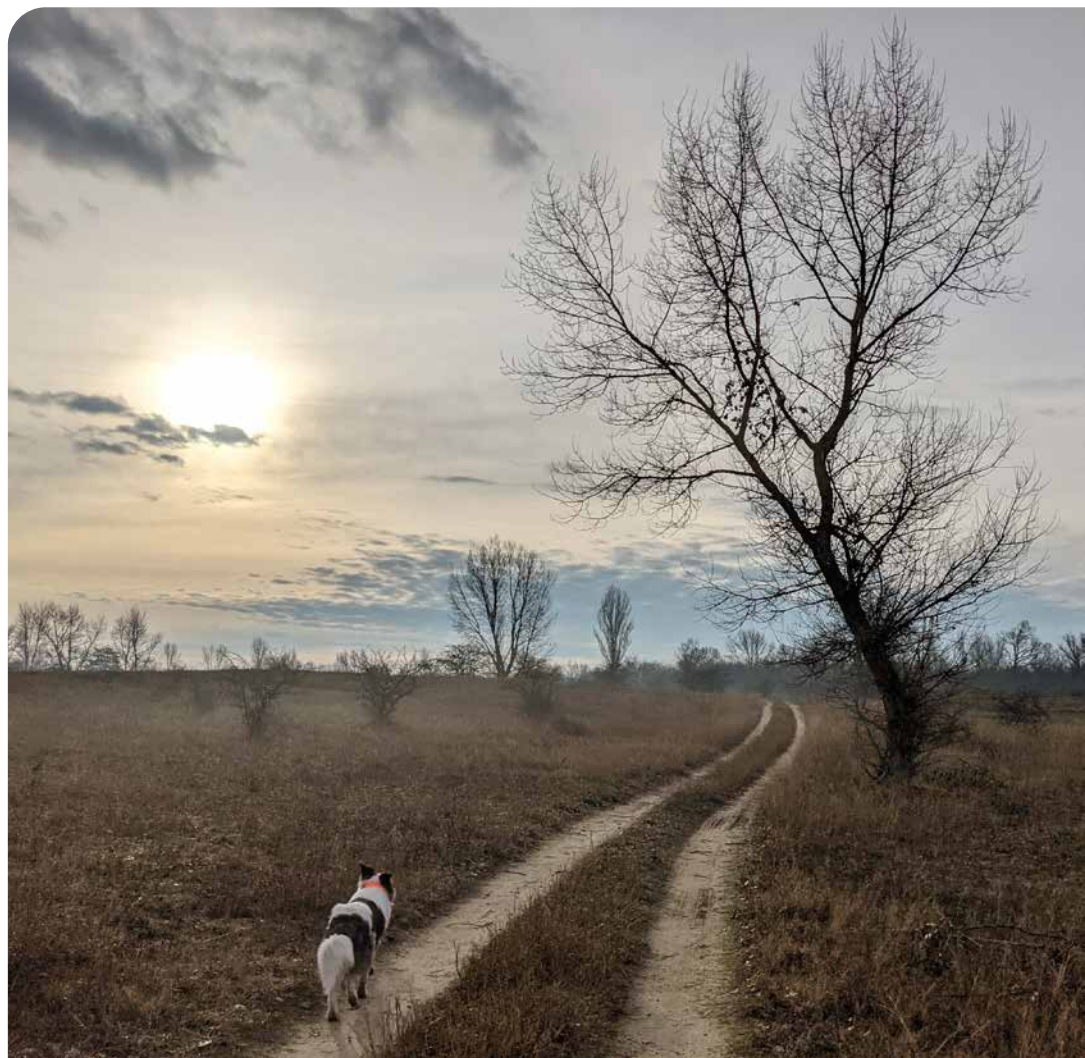
Bocsánat, de jövő héten is jövőnk „szabálytalankodni”. Túl szép mindez ahhoz, hogy csak úgy itt hagyjam...

2021. 01. 02. Szigetmonostor, 47°38'43.78" N 19°6'45.39" E

2021. 01. 02. Szigetmonostor, ↑ 47°39'54.9" N 19°6'0.49" E, ↓ 47°39'2.98" N 19°5'41.39" E

2021. 01. 02. Szigetmonostor, 47°37'51.11" N 19°6'20.46" E

2021.
01.09.

Szigetmonostor Cimbivel

„Belépés csak engedéllyel” – áll a táblán egy behajtani tilos jel alatt. Szerencsére mindig magamnál hordom az engedélyem: a kíváncsiságom, „behajtok” hát... Félreértés ne essék, egyáltalán nem vagánykodom a szabályszegéseimmel, de ahogy 12 éves lányomnak is elmagyaráztam, a szabályok arra vannak, hogy elgondolkodtassanak. Kérdéseket tegyél fel velük kapcsolatban, és ha a válaszok eredője a szabályszegés irányába mutat, tedd meg! Erre egy jó példa a stoptábla. Csak úgy szabályos, ha a táblához érve az autóval *teljesen megállsz*, körül nézel, és ha nem jön semmi, elindulsz. Mindennek addig van értelme, amíg a kereszteződés nehezen belátható. Ha már messziről látszik, hogy nincs egyetlen jármű sehol a láthatáron, semmi értelme nincs betartani. Most itt állok a „Belépés csak engedéllyel” tábla előtt. Mögötte hív a kies táj, kerítés nincs. Netán aknák, robbanóanyagok vannak a földbe ásva? Kizárhatjuk. Magánterület? Egész biztosan nem teszünk kárt benne, ha rálépünk. Megzavarjuk a vadvilágot? Szeretem ezt úgy látni, hogy mi is a világmindenség részei vagyunk avagy a világmindenség a vadvilággal együtt a részem. És Cimbi nem kergeti őket, ha kérem, le se tér az útról. Összegezve: senkinek és semmiben nem okozunk kárt. Ám ha most megfordulnánk, a „táblán túli” átélésekkel mindeképp szegényebb lennénk.

Csodálatos fények, felhők... És micsoda szürreális élmény! „Karnyújtásnyira” legelésznek a muflonok, és még Cimbi látványa se zavarja őket, mikor nagy nehezen észrevesznek. Háromszor is „összefutunk” velük... Elsőre nehezen hiszem el, de az előttem futó Cimbi felé rohan egy őz, és mivel bundás barátomnál előbb veszem észre, ő elsőre nem érti, miért mondom, hogy „nem kergetőzünk”. Az őz végül az úton átszaladva eltűnik a bokrok között. Gyönyörűség volt mindebben részt venni „láthatatlanul”.

2021.
01.23.

Szigetmonostor Cimbivel

Hatszázadik futókalandunk. Szép, kerek szám, ennek gyönyörűnek *kell** lennie! Na persze, mintha bármit is számítana, hogy hányadik... Amúgy gyönyörű volt! Szemerkélő eső, fenyvesek, egy Ikarus 260, Duna-part, Vízkelői Tanösvény, és mindez kedvenc futó- és kalandtársammal, Cimbivel... Nem is *kell** ennél több!

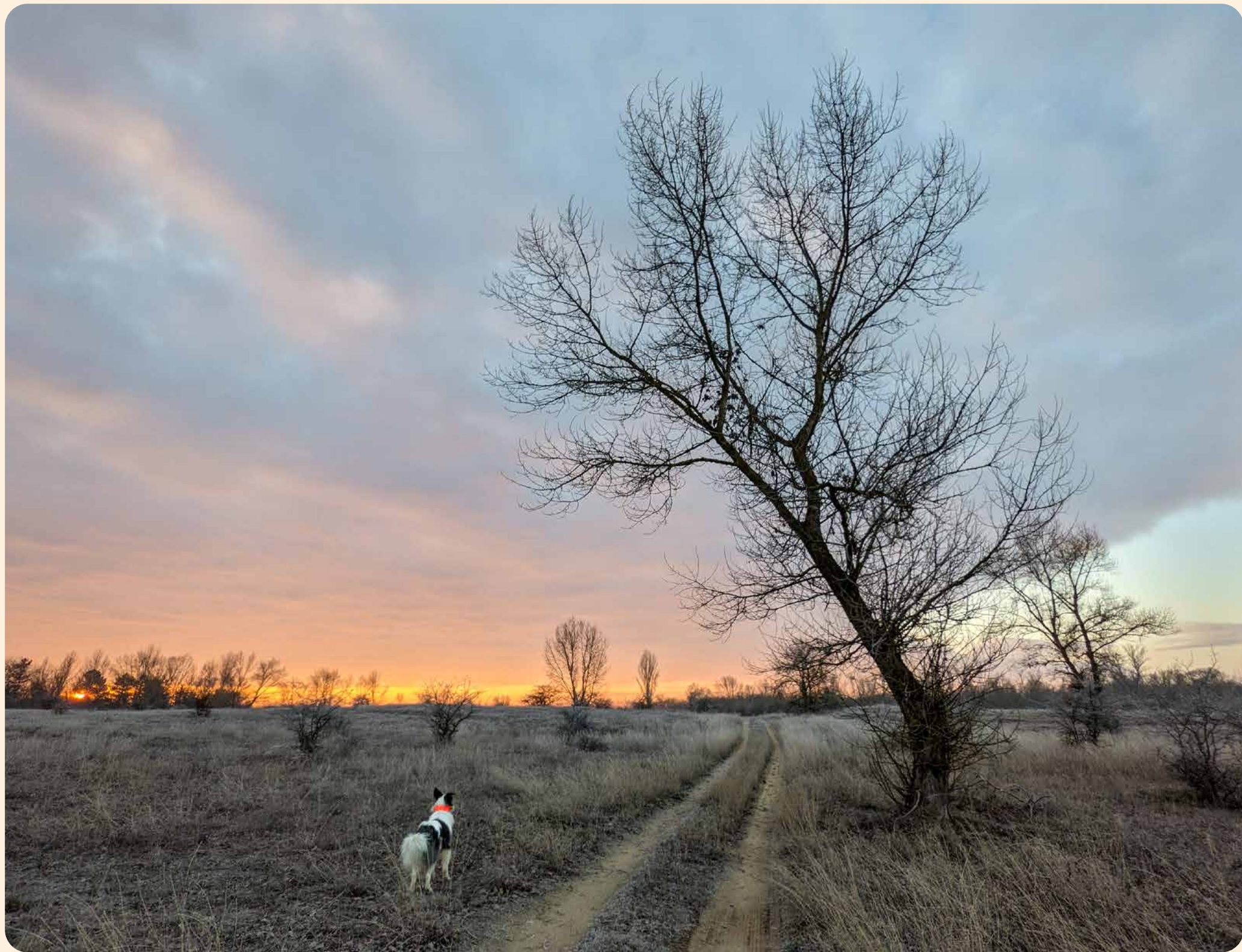
*Maradjon csak az ördög szava.

2021. 01. 09. Szigetmonostor, 47°38'26.33" N 19°5'37.81" E

2021. 01. 23. Szigetmonostor, 47°41'0.93" N 19°6'12.54" E

2021. 01. 09. Szigetmonostor, 47°39'2.52" N 19°5'41.42" E

2021.
01.30.

Szigetmonostor Cimbivel

Előfordult már nem egyszer, hogy nincs út, ahol a térkép jelöli (és ennek nyomán én „rárajzoltam” a tervre); és olyan is, hogy van [akár széles, keréknyomos], bár a térkép szerint „nem kellene lennie”. Na de ennyiszer!? Mintha a tervezetthez képest egy alternatív univerzumban lennénk. De most jól rögtönzők, hallgatva a megérzéseimre, melyek „bejönnek” – nem úgy, mint általában a „való életben” –, ez is ráerősít az „alternatív univerzum” érzésre.

2021.
02.07.

Mecseknádasd Cimbivel (Mecsek #29)

Néhány szarvas áll az erdő szélén. Észrevesznek, odébb mennek... Még egy jön ki az erdőből, aztán ismét egy... Majd egyesével felvonulva, mint egy szépségversenyen, összeáll a kéttucatnyi nagy csapat, hogy végül együtt szaladjanak el... És itt van az autóból [a másik oldaláról] régóta ismerős mecseknádasdi temető a Szent István-kápolnával... Legvégül pedig a hid, melyen szülővárosom, Pécs felé menet szinte minden alkalommal áthajtok, de ez idáig számomra nem létezett a gyönyörűség, ami alatta van. Mostantól már itt van, beleteremtetem a világomba.

2021. 02. 07. Mecseknádasd, 46°12'7.09" N 18°27'13.35" E

2021. 02. 07. Mecseknádasd, 46°13'14.7" N 18°27'7.05" E

2021. 02. 07. Mecseknádasd, 46°12'6.81" N 18°27'16.59" E

2021. 02. 07. Mecseknádasd, 46°13'14.68" N 18°27'7.18" E

2021. 02. 13.

Szigetmonostor – Pócsmegyer Cimbivel

-12 °C, deres-jeges a táj. De a Duna folyik, mert mozog.
Ha megállna, megfagyna. Akárcsak én: ameddig mozgok,
élek; illetve míg élek, mozgok. Ha megállnék, meghalnék.
Mozgás = élet. Mozdulatlanság = halál. Tudom, nem mondtam
újat, csak szembe jött e tanítás, és gondoltam, leírom.

19 336
km

2021. 02. 13. Pócsmegyer, 47°42'0.67" N 19°6'50.22" E

2021.
02.20

Kesztölc – Piliscsév: Pincefalu Cimbivel

Rendhagyó alkalom a mai, mert 10 órára vendégeket várok, így nincs idő messzire autózni, beérem hát közeli gyönyörökkel. Néhány kedvenc helyemet fűzőm egy rövidebb, 15 km-es útvonalra: a kesztölci horgásztavat, a tőle Piliscsév irányába elterelő dombot, a Pincefalut, a Pilis-nyereg felé vezető erdőt és a hegygerincről a kék útra „lefolyó” sziklás panorámát.

Cimborámmal ködben indulunk és ködben érkezünk, és e szép keret közé ajándékol kapjuk a feloszló köd aranysárgáján keresztül kibontakozó, kék éggel tarkart, napsütötte erdőt. Úgy terveztem, hogy legfeljebb két és negyed órába beleférünk. A kapuban a Strava stop ikonjára nyomok: 2:15:00. Mostanság így megy ez: engedelmeskedik az idő, vagy legalábbis megvan ez az illúzióm.

2021.
02.27

Pócsmegyer: Pázsit-tó – Szigetmonostor Cimbivel

Végtelenül kíváncsi bundás barátom számára minden szembe jövő lépcsősor kötelezően megmászendő, így hát elindul felfelé a vízmű öt méter magas építményének fokain. Már majdnem szólok, hogy „ne”, mikor bevillan, hogy „miért is ne”, és Cimbi már át is bújik a kerítésnek pont az ő méretéhez igazított rúdjai között, hogy aztán nyargaljon vissza lefelé, így érkezésemkor épp találkozunk. Pár fotó kedvéért felkűldöm újra, kalandtársam pedig szívesen megismétli a „mutatványt”. Amúgy már túl vagyunk néhány hajón és egy fák közé eszkábált pihenőhelyen; ezeket mind *meg kellett* nézni közvetlen közelről.

Az őzeket is meg kellene – olvasok futópartnerem gondolataiban –, de erősebb benne a „falkavezérnek megfelelés” programja, így együtt nézzük a szántóföldön vágta vadakat.

2021. 02. 20. Kesztlölc, 47°43'7.14" N 18°48'41.26" E

2021. 02. 20. Piliscsév, ← 47°41'13.86" N 18°49'7.14" E, ↑ 47°41'10.51" N 18°49'8.45" E

2021. 02. 27. Pócsmegyer, 47°42'26.71" N 19°5'32.84" E

2021.
03. 07.

Pócsmegyer: Surányi bányató, temető Cimbivel

Egy éve még kicsi esélye lett volna hasonló jelenetnek, mára szinte mindennapos, hogy négylábú cimborámmal együtt nézzük a vágtaőz szarvasokat. Csodálatos élmény ez is, de még csodálatosabb átélni az egymásra hangolódás folyamatát Cimbivel, aki pár nap múlva már kétéves lesz.

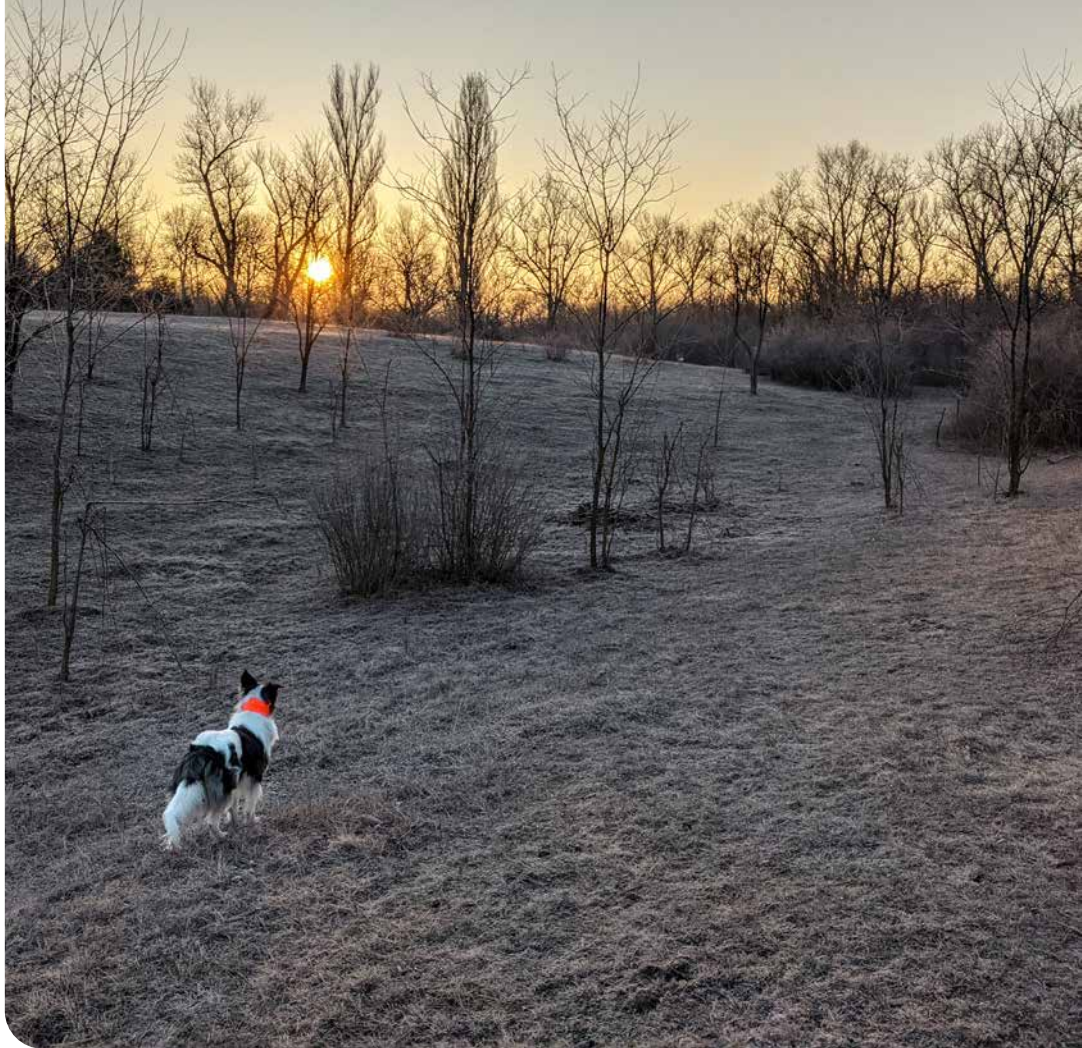
Tervezett utunk a temető mellett vitt volna el, de Cimbi besétál a nyitott kapun. Sokszor volt már, hogy nálam jobban érezte, merre kell mennünk, és amúgy is szeretem a temetők hangulatát, követem hát társamat. Egyetlen ápolat, „modern” sír se ragad magával; kizárólag az, melyet már megszepített az idő, ahol az eltemetettre talán már senki se emlékezik, így senki nem is hagy semmilyen nyomot rajta. Nincs „sírgyalázás” ízléstelen műanyag mécsesekkel és műanyag vázákba helyezett művirágokkal. Eszembe jut néhány nappal korábbi olvasmányom Hamvas Bélától:

„Az, ami nem nyilatkozott meg, előnyben van afölött, ami megnyilatkozott. Tao. Wu-hszen. Purusa. A nemlétező erősebb, mint a létező. A láthatatlan, mondja Hérakleitosz, erősebb a láthatónál. Az igazi erő az üresség, a sunjata, mint a mánhája tanítja, az Ain, ahogy a kabbalisták írják. A szellem ott van, ahol nincs semmi. Mindaz, ami van, ex nihilo keletkezett. A világot ebből a semmiből teremtették, ebből a ragyogó nemlétezőből, aminél tisztább és erősebb és keményebb és üresebb nincs.”

2021.
03. 13.

Pócsmegyer Cimbivel

A kaland, melyben a futográfus és kutyája találkozik a terület fővadászával. Utóbbi megkéri előbbi, hogy kösse pórázra ebét. A futókalandor őszintén bevallja, hogy nincs nála póráz, ennek okán lehetetlen a kérés teljesítése. Fővadász őszinteségre őszintén reagál, és nem rejt véka alá, hogy tisztában van felvetése értelmetlenségével [hisz neki is van kutyája]. Maga jelenti ki [nem pedig kérdezi], hogy tudja, Cimbi nem fut a vadak után [talán látta az imént?], de azért kötelességtudón felteszi a kérdést: „Ugye tudja, hogy úgy szabályos?” Futográfus kifejti álláspontját a szabályokkal kapcsolatban, és fővadász kérését megkerülő – mely szerint „legközelebb legalább alibiből hozzon magával pórázt” –, biztosítja fővadászt, hogy soha többet nem fognak Pócsmegyer területén [legalábbis hasonló szituációban] találkozni, mert mindenhol csak egyszer fut, és ez épp az utolsó e településen. Találkozásunk szereplői érzik, hogy bár „ellentétes oldalon állnak”, egy a hullámhossz, így hát mosolyogva búcsúznak egymástól.

2021. 03. 07. Pócsmegyer, 47°43'41.76" N 19°6'40.64" E

2021. 03. 07. Pócsmegyer, 47°43'38.03" N 19°6'35.48" E

2021. 03. 07. Pócsmegyer, 47°43'38.97" N 19°6'33.24" E

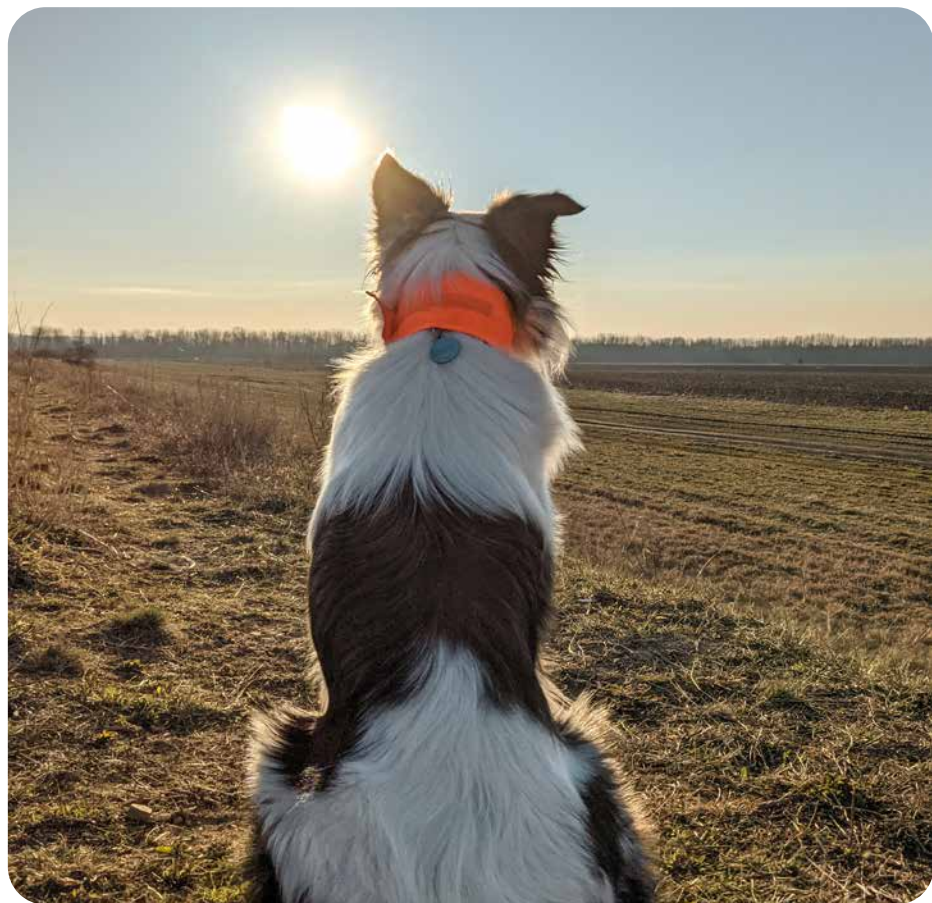
2021.
03. 21.

Tahitótfalu Cimbivel

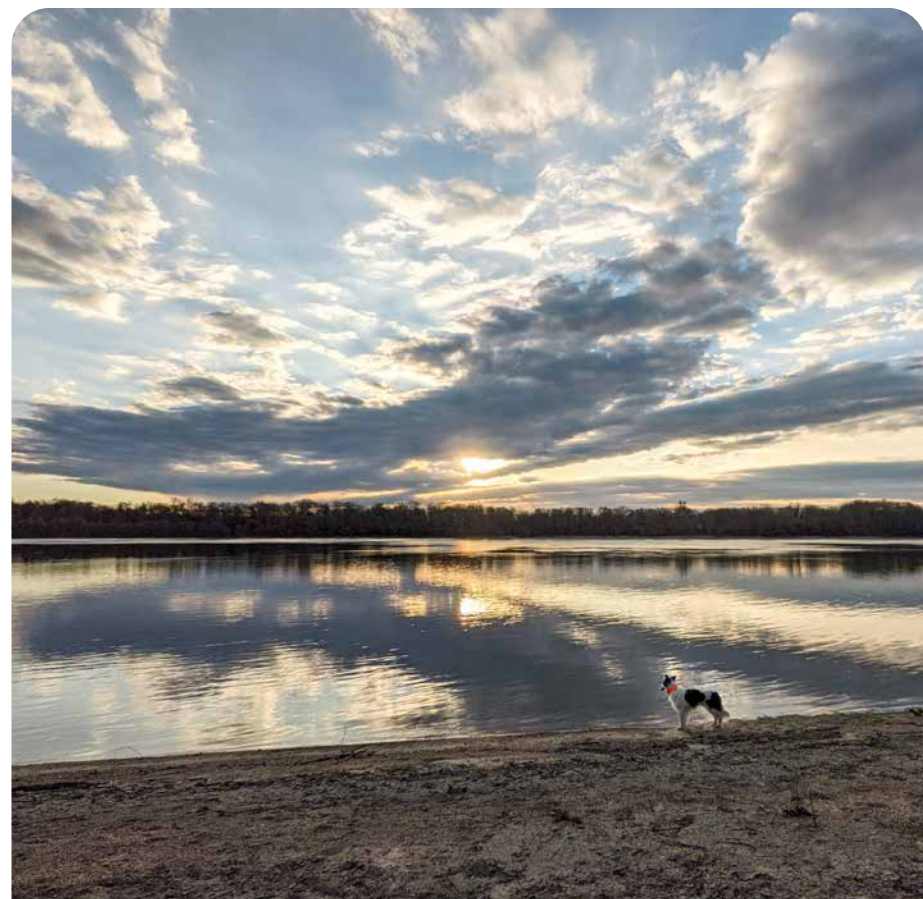
A tegnapi napéjegyenlőség után mai 4:45-ös indulásunkkor -10 °C-ot mutat az autó hőmérője. De legalább a tudat melegít, hogy csillagászatilag ez az első teljes tavaszi nap! Még „illegálításban” indulunk, a tökéletesen értelmetlen kijárási tilalom idején. Esztergomban ér az 5 óra, mostantól már biztonságban vagyunk, a koronavírus ilyenkor pihenni tér.

Mi pedig Cimbivel pontosan napkeltekor, 5:44-kor futásnak eredünk Tahitótfalu szentendrei-szigeti részén, hogy egy Duna-parti leruccanás után a szántóföldek között pásztázzuk az általunk még befutatlan terepet. Nem írhatom, hogy különösebben izgalmas és érdekes futás volt, de ennek is megvolt a maga szépsége a napsugaras fagyos széllel és monotonitásával együtt.

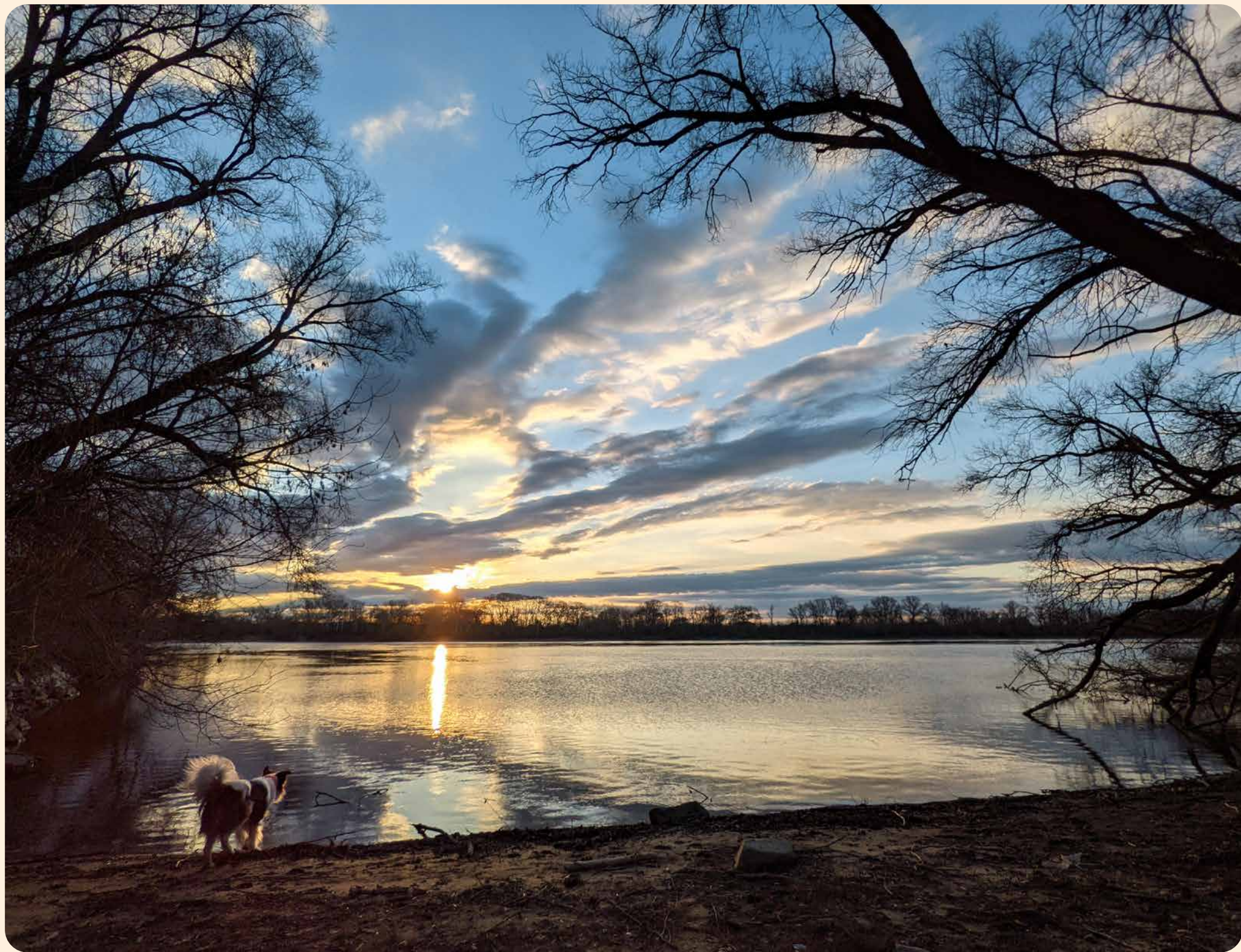
Egy aranyos jelenet. Cimbi egy földsánc tetején mozdulatlanul figyel. Én még kicsit le vagyok maradva hozzá képest, így próbálok kitalálni, mit láthat, és közben fotózom, mert jól áll neki ez a napkeltés feszült mozdulatlanság. Megérkezve hozzá, már látom is érdeklődése tárgyait: egy csapat őz bóklászik a szántóföldön. Bundás barátomnak már szólni se kell, tudja, hogy futókalandjainkon leginkább csak nézni szabad a vadakat. Fantasztikus társ!

2021. 03. 21. Tahitótfalu, 47°44'27.13" N 19°6'50.46" E

2021. 03. 13. Pócsmegyer, 47°44'17.67" N 19°6'35.6" E

2021. 03. 28. Tahitótfalu, ← 47°45'23.48" N 19°7'39.73" E, ↑ 47°44'30.5" N 19°7'46.44" E

2021.
04.04.

Tahitótfalu Cimbivel

A mindig más, de „valahol” már megszokott szántóföldek, a Duna-part és a fagyos szél „unalmát” egy kerekeken álló, graffitis házikó [talán egykor cirkuszi kocsi?] és környezete töri meg. Az ide kanyargó út mentén egy fára szegelt kis tábla szövege szerint „vendégek elől elzárt terület” következik, majd egy játékmackó fogad – aki két rozoga székből és deszkából tákolt pad egyik végében ül arra várva, hogy valaki mellé telepedjen –; aztán az út végén a már említett házikó és egy valaha bekerített mező, ami immár egyértelműen a ház „tartozéka”. Akárcsak a műanyagszékek, az ezeket komfortosabbá tevő vastag takarók mint bélések, az asztal, rajta tálakkal, bögrékkel és egy Sokol rádióval. Tűzrakó hely is van, az egyik fára petróleumlámpa akasztva, és mindezt angyal-szobrocskák vigyázzák. Elképzelem, ahogy a hely megtelik emberérettel... Szívesen lennék itt vendég egyszer. De nem most. Zavar, hogy hivatlanul jöttem, és a „birtokos” – akit legtöbbször talán nincstelen, sajnálatra méltó embernek gondolnának, ám könnyen lehet, hogy ő jóval gazdagabb és szabadabb a róla ezt gondolóknál – valószínűleg még alszik a házában, ezért viszonylag gyorsan távozom.

2021.
04.11.

Óbánya – Hosszúhetény Cimbivel (Mecsek #30)

Óbánya pompás gyerekkori emlék. Kíváncsi voltam, visszaköszön-e a múltból. Nem ér meglepetés, mindketten nagyon megváltoztunk. Ő turistákat próbál magához csábítani, én pedig önmagamnak akarok elég lenni.

2021.
04.17.

Tahitótfalu Cimbivel

Kicsit unom már a hideget, és tizenhetedjére kicsit unalmassá lett a Szentendrei-sziget is. Épp ideje, hogy egy hét múlva „a végére járjunk”. De soha semmi nem lehet annyira unalmas, hogy ne adhasson valami újat. Ma tengernyi nárciszt, tükörsima vízű mellékágot, misztikus hangulatú ártéri erdőt kapunk ajándékul.

2021. 04. 04. Tahitótfalu, 47°46'18.85" N 19°7'7.27" E

2021. 04. 17. Tahitótfalu, 47°45'48.96" N 19°4'37.98" E

2021. 04. 17. Tahitótfalu, 47°45'21.22" N 19°4'51.7" E

2021.
04.24.

Tahitótfalu Cimbivel

Az a legnagyobb szerűbb az egészben, hogy soha nem tudom előre, mi vár ránk. Kifejezetten élénk a fantáziám, mégis váratlanul ért, hogy utolsó szentendrei-szigeti kalandozásunkon szarvast simogathatok. Meg szarvasmarhát. És szamarat is.

De eleinte még „csak” a zöldek tavaszi tűztánca nyugtáz le a napkelte fényeinek interpretálásában: a Dunára hajló fatörzsek mohabundája, az ágak rügyei és a vízparti fűtakaró zöldje káprázatosan pazar, miközben orromat mennyei virágillatok kényeztetik! És ezek után jön a „cukiságfaktor kimaxolva”, ugyanis a kerítés túloldalán szarvasok, szarvasmarhák, szamarak vannak, és szinte mind jönnek felénk ismerkedni. Szerintem a szagom nekem jobb, de míg meg nem vakargatom őket, addig Cimbí tűnik érdekesebbnek számukra. Próbálok olvasni bundás barátom gondolataiban: „Ez most tényleg egy olyan, amilyet az erdőben szoktam kergetni? És idejön hozzám? Nemár, nem hiszem el!” Közben meglepődve-hitetlenkedve el-elugrik a kerítéstől, majd a kíváncsisága visszahozza, mert mégse mindennapos lehetőség közvetlen közelsről szarvasbuktat szaglászni.

Közel öt hónapja, december elején kezdtük el a Szentendrei-sziget feltérképezését, az akkor új futócipőmben és telefonommal. Mindkettő bevált, és e Duna ölelte szigetet se okozott csalódást. Még nem tudom, hol folytatjuk a jövő héten, de az biztosnak tűnik, hogy új kaland vár...

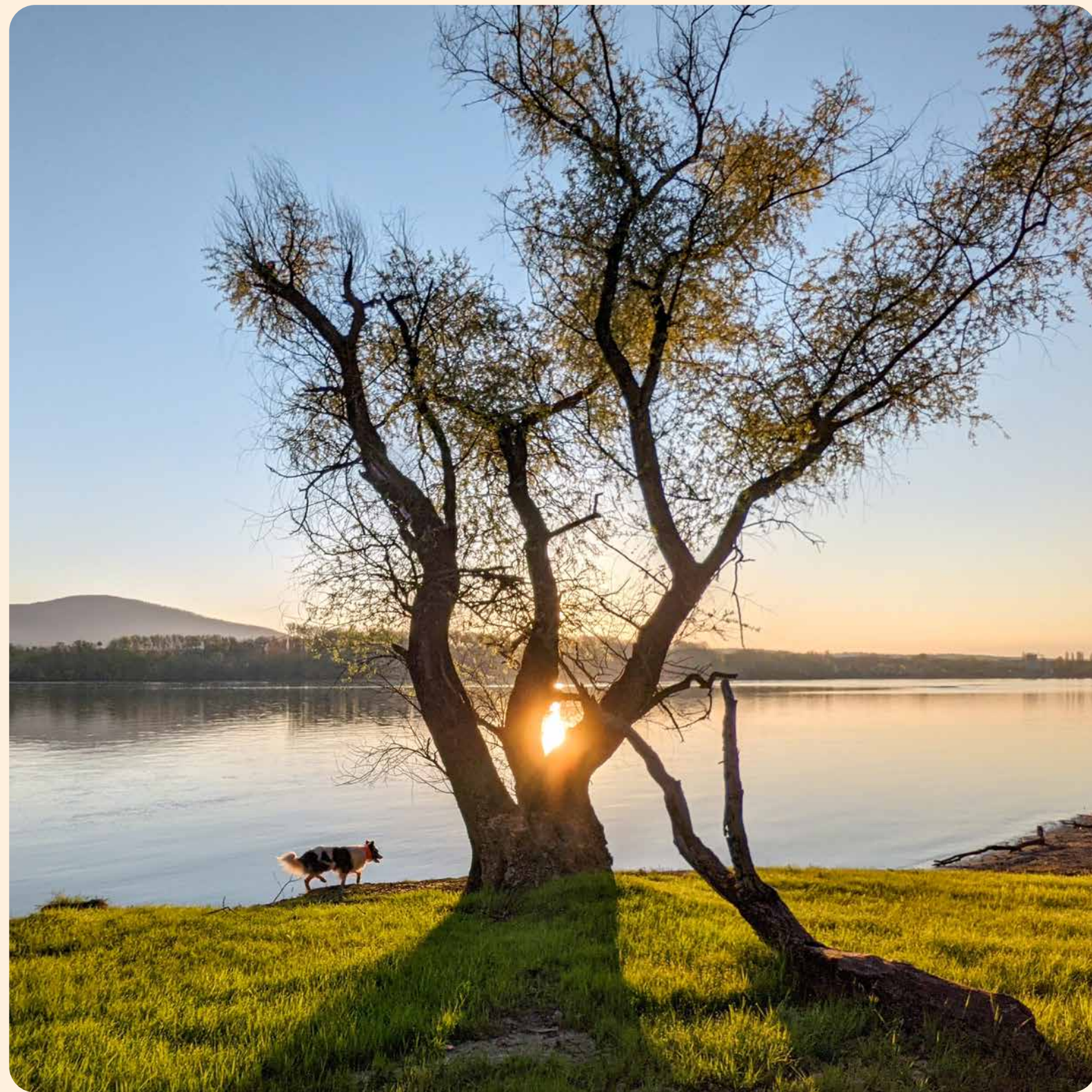
2021. 04. 24. Tahitótfalu, 47°46'49.42" N 19°6'38.42" E

2021. 04. 24. Tahitótfalu, 47°47'29.94" N 19°5'56.46" E

2021. 04. 24. Tahitótfalu, 47°47'5.65" N 19°5'53.07" E

2021. 04. 24. Tahitótfalu, 47°47'41.29" N 19°5'33.42" E

2021.
05.01.

Tát: TÁTI-sziget – Esztergom: Nyáros-sziget Cimbivel

A fenséges nyitókép után – melyen a Duna vize lilás felhőfoslányoknak, narancsszínű horizontnak és frisszöld fakoronáknak tart tükröt egy csónakot ölelgetve – hosszú egyenest futva a zöldekkel szegélyezett, kékkel takart barna úton, azon gondolkodom, lehet-e ennél unalmasabb, és az unalomnak lehet-e valami magasztos, pozitív töltete? Arra a következtetésre jutok, hogy lehet, ha ez egy tudatosan választott „tevékenység”. Persze minden pillanat egy új világ, az unalom bármikor átfordulhat...

Eszembe jutnak mesék, melyekben hosszú, küzdelmes, akaraterőt próbára tevő út végén a főhős elnyeri kitartása jutalmát. Vajon engem mi vár e hosszú egyenes végén? Lesz ott valami érdekes, vagy csak azt mondom majd magamban, hogy rendben, most már itt is jártam....?

Ennél kedvesebb ajándékot nem is remélhettem, mert egy régi ismerős vár, „akit” Tóth Csaba „mutatott be” nekem 2015 nyarán [egy másik oldaláról, a szárazföld felől]! És mily nagyszerű, hogy csak így váratlanul toppan elém, ahelyett, hogy előre elterveztük volna a találkát! Magasztos-unalmas utazásom jutalma a TÁTI-szigetcsoport keleti csücskén az esztergomi szénrakodó szürreális látványa. Hosszú percekén át próbálom megragadni a kép-pillanat lényegét, miközben bundás barátom türelmesen vár.

Odafele kihagytuk, visszafelé teszünk egy kis kitérőt egy fához rögzített vadleshez. Az ihletet múlt vasárnapi sétánk adja, melynek során Cimbi önszántából felmászott egy hasonló, négy-öt méter magas tákolmányra a szinte függőleges létrán. Most se kell noszogatni, már megy is felfelé, de a harmadánál két létrafok között inkább leugrik. Jobb is így, hiszen elsőre bele se gondoltam a lemászás bonyodalmaiba. „Maradj lent, mindjárt jövök!” – De persze nem bírja tétlenül nézni, ahogy én mászom, jön utánam. Bámulatos, hogy azzal a négy kis „pálcikával”, melyeken nincsenek markolásra alkalmas ujjak, milyen ügyesen küzdi fel magát! Ücsörgünk kicsit a kettőnknek épp csak elég ülőkén a nap-sütésben.

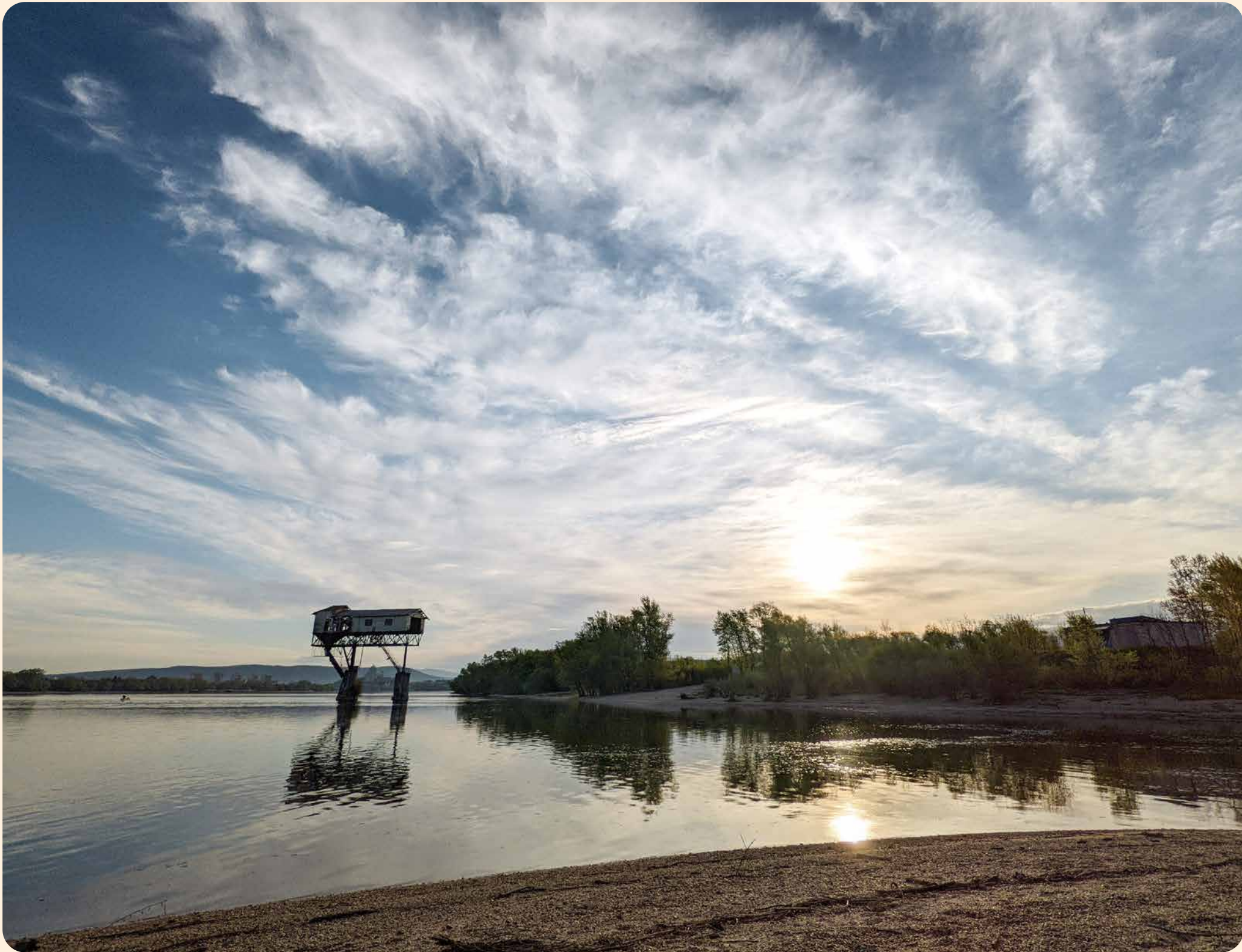
Hát ilyen 13 °C-os, kesztyűmentes, „egyszálpólós”, végre igazi tavaszi kalandunk volt ez...

2021. 05. 01. Tát, 47°45'14.46" N 18°37'25.56" E

2021. 05. 01. Tát, 47°45'19.19" N 18°37'32.21" E

2021. 05. 01. Esztergom, 47°46'24.34" N 18°42'18.81" E

2021.
05.09.

Tát – Esztergom: Körtvélyes-sziget Cimbivel

Ezúttal a Tái-szigetcsoport déli ágát, a Körtvélyes-szigetet futjuk végig.. Hideg, nap-sütés, horizonttal összevarrt kék és zöld, harmatcseppekben ázó lábak és bunda, találkozás Lucky kutyával – mindez egy újabb egyedi hangulatkonzervbe sűrítve.

2021.
05.15.

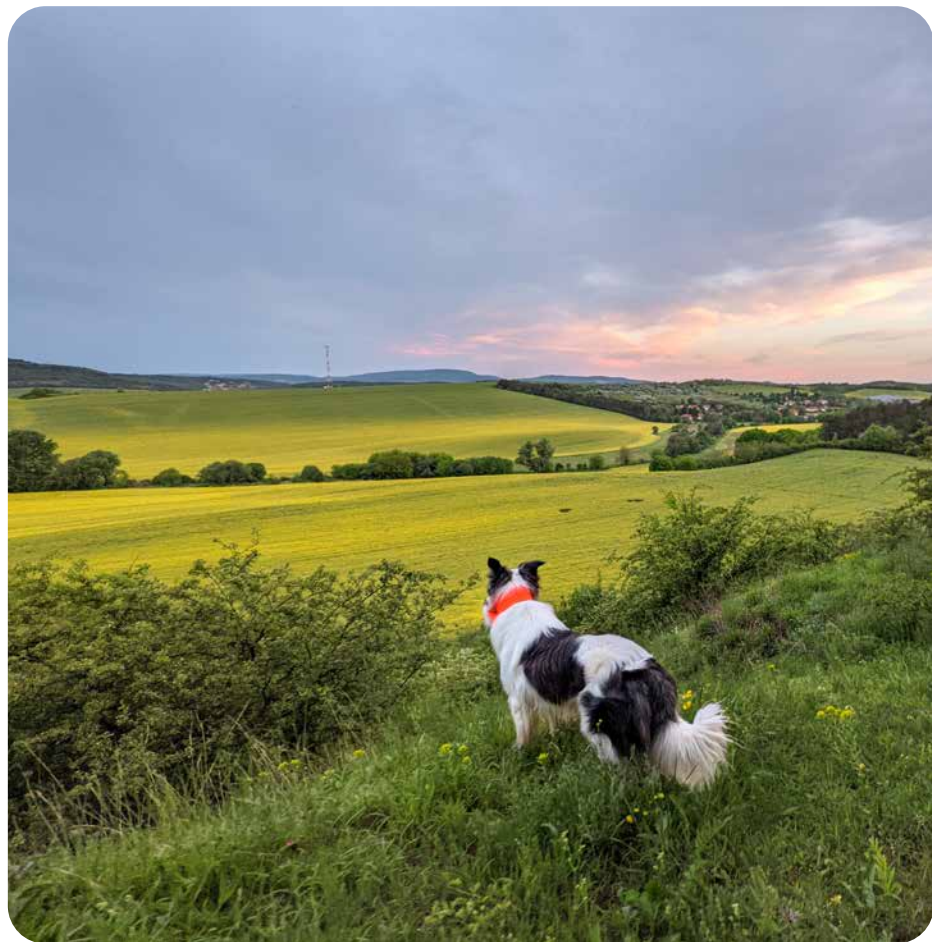
Tokodaltáró – Csolnok: Gete-hegy Cimbivel

Úgy érzem, akkor lesz a legteljesebb e „beszámolóm”, ha nem írok semmit. Nem írom le, hogy találkoztunk vaddisznókkal, aztán egy őz ugrott keresztül előttünk az úton, majd egy a másik felénk közelítőt ismerkedni készülő kutyának véltem, és rövid távon egy nyúl kísért utunkon. Nem írok az arany-zölden ragyogó dombokról sem, mert minden jelzót elsütöttem már, és nem akarom ismételni magam. Amiről pedig írhatnék, mert lényeges – sőt a legfontosabb, és még soha nem írtam róla igazán [mélyen] –, a belső utamról meg nem lehet, mert nincsenek hozzá szavak. Úgy lesz hát a legjobb, ha nem írok semmit.

2021.
05.22.

Dág – Sárísáp – Csolnok Cimbivel

Még az autóban azt kívánom, ez a futókalandunk repceföldeken vezessen át. Utunk java részén „úszunk a sárgában” – még most is az orromban a látványt ellenpontosító ázott repceszag. Tudatom teremtmő ereje ismét megnyilvánult.

2021. 05. 22. Csolnok, 47°40'13.57" N 18°42'22.4" E

← 2021. 05. 15. Tokodaltáró 47°43'14.73" N 18°41'44.58" E, ↑ 2021. 05. 22. Csolnok, 47°40'32.94" N 18°42'38.33" E

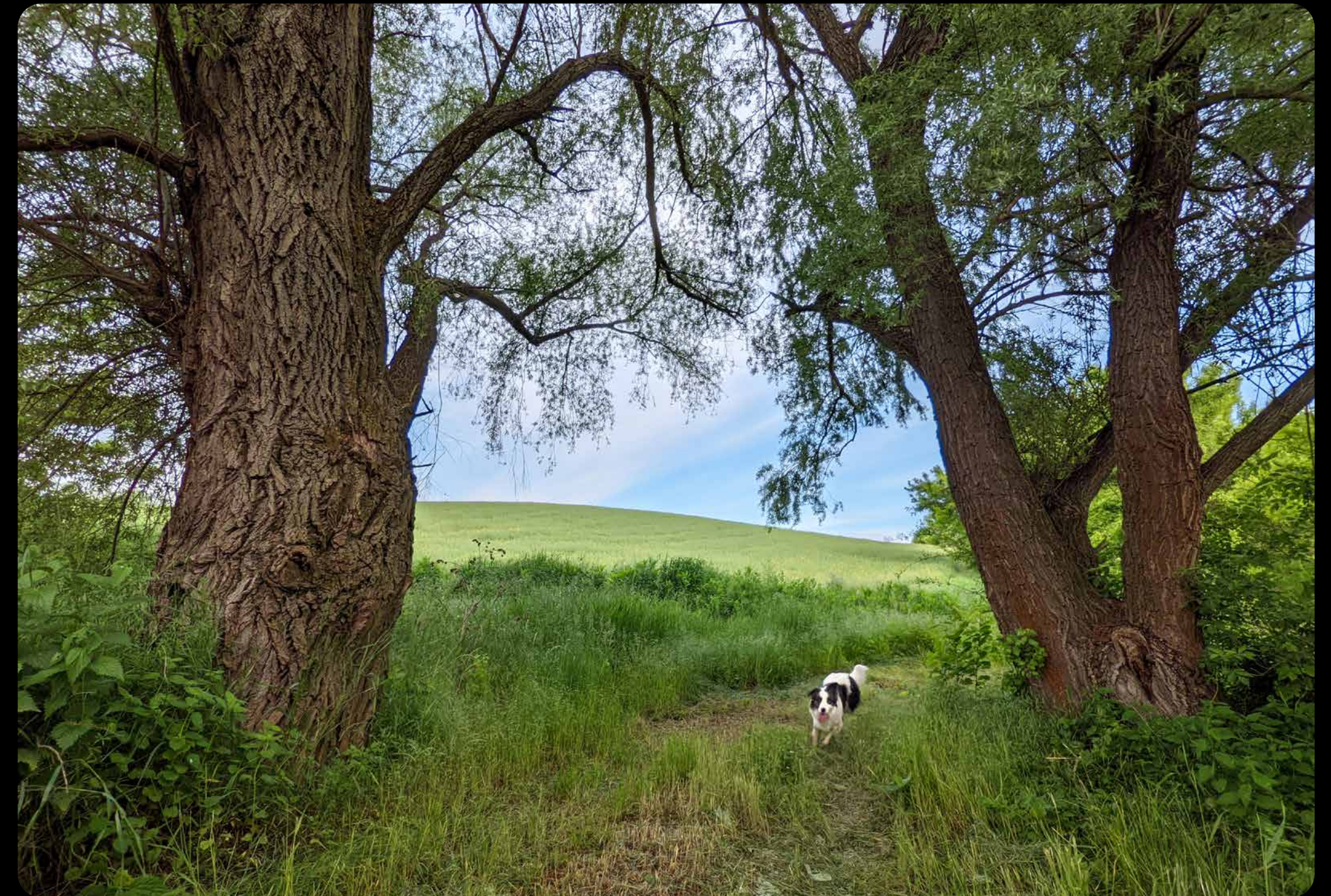
2021. 05. 29.

Csolnok – Annavölgy – Sárisáp Cimbivel

Egy őz néz felénk; megállok, Cimbinek suttogva szólok... Többször tapasztaltam már, amit most is. Az őz ilyenkor nem lát minket, csak áll, és várja, hogy a számára potenciálisan veszélyes mozgásunk véget vessen láthatatlanságunknak. De mi nem mozdulunk, és a köztünk levő kb. 15 méternyi távoból jól látom hatalmas gesztenyebarna, fényes-gyönyörű szemeit. Kisvártatva elindul felénk, de ezt a közeledést bundás barátom már képtelen dermedten szemlélni, és moccanására az őz irányt vált, majd pillanatokon belül elnyelik a zöld bokrok. Megszűnünk egymás számára létezni.

Kicsit odébb Cimbi megáll, és a sötét erdő felé fordulva figyel. „Nincs ott semmi Cimbikém, gyere, menjünk tovább!” De az ágak reccsenése azt feleli: tévedtem. Cimbi leginkább a szagokra figyel, az őz a mozgásra. Mindegyikük érzéke arra van kihegyezve, ami számukra a leginkább fontos.

Ha az emberi érzékelés is ilyen kifinomult lenne a fontos dolgok iránt, nem létezne hazugság, hiszen pillanatokon belül lelepleződne. Vagyis jelenlegi formájában a média se létezne, és valószínű, hogy még koronavírus-világjárvány se lenne. Eszembe jut egy indiai srác a Facebookon, aki videójában azt meséli, hogy az ő falujában nincs koronavírus, mert az embereknek nincs tévéjük. Mindez a felszínes szemlélő számára megmosolyogtató együgyűség lehet, pedig ez a fiú pontosan rámutat a lényegre: csak az van, ami a tudatomban van, és a tudatom teremti a valóságot. Ez utolsó futókalandunk tanítása...

2021. 05. 29. Csolnok, 47°40'56.91" N 18°41'43.34" E

Évek óta néha-néha fájdalmat éreztem a jobb csípőízületem táján, de se a gyakorisága, se a mértéke nem volt olyan fokú, hogy foglalkoztam volna vele. Azonban „a helyzet fokozódott”, ezért másfél hónapja elhatároztam, hogy utánanézek a lehetséges gyógymódoknak, így találtam rá a zselatinra. Azóta szörpben feloldva reggelenként 20 grammot fogyasztok belőle. Úgy tűnt, használ, de három hét tünetmentesség után a futásomat az addigi legnagyobb fájdalommal fejeztem be. Akkor még nem gondoltam, hogy ez lesz az utolsó, de éjszaka, félálomban összeállt a kép: legjobb lesz abbahagyni a futást. Persze lehetne csak pihentetni is, meg tovább kutakodni lehetséges gyógymódok után, de több mint 8 év rendszeres futás után a tendencia egyértelmű: ez számomra ártalmas. Így elhatároztam, hogy lelassulok.

Miután ezt eldöntöttem, néhányszor – csupán egy-egy pillanatra – szomorúvá tett a gondolat, hogy megszűnik életem részének lenni ez az izzasztó mozgásforma, az intenzív belemerülés a tájba. De aztán határozottan jólesett ezt is elengedni, és örülni a pozitív hozadékainak:

- Télen nincs többé dideregve indulás a vékony, [bemelegedés utáni] futáshoz ideális öltözetben.
- Nincs szükségem telefontartó karpántra, és nem kell futócipő sem.
- Jó arra is gondolni, hogy szeretem a testem, vettem a jelzését, és ezáltal egy újfajta megismerési mód teljesedik ki az életemben.

Mert a 200×200 km projektet természetesen nem hagyom abba a felénél. Csupán a következők változnak... Mivel az eddigi kb. 3-4 óránál többet ezután se szánok egy-egy kalandomra [napkelte után ennyivel már nem szépek a fények – legalábbis a fotós szemével], egyszerre rövidebb távokat [18-20 helyett alkalmanként kb. 12 kilométert] teszek meg [újabb előny, hogy lassabban fogy a járatlan terep körülöttem], és **futás helyett**

Mindig rövidebb idő alatt mindig többet. Egyre rövidebb idő alatt, minél messzebbre. Minél rövidebb idő alatt futni vagy úszni száz métert. Minél messzebbre dobni a gerelyt. Minél távolabbra, minél magasabbra ugrani. Minél nagyobb súlyt fölemelni. Ez a modern hőrosz. A sztahanovista hány téglát rak fel egy óra alatt. A gépkocsik óránkénti sebessége kétszáz kilométer, a vonatké szintén, a repülőgépek hangsebességgel járnak. Egy ember harminc gépet kezel, a másik negyvenet. Meg kell gyorsítani a növények fejlődését sugárzással. Kisebb területen többet kell termelni. Kevesebb helyen több embert kell elhelyezni. Emeletes ágyak, kétemeletes ágyak. Területet, időt, anyagot, erőt, energiát kihasználni. Ezt a grandiózus idiotizmust hívják racionalizmusnak. A racionalizmus az élet kirablásának metafizikája. Minél gyorsabban fut valaki száz métert, az egésznek annál kevesebb értelme van.

[Hamvas Béla]

sétálva
folytatom...

Futókalandjaim két legfontosabb kelléke:
a cipő, ami a földdel és a telefon,
ami az „égből jövő” jelekkel köt össze.

Az alábbi cipőkben futottam:

Kalenji Eliofeet futócipő	2013. 04. 14. – 11. 26.
Merrell Trail Glove futócipő	2013. 11. 27. – 2014. 04. 10.
Saucony Virrata 2 futócipő	2014. 04. 12. – 09. 21.
Inov-8 Mudclaw 265 futócipő	2014. 09. 28. – 2016. 02. 27.
Inov-8 Bare-Grip 200 futócipő	2015. 06. 13. – 2017. 10. 21.
Inov-8 Mudclaw 300 futócipő	2015. 12. 05. – 2019. 09. 15.
Inov-8 Mudclaw 265 futócipő (#2)	2018. 09. 09. – 2019. 09. 01.
Inov-8 Mudclaw 300 futócipő (#2)	2019. 09. 20. – 2020. 11. 29.
Evadict MT2 futócipő	2020. 12. 06. – 2021. 05. 29.

Az alábbi telefonokkal tájékozódtam, és készítettem a könyvben szereplő fotóimat:

Samsung Galaxy Note	2011. 12. 12. – 2014. 06. 23.
Sony Xperia Z2	2014. 06. 23. – 2016. 06. 20.
HTC One X*	2014. 07. 10. – 08. 11., 2015. 04. 01. – 12.
Sony Xperia Z1 Compact*	2015. 04. 06.
Samsung Galaxy S7	2016. 06. 21. – 08. 01.
Sony Xperia X Performance	2016. 08. 03. – 10. 23.
OnePlus 3	2016. 10. 24. – 2018. 04. 14.
LG V30	2018. 03. 29. – 04. 03.
Huawei P20 Pro	2018. 04. 13. – 2019. 05. 20.
OnePlus 6	2018. 05. 26. – 29.
OnePlus 7 Pro	2019. 05. 21. – 12. 18.
Samsung Galaxy S10+*	2019. 07. 19. – 29.
Nokia 9 PureView*	2019. 08. 03. – 05.
Huawei P30 Pro*	2019. 08. 15. – 21.
Huawei P30*	2019. 08. 25. – 27.
Xiaomi Mi Note 10	2019. 12. 20. – 2020. 12. 03.
Honor 20 Pro*	2019. 12. 20. – 2020. 01. 05.
Huawei P40 Pro*	2020. 04. 11. – 20.
Samsung Galaxy S20 Ultra*	2020. 08. 05. – 31.
Google Pixel 5	2020. 12. 02. – 2021. 11. 02.

*kölcsön vagy tesztelésre kapott telefonok

Helynévmutató

A kőtetben szereplő írások és fotók dátuma szerint.

Abaliget	2017. 03. 12., 2018. 02. 11., 2018. 04. 28.
Algyő	2016. 08. 07., 2016. 08. 13.
Annavölgy	2021. 05. 29.
Árpádhalom	2016. 12. 26., 2017. 04. 15.
Bakonya	2015. 10. 30.
Bakonyszentkirály	2017. 03. 25., 2019. 03. 23.
Balatonberény	2017. 06. 04., 2020. 08. 15.
Balatonkeresztúr	2020. 08. 15.
Balatonszentgyörgy	2017. 06. 04.
Barlahida	2015. 05. 12., 2015. 05. 27.
Becsvölgye	2015. 05. 12., 2015. 05. 27.
Békéssámson	2018. 07. 15.
Biatorbágy	2015. 05. 24., 2015. 06. 13., 2015. 06. 27., 2016. 06. 03.
Boda	2016. 11. 13.
Budapest	2014. 07. 06., 2014. 08. 16., 2014. 08. 31., 2014. 09. 03., 2014. 09. 14., 2014. 09. 19., 2014. 09. 21., 2014. 10. 19., 2014. 10. 21., 2014. 11. 09., 2014. 11. 30., 2014. 12. 07., 2014. 12. 14., 2014. 12. 21., 2014. 12. 31., 2015. 01. 11., 2015. 03. 10., 2015. 09. 13., 2015. 11. 29., 2016. 07. 02., 2016. 11. 20.
Budajenő	2015. 11. 14., 2015. 11. 22., 2016. 02. 06., 2016. 02. 14., 2016. 02. 20.
Budakalász	2016. 12. 04., 2016. 12. 14., 2017. 01. 15., 2017. 01. 21.
Budakeszi	2015. 01. 11., 2015. 03. 15., 2015. 07. 12., 2015. 07. 19., 2015. 09. 13., 2015. 09. 19., 2015. 10. 04., 2015. 10. 10.
Budaörs	2015. 03. 11., 2015. 03. 22., 2015. 03. 15.
Bükkösd	2016. 11. 13.
Cserkút	2014. 08. 28., 2014. 10. 31.
Csesznek	2017. 03. 25., 2018. 04. 07., 2019. 03. 23.
Csobánka	2016. 08. 28., 2016. 10. 15., 2017. 01. 15., 2017. 01. 21., 2017. 02. 04., 2017. 02. 12., 2017. 02. 19., 2017. 03. 05., 2017. 04. 09.
Csolnok	2020. 05. 30., 2020. 06. 06., 2020. 06. 13., 2020. 06. 21., 2020. 07. 19., 2021. 05. 15., 2021. 05. 22., 2021. 05. 29.
Dág	2020. 06. 21., 2020. 06. 28., 2020. 07. 05., 2021. 05. 22.
Derekegyház	2017. 07. 15., 2018. 03. 16.
Dorog	2020. 05. 25., 2020. 05. 30., 2020. 06. 06., 2020. 07. 19.

Dömös	2019. 02. 03., 2019. 03. 17., 2019. 03. 31., 2019. 04. 21., 2019. 04. 28., 2019. 05. 05., 2019. 05. 12., 2019. 11. 17., 2019. 11. 24., 2019. 12. 14., 2019. 12. 28.
Dunabogdány	2017. 11. 19. , 2019. 05. 19., 2019. 05. 26., 2020. 04. 06., 2020. 04. 26., 2020. 05. 03., 2020. 09. 05., 2020. 11. 08., 2020. 11. 14., 2020. 11. 22., 2020. 11. 29.
Eger	2016. 01. 09.
Esztergom	2018. 01. 06., 2018. 01. 20., 2018. 02. 18., 2018. 03. 03., 2018. 03. 10., 2018. 03. 24., 2018. 04. 02., 2018. 04. 15., 2018. 09. 16., 2018. 09. 23., 2018. 10. 07., 2018. 10. 14., 2018. 10. 20., 2018. 10. 28., 2018. 11. 10., 2018. 11. 17., 2018. 11. 25., 2018. 12. 01., 2018. 12. 09., 2018. 12. 16., 2018. 12. 23., 2018. 12. 29., 2019. 01. 13., 2019. 10. 27., 2021. 05. 01., 2021. 05. 09.
<i>Finnország</i>	<i>2017. 01. 01.</i>
Gombosszeg	2015. 05. 12.
Gyenesdiás	2016. 08. 20.
Hetvehely	2017. 03. 12.
Hollád	2017. 08. 21.
Hosszúhetény	2021. 04. 11.
Hódmezővásárhely	2015. 12. 26., 2016. 08. 07.
Kardoskút	2014. 11. 22.
Kesztölc	2018. 01. 20., 2018. 02. 18., 2018. 02. 25., 2018. 03. 03., 2018. 03. 10., 2018. 03. 24., 2018. 08. 12., 2018. 09. 02., 2019. 06. 09., 2019. 06. 16., 2019. 06. 23., 2019. 06. 26., 2019. 07. 08., 2019. 07. 10., 2019. 07. 13., 2019. 07. 16., 2019. 07. 20., 2019. 07. 23., 2019. 10. 27., 2021. 02. 20.
Kéthely	2017. 08. 21.
Kisoroszi	2020. 12. 06., 2020. 12. 12., 2020. 12. 19., 2020. 12. 27.
<i>Korzika</i>	<i>2016. 04. 12., 2016. 04. 14., 2017. 05. 28.</i>
Kővágószőlős	2014. 10. 31., 2015. 08. 22., 2018. 02. 11.
Kővágótöttös	2015. 08. 22., 2015. 10. 30., 2017. 03. 12.
Leányfalu	2017. 11. 11., 2017. 11. 19., 2017. 11. 26., 2017. 12. 30., 2020. 10. 03., 2020. 10. 10., 2020. 10. 18., 2020. 10. 24., 2020. 11. 08.
Leányvár	2020. 06. 06., 2020. 06. 21.
<i>Lengyelország</i>	<i>2016. 10. 02.</i>
Mánfa	2019. 11. 03.
Mártély	2015. 10. 24., 2015. 12. 26.

Mecseknádasd	2021. 02. 07.
Mende	2015. 10. 18.
Mindszent	2015. 10. 24., 2017. 10. 29., 2018. 03. 16.
Nagyér	2018. 07. 22.
Nagykálló	2016. 06. 14.
Nagykovácsi	2015. 11. 29., 2015. 12. 05., 2015. 12. 13., 2015. 12. 20., 2016. 01. 17., 2016. 01. 30., 2016. 02. 06., 2016. 02. 14., 2016. 02. 20., 2016. 02. 27.,, 2016. 03. 06.
Nagymágocs	2017. 04. 15., 2017. 07. 15.
<i>Németország</i>	<i>2014. 10. 26.</i>
Noszvaj	2016. 01. 09.
<i>Olaszország</i>	<i>2016. 10. 31.</i>
Orfű	2015. 06. 19., 2016. 07. 22., 2017. 07. 07., 2018. 04. 28., 2020. 02. 23.
Orosháza	2014. 11. 22., 2016. 12. 26.
Óbánya	2021. 04. 11.
Páty	2015. 07. 12., 2015. 07. 19., 2015. 10. 10., 2015. 10. 18., 2015. 11. 08., 2016. 01. 17.
Perbál	2016. 02. 20., 2016. 02. 27., 2016. 03. 13.
Petrikeresztúr	2015. 05. 12.
Pécs	2013. 11. 16., 2013. 11. 18., 2014. 08. 26., 2014. 10. 31., 2015. 02. 21., 2015. 06. 19., 2015. 06. 20., 2016. 07. 22., 2017. 07. 07., 2018. 08. 26., 2018. 11. 03., 2019. 06. 01., 2020. 04. 11., 2020. 11. 01.
Piliscsaba	2016. 03. 13., 2016. 03. 20., 2016. 03. 27., 2018. 06. 10., 2018. 06. 30., 2018. 07. 29., 2020. 07. 12.
Piliscsév	2018. 05. 27., 2018. 08. 05., 2018. 08. 12., 2018. 09. 02., 2019. 07. 28., 2019. 08. 04., 2019. 08. 11., 2019. 08. 17., 2019. 09. 08., 2020. 05. 18., 2021. 02. 20.
Pilisborosjenő	2016. 07. 17., 2016. 08. 28., 2016. 10. 15., 2016. 10. 23., 2017. 12. 03., 2017. 12. 10., 2017. 12. 17., 2017. 12. 23., 2018. 07. 04., 2019. 09. 20.
Pilisjászfalu	2019. 07. 28., 2019. 08. 11., 2020. 07. 12.
Pilismarót	2018. 09. 16., 2018. 09. 23., 2018. 10. 14., 2018. 12. 16., 2018. 12. 29., 2019. 01. 05., 2019. 01. 13., 2019. 01. 20., 2019. 01. 27., 2019. 02. 03., 2019. 02. 10., 2019. 05. 12., 2019. 10. 06., 2019. 10. 13., 2019. 10. 20., 2019. 11. 09., 2019. 12. 08.
Pilisszántó	2017. 04. 09., 2018. 05. 06., 2018. 05. 20., 2018. 05. 27., 2018. 08. 05., 2019. 09. 22., 2019. 10. 27.
Pilisszentiván	2016. 03. 27., 2016. 04. 23.
Pilisszentkereszt	2017. 04. 09., 2017. 05. 01., 2018. 04. 02., 2018. 04. 15., 2018. 04. 22., 2018. 05. 06., 2018. 05. 12., 2018. 09. 09., 2018. 09. 16., 2019. 04. 13., 2019. 04. 28., 2019. 05. 05., 2019. 05. 12., 2019. 12. 05.

Pilisszentlászló	2017. 11. 19., 2019. 03. 03., 2019. 03. 09., 2019. 03. 17., 2019. 03. 31., 2019. 04. 13., 2019. 04. 21., 2019. 05. 19., 2019. 05. 26., 2020. 02. 09., 2020. 11. 08., 2020. 11. 14., 2020. 11. 22., 2020. 11. 29.
Pilisvörösvár	2016. 04. 23., 2018. 06. 02., 2018. 06. 10., 2018. 06. 17., 2018. 06. 23.
Pomáz	2016. 12. 04., 2017. 01. 21., 2017. 01. 29., 2017. 03. 05., 2017. 04. 22., 2017. 05. 01., 2017. 05. 06., 2017. 05. 14., 2017. 06. 11., 2017. 06. 18., 2017. 06. 24., 2017. 07. 02., 2017. 08. 13., 2017. 09. 02., 2017. 09. 09., 2017. 09. 23., 2017. 09. 30.
Pócsmegyer	2021. 02. 13., 2021. 02. 27., 2021. 03. 07., 2021. 03. 13.
<i>Románia</i>	<i>2017. 07. 22.</i>
Sárisáp	2021. 05. 22., 2021. 05. 29.
Solymár	2014. 08. 16., 2014. 09. 21., 2016. 05. 28.
Sóskút	2015. 05. 24., 2015. 06. 27.
Sukoró	2015. 03. 29.
<i>Svájc</i>	<i>2016. 05. 15.</i>
Szeged	2016. 08. 13., 2018. 12. 26.
Szentendre	2017. 09. 02., 2017. 09. 09., 2017. 09. 18., 2017. 09. 23., 2017. 09. 30., 2017. 10. 07., 2017. 11. 05., 2017. 11. 11., 2017. 11. 19., 2017. 11. 26., 2017. 12. 30.
Szigetmonostor	2021. 01. 02., 2021. 01. 09., 2021. 01. 23., 2021. 01. 30., 2021. 02. 13., 2021. 02. 27.
<i>Szlovákia</i>	<i>2016. 05. 07.</i>
<i>Szlovénia</i>	<i>2015. 07. 23., 2015. 07. 25., 2020. 08. 31.</i>
Tahitótfalu	2017. 11. 19., 2020. 09. 05., 2020. 09. 20., 2020. 09. 27., 2020. 11. 08., 2020. 11. 14., 2020. 11. 22., 2020. 12. 12., 2020. 12. 27., 2021. 03. 21., 2021. 03. 28., 2021. 04. 04., 2021. 04. 17., 2021. 04. 24.
Tát	2021. 05. 01., 2021. 05. 09.
Telki	2015. 10. 10., 2015. 10. 18., 2015. 11. 08., 2015. 11. 14., 2016. 01. 30., 2016. 02. 06.
Tékes	2017. 03. 19.
Tinnye	2018. 06. 30., 2018. 07. 08., 2020. 07. 12.
Tokodaltáró	2020. 07. 19., 2021. 05. 15.
Tótkomlós	2018. 07. 15., 2018. 07. 22.
Törökbálint	2016. 06. 03.
Úny	2020. 07. 05.
Üröm	2016. 11. 20., 2016. 12. 14.
Visegrád	2019. 03. 17., 2019. 04. 07., 2019. 12. 28., 2020. 01. 05., 2020. 01. 12., 2020. 01. 18., 2020. 01. 26., 2020. 02. 02., 2020. 02. 15., 2020. 03. 01., 2020. 03. 08., 2020. 03. 14., 2020. 03. 21., 2020. 03. 28., 2020. 04. 06., 2020. 11. 29.

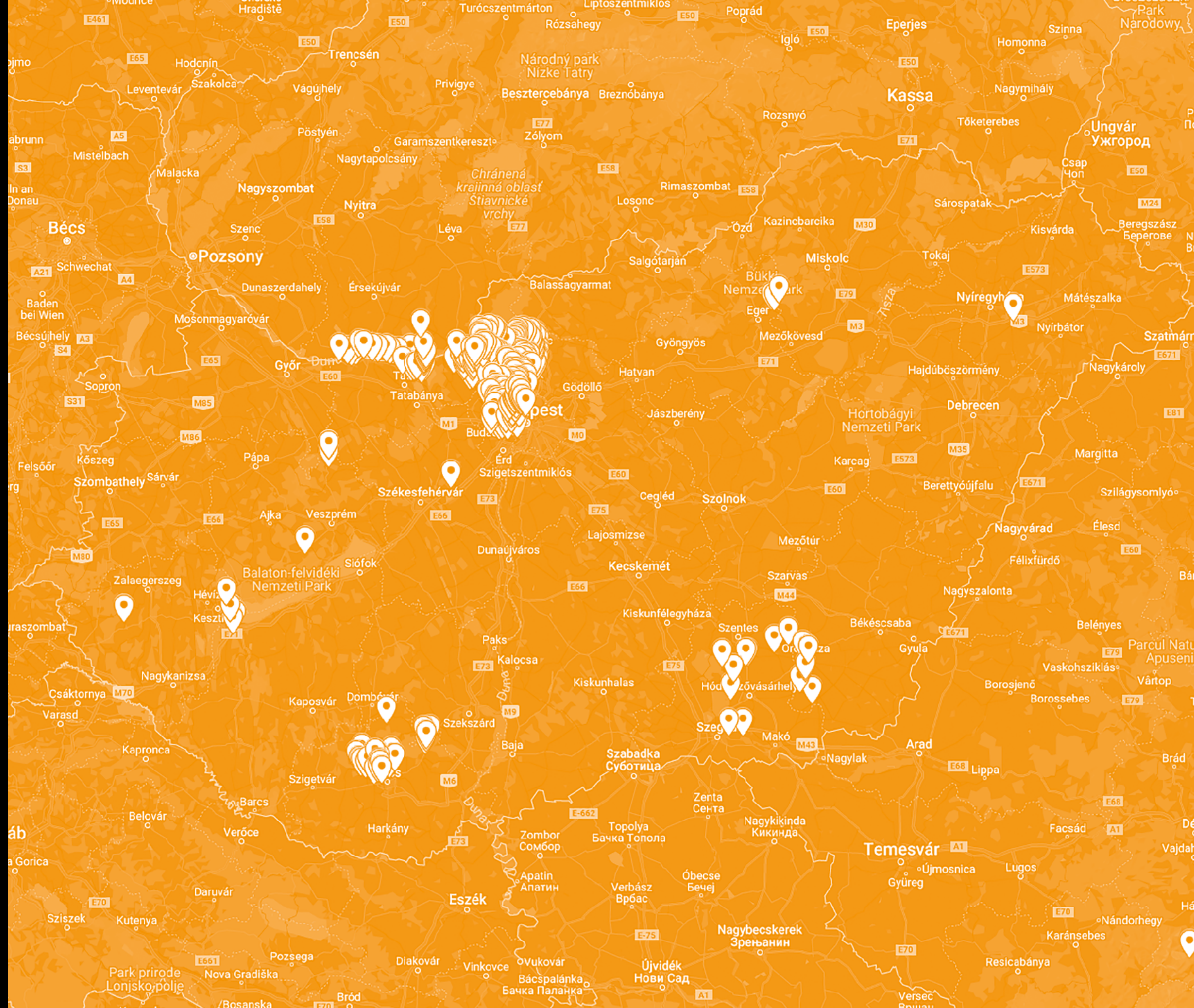
Kalandjaim térképen

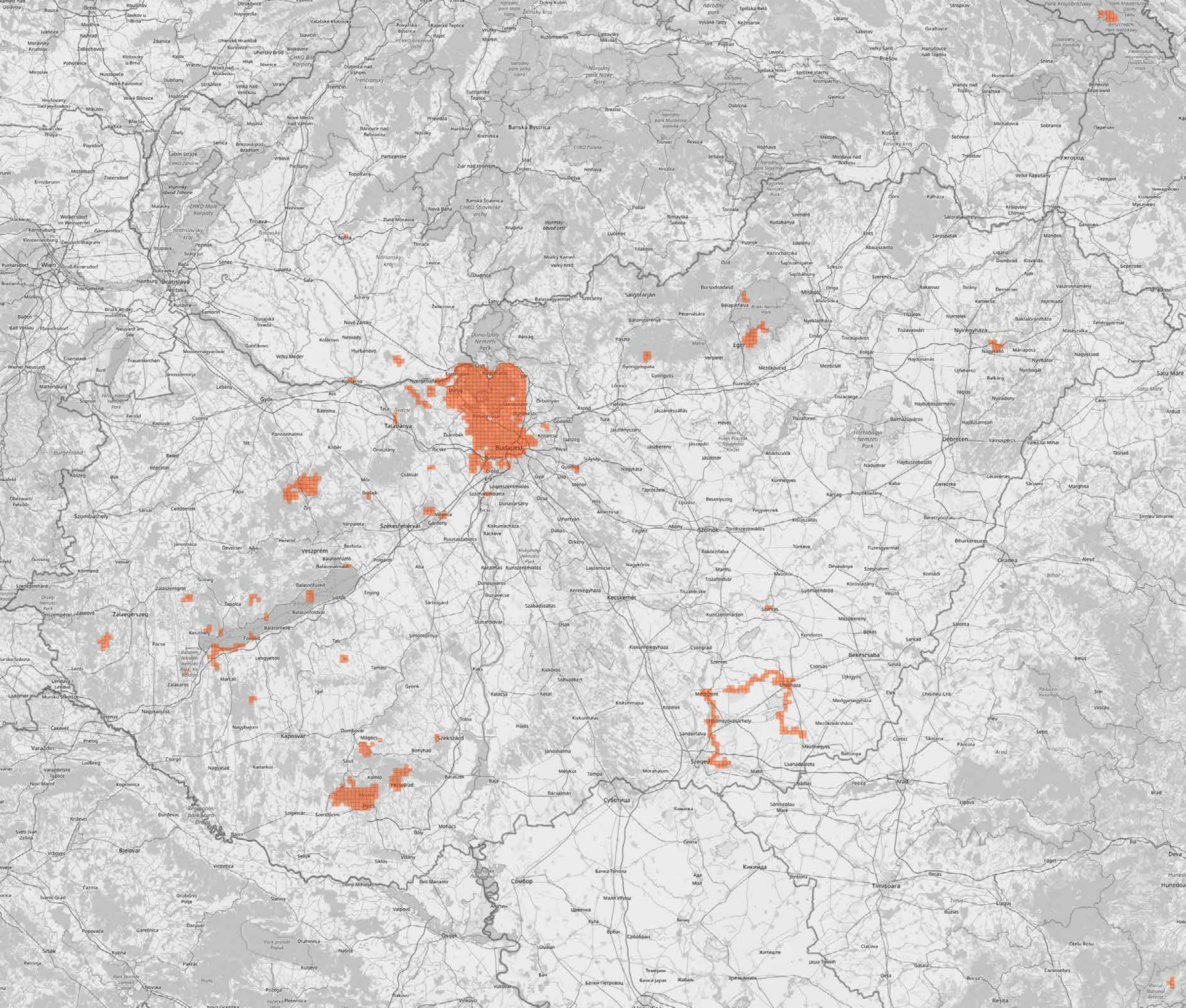
útvonalaim kezdőpontjainak jelölésével

Fotóalbum a könyv képeiből

melyben azt is megnézheted, hol készültek a fotók

Külön köszönet

Bíró Tamásnak és Major Zitának

a pénzbeli támogatásért és

Kardos Tamásnak

a nyelvi lektorálásért.

Bővebben – no és a folytatás*:

futografus.hu

*A 200x200 km projekt második felét bemutató kötet

[Séták Cimbivel] várhatóan 2030-ban jelenik meg.

200 hónapon át minden héten máshol futni, és mindezt fotókkal gazdagon dokumentálni [vagyis futografálni] – eleinte azt hittem, hogy ez „világszenzáció”. Aztán rájöttem, hogy 200x200 km projektem „egyszemélyes darab”. Mégis miért készítettem az első feléből majd’ egy éven át, több mint 100 óra alatt könyvet? Hosszan gondolkodtam ezen, végül arra jutottam, hogy a tiszta lelkiismeretem kedvéért. Mert kár lenne mindezt megtartani magamnak. De a kérdés csak a könyv nyomdába adása előtt merült fel bennem – ami a könyvben van, egyszerűen kikíváncozott belőlem, és meg akart nyilvánulni, így hát lapozhatóvá tettem...